

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 12

Divendres, 10 de maig de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 13, segona i darrera reunió

Í N D E X

Debat

sobre el desenvolupament de l'autogovern de Catalunya
en l'actual context parlamentari i polític

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts.

1. Debat sobre el desenvolupament de l'autogovern de Catalunya en l'actual context parlamentari i polític (Tram. 255-00002/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Exposició: president de la Generalitat. 563

Exposició: conseller d'Economia i Finances. 564

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze i onze minuts i es reprèn a un quart de dotze i un minut.

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Ribó i Massó. 568

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Colom i Colom. 572

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Vidal-Quadras i Roca. 575

Intervenció del G. P. Socialista: Sr. Joaquim Nadal i Farreras. 579

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 582

El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) i el Sr. Camp i Batalla (CiU) intervenen per contradiccions. 585

Rèplica: conseller d'Economia i Finances. 585

Rèplica: president de la Generalitat. 589

Contrarèplica: Sr. Ribó i Massó (IC-EV). 599

Contrarèplica: Sr. Colom i Colom (ERC). 601

Contrarèplica: Sr. Vidal-Quadras i Roca (P). 602

Contrarèplica: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 604

Contrarèplica: Sr. Camp i Batalla (CiU). 605

La sessió s'aixeca a tres quarts de quatre de la tarda i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 13.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i segon i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat sobre el desenvolupament de l'autogovern de Catalunya en l'actual context parlamentari i polític

El dissetè punt de l'ordre del dia és el debat sobre el desenvolupament de l'autogovern de Catalunya en l'actual context parlamentari i polític, a sollicitud del molt honorable president de la Generalitat i d'acord amb l'article 125.1 del Reglament. Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, vaig demanar que jo mateix i el conseller Alavedra poguéssim avui informar, en aquest debat informatiu, sobre la naturalesa dels pactes que s'han establert darrerament entre..., de fet, formalment, entre Convergència i Unió i el Partit Popular, i celebrego que tinguem l'oportunitat de celebrar aquest debat, que crec que pot ser útil.

Jo ara els faré una introducció que serà breu i bastant genèrica i el conseller Alavedra amb més detall els explicarà el contingut dels pactes, i després, després de les intervencions que els representants dels diversos grups parlamentaris faran, el conseller Alavedra aclarirà el que calgui i, en tot cas, jo tancaria el torn de les nostres intervencions, de les intervencions del Govern. És possible que els grups parlamentaris vulguin fer una nova intervenció després, però jo els avanço que en principi, és a dir a no ser que durant el debat ens sentíssim obligats a modificar el nostre plantejament inicial, nosaltres, el conseller Alavedra i jo mateix, no tornariem a intervenir.

Bé, igual que va passar l'any 93, ara s'ha donat la circumstància que el Govern de la Generalitat, i en termes formals, més exactament, els partits que donen suport al Govern de la Generalitat, la coalició de Convergència i Unió, han tingut l'oportunitat de negociar el suport al Govern central. El 93 aquestes converses es van fer amb el Partit Socialista, perquè havia guanyat les eleccions espanyoles, i enguany es fan, s'han fet amb el Partit Popular, que és qui ha guanyat les eleccions del mes de març.

Aquestes negociacions s'han centrat en dues grans àrees, en dos grans grups de temes: el primer, el de la política general, i molt especialment el de la política econòmica –ha estat així ara i va ser així l'any 93–, i el

segon, l' específic de política autonòmica. Nosaltres avui aquí només els parlarem de tot el referent a política autonòmica, allò que fa referència a l'autogovern de Catalunya, tot i que en el primer capítol, el de la política general, i especialment el de la política econòmica, tant l'any 93 com espero que també podrà ser així en el futur a partir dels nous pactes d'aquest any, hi ha coses..., es van introduir en el passat i espero que podrem continuar introduint en el futur tota una sèrie de mesures, tota una sèrie de disposicions, lleis, decrets, etcètera, que són molt importants per a l'economia en general de tot l'Estat, però d'una manera molt especial per a l'economia catalana. Però, repeteixo, si no és que durant el debat això surt o tingui interès algú de vostès de parlar-ne, això, inicialment, no forma part del nostre plantejament d'avui.

Com els deia, el Govern de la Generalitat, a través dels partits que li donen suport, ha procurat aprofitar la possibilitat, en la circumstància que ara es donava, de millorar el sostre de l'autogovern i de millorar el finançament de l'autonomia catalana. Vostès saben que ja en el període 93-95 varem actuar en aquest sentit i es van aconseguir unes determinades millores, tant en el terreny del finançament com, d'una manera molt particular, en el terreny competencial i en el terreny de la política lingüística. Per altra banda, amb aquests acords, nosaltres confiem que haurem collaborat i que podrem colaborar en el futur en la –esperem que definitiva– normalització de la política espanyola. No en parlaré, perquè entenc que tampoc no forma part de l'objecte del nostre debat avui aquí, en aquest Parlament, però de tota manera, de passada, sí que s'hi ha de fer una referència, i la faig ara, perquè, òbviament, el que passa a Catalunya també té a veure, també depèn, en part, del clima que hi ha i de les actituds bàsiques dominants a nivell de tot l'Estat. Entenem –repeteixo– que amb aquest pacte podem colaborar en la que –repeteixo– espero que sigui la definitiva normalització de la política espanyola.

I finalment, confiem que tot això ens permeti enfortir el paper de Catalunya a Espanya. Creiem que amb aquests pactes fem, podem fer una contribució important a un nou clima polític a Catalunya, i d'una manera molt especial a la resta de l'Estat. Contribució a un clima polític, dic, clima polític que, de fet, en aquests moments s'ha produït. No sabem quant de temps durarà, és molt jove, és molt tendre, fa molt poc temps que hi ha hagut aquest canvi de clima polític en positiu, és a dir, ha desaparegut aquella crispació, i aquell enfrontament, i aquella tensió que ha caracteritzat la vida política espanyola durant bastants anys, i molt especialment durant els últims dos anys i mig o tres, però durant bastant de temps, i això entenem que és positiu.

Per altra banda, el Govern de la Generalitat i els partits que li donen suport ja han demostrat –i ara ho han demostrat, encara, doncs, per activa i per passiva–, han demostrat a bastament la seva voluntat i la seva capacitat de diàleg amb tothom, i la seva capacitat i la seva voluntat d'assumpció de riscos polítics amb tothom. I ens fa l'efecte que això hauria d'ajudar, podria ajudar a reprendre el diàleg en profunditat sobre temes fonamentals, i que nosaltres necessitem replantejar. Temes

fonamentals com són la naturalesa d'Espanya, la naturalesa de Catalunya, el paper de Catalunya dintre d'aquest Estat, la revisió de molts clixés i de molts errors, dels altres i nostres, el principal dels quals, de tots plegats, és haver acceptat o haver permès que l'evolució portés a aquesta situació –que és molt dolent per a Catalunya, i que hem de replantejar– del *café para todos*. Bé, totes aquestes coses seran més possibles de plantejar ara, amb aquest nou clima, potser en la línia d'allò que en Laín Entralgo em deia, que havia arribat el moment de fer plantejaments no basats en fets conjunturals, sinó en els fets autènticament i profundament reals de la naturalesa del país. En tot cas, repeteixo, crec que això ens permet poder iniciar, iniciar nosaltres –«iniciar nosaltres» vull dir «iniciar Catalunya», i per tant és per això que en faig partícip aquest Parlament, d'aquesta meva preocupació, o millor dit d'aquest meu propòsit–, iniciar la discussió franca, oberta, valenta i honesta sobre els problemes de fons que hi ha.

Els he dit que faria una intervenció molt breu i molt genèrica i, efectivament, ja estic pràcticament al final. Ara serà el conseller Alavedra qui els explicarà el tema amb molt més detall. Només volia dir, abans d'acabar, que, òbviament, hi ha coses que no figuren als pactes, ni tampoc figuren en cap afegit secret, però que són coses que són de pura lògica, i ja ho he explicat alguns cops, aquests dies, als diaris, però sembla que no me n'acabo de sortir, que quedi clar el que vull dir. Per exemple, és evident que, si malgrat tots aquests pactes als quals hem arribat ara amb el Partit Popular, i que el Govern de la Generalitat ha d'instar el Govern central perquè els compleixi, si això, en canvi, es pensés que és compatible amb la reconsideració negativa dels guanys que des d'un punt de vista autonòmic hi han hagut de l'any 93 a l'any 95, això invalidaria totalment, faria absolutament inviable l'aplicació d'aquests pactes. Això no està escrit enlloc, però és la pura lògica. Evidentment que, si algun dels traspassos que se'ns van fer, la modificació del model policial, els progressos que hi han hagut –molt importants, per cert– durant el període 93-95, amb la definitiva consolidació de la política lingüística que es fa a Catalunya, etcètera, totes aquestes coses fossin reconsiderades amb signe..., amb intenció negativa, òbviament, això faria inviable qualsevol manteniment d'aquesta col·laboració. I d'una manera molt especial vull fer referència a la política lingüística.

És cert que, sobretot en les dues primeres converses que vaig tenir amb l'actual president del Govern, amb el senyor Aznar, aquest tema... –les dues que vaig tenir abans d'iniciar formalment i a fons la negociació entre Convergència i Unió i el Partit Popular–, aquest tema de la qüestió lingüística va ser objecte de molta atenció per part d'ell i per part meva, i he de dir que entenc que la resposta que vaig aconseguir, que vaig obtenir, concretament, del senyor Aznar, em va semblar una resposta positiva de cara al que ha de ser el futur d'aquesta política lingüística que es fa a Catalunya i de tot el que en el futur es pugui anar fent de cara a una definitiva recuperació del paper de la nostra llengua en l'àmbit català. Ara bé, també és cert, per exemple, que si això no està escrit enlloc, si s'establís una situació de gran

agressivitat entre els partits que han arribat a aquest pacte, per més que això no estigui escrit, que no s'agrediran, això és la pura evidència, que tampoc no es podria mantenir.

Dic això només perquè quedi clar que el que els explicarà ara el senyor Alavedra és el que hi ha, i que tots aquests altres aspectes, simplement, no formen part de cap pacte, ni secret ni no secret, sinó que formen part del que podríem dir el pacte de la sensatesa, del sentit comú, de la lògica pura, però que, de tota manera, val la pena subratllar, perquè afecta temes que són molt, molt basilars, molt fonamentals per a Catalunya i, òbviament, per a la política del Govern de la Generalitat i crec que d'aquest Parlament. Bé, això és el que he dit aquests dies i, òbviament, això no calia escriure-ho, però és la pura evidència. Volia aclarir això.

Bé, res més, doncs. Repeteixo: ja els he dit que faria una intervenció molt genèrica i molt breu, i ara espero que el senyor Alavedra els donarà una informació molt més completa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Pot prendre la paraula el conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, com ha anunciat ara el senyor president de la Generalitat, explicaré el contingut dels pactes –que, per altra banda, vostès coneixen perquè han estat publicats en els mitjans de comunicació– en el que fa referència al que és l'objecte del debat, que és l'enfortiment de l'autogovern, és a dir, aquells pactes que ens donen, al meu entendre, instruments per poder governar Catalunya i per enfortir la nostra autonomia.

En primer lloc parlaré, òbviament, del finançament autonòmic, i abans d'entrar pròpiament en el que és el finançament autonòmic, haig de dir que aquests acords, aquests pactes, s'inscriuen dins el que es podria anomenar «pacte d'austeritat» de les administracions públiques, i per tant de l'Administració central i de la Generalitat, per donar compliment als compromisos de Maastricht. Vostès saben que amb l'anterior Administració, amb l'Administració socialista, l'Administració central i les comunitats autònomes van arribar a uns senders de convergència pel que fa referència al dèficit de les distintes comunitats autònomes i a l'endeutament. Es manifesta una vegada més, en aquest pacte, aquesta voluntat d'anar per aquesta línia i, en principi, segueixen vigents, al nostre entendre, fins que no es modifiquin, els senders de convergència que s'havien establert amb l'anterior Administració.

Entrant pròpiament en el tema del finançament, hi ha una posició que hem debatut diverses vegades en aquest Parlament, que és la posició de la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions. Hi va haver una majoria d'aquesta part catalana, en l'anterior legislatu-

ra, que va establir una línia d'actuació: la línia d'actuació es basava en els següents punts.

La solidaritat ha de ser un fet, però la solidaritat no es pot referir al finançament dels serveis. La solidaritat s'expressa en el fet que una comunitat com Catalunya, a causa de la seva posició econòmica, paga més, òbviament, del que rep, que hi ha un fons de solidaritat interterritorial i que hi han uns fons europeus, sobretot l'objectiu 1 del Feder –que aplicant-se a aquelles comunitats autònomes que no arriben al 75% de la mitjana europea ja constitueixen fons molt importants de solidaritat–, però que en el finançament de l'educació o en el finançament de les infraestructures, en el finançament de la cultura –deixant a part la sanitat, que va per un sistema de finançament a part–, els drets dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, de tot l'Estat, han de ser els mateixos –per tant, mateixes pessetes per càpita, que ja és, pagant més, un exercici de solidaritat.

L'altre punt, després d'aquest, és que el mecanisme per acostar-se a aquests objectius ha de ser la corresponsabilitat fiscal, és a dir, com va votar el Parlament de Catalunya unànimement, que cada vegada més els ingressos de la Generalitat depenguin dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya i cada vegada menys de les transferències que reben de Madrid.

I el tercer objectiu és un gradualisme en l'apropament en les pessetes per càpita que puguin tenir aquelles comunitats de règim foral, de concert econòmic, que en virtut de la llei del *cupo* s'allunyen molt de nosaltres en pessetes per càpita, quan la Constitució diu que el sistema foral o el sistema general són sistemes diferents que no haurien de comportar cap privilegi per als ciutadans i ciutadanes del conjunt de l'Estat o per a una part d'ells.

Faré una breu referència, com a introducció al que són aquests pactes, a l'anterior acord. En l'anterior acord juguen, per assignar les pessetes a cada comunitat autònoma, per repartir la massa global de recursos que l'Administració central posa sobre la taula, hi juguen unes variables distributives que són la població, la superfície, les unitats administratives, la dispersió, la insularitat, etcètera, i després hi juguen, en funció del propi estatut i de la LOFCA, dues variables redistributives, que són l'esforç fiscal i el que podríem anomenar pobresa relativa. És evident que el coeficient que s'apliqui a cada una d'aquestes variables distributives o redistributives té la seva importància.

L'últim acord vam fer pujar el que a nosaltres ens interessa, que és la població, fins al 94%, que va ser un pas molt important, però després vénen les redistributives, que poden canviar totalment el resultat de les distributives, com vostès comprendran. I, si es prima més la pobresa relativa que l'esforç fiscal, Catalunya surt disminuïda. Això és el que ha passat fins ara i, per tant, el tema de la població, que teòricament està plantejat en un 94%, que és un percentatge acceptable, disminueix molt en aplicar un coeficient major a la pobresa relativa. De tota manera, en l'anterior acord, el 92, i després concretat el 7 d'octubre del 93, es va fer una fórmula d'esforç fiscal que va permetre traslladar aquesta fórmula al 15% de l'IRPF. N'hem parlat sovint

en aquest Parlament, i hem coincidit que, quantitativament, això representava molt poc, sobretot perquè finalment el 7 d'octubre del 93 es va aprovar amb uns topalls, per a dos anys de prova, que eren el 94 i el 95, per veure com evolucionava aquest 15%, i després, finalment, es va prorrogar el del 95 per al 96. Quantitativament, poca quantitat –s'ha dit i repetit, i ho hem reconegut en aquest Parlament–; qualitativament, era un pas important, que ara ens permet de fer aquest. I això ho vull dir perquè és el meu sentiment i és el que penso. Si no haguéssim entrat en la ruptura del sistema a través de la corresponsabilitat fiscal i d'aquest 15%, ara no podríem parlar del 30. I ara parlem del 30.

Nosaltres vam tornar a plantejar, evidentment, en la negociació, els temes de concert, els temes d'igualtat per població, tots els temes que hem debatut en aquest Parlament, però no es tracta ara de parlar del que s'ha dit en les negociacions, sinó dels resultats. El resultat és que, a partir de l'any 97 i per al període 97-2001, que és el proper període de finançament de les comunitats autònomes –que, com vostès saben, es revisa cada cinc anys–, Catalunya tindrà des del primer moment un 30% de l'IRPF sense topalls, que en el primer moment s'articularà de la manera següent: un 15% sobre les quotes líquides sense topalls, i la novetat és que l'altre 15% serà sobre la tarifa autonòmica, i quan totes les comunitats autònomes tinguin educació, i per tant es pugui aplicar el sistema a totes, al cap de dos anys, teòricament, això passarà un 30% sobre el tram autonòmic.

Explico una mica el que és aquest sistema, perquè em sembla que és interessant per al nostre Parlament, per al Govern de la Generalitat, per a l'autogovern de Catalunya, en definitiva.

En la tarifa estatal es farà una disminució del 30% i nosaltres podrem tenir la nostra tarifa autonòmica i, per tant, aquest 30% de tarifa autonòmica, si s'aplica igual, amb els mateixos tipus, amb els mateixos trams, amb les mateixes deduccions que a l'Administració central, al final en pessetes això equival a un 30% de la quota líquida. Tots o molts fem declaració de l'impost de la renda: vostès saben que sobre la base imposable s'apliquen els tipus i s'obté la quota íntegra; sobre la quota íntegra hi ha les deduccions i s'obté la quota líquida. Potser no calia explicar-ho, però al llarg d'aquest impost hi ha la progressivitat, i el que ens repartim en aquest impost compartit és també la progressivitat, que és l'interessant per a Catalunya.

És a dir, quan el PIB creixi, per exemple, en el futur –el PIB nominal, és a dir PIB real més inflació–, creixi un 7%, l'impost de la renda creixerà d'un 10 o un 11%: és l'elasticitat de l'impost, és la progressivitat de l'impost. I aquesta diferència entre el creixement real i el creixement segons PIB nominal és el que queda a lliure disposició de la Generalitat. I com que Catalunya, per la seva posició econòmica, se situa en la part alta de l'impost, i l'impost és progressiu, la qual cosa vol dir que, si tens més recursos, no només pagues més, perquè s'aplica un tipus proporcional sobre una base major, sinó que, si tens més, el tipus també és major..., és la progressivitat de l'impost, i per això en la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, ja en l'anterior legislatura, vam escollir aquest impost, perquè

aquest impost és el que permet tenir més recursos per la diferència entre la recaptació real i la recaptació prevista, amb un creixement, com creixen normalment els recursos de les comunitats autònomes, del PIB nominal.

Per tant, després d'aquest període transitori de dos anys, que equival també al 30% de l'IRPF sense topalls, entràrem en un període que s'aplicaria a totes les comunitats autònomes que haguessin rebut també el traspàs de l'educació, que seria un 30% amb tram autonòmic i amb capacitat normativa. Jo volia insistir sobre aquest aspecte, perquè la capacitat normativa vol dir que podem legislar sobre el mínim exempt, sobre els trams, sobre els tipus i sobre les deduccions. Jo he llegit en algun diari que des del 1714 Catalunya no havia pogut legislar sobre els seus impostos; de fet, aquí hi ha alguna petita legislació d'impostos menors o de taxes, però sí que és un fet, aquest, important des del punt de vista de sobirania, i que consti que el Govern de la Generalitat tindrà totes les pressions a la baixa.

Aquesta capacitat normativa sobre trams, sobre tipus, sobre mínims, sobre deduccions –i en les deduccions també s'expressa la progressivitat de l'impost–, s'aplica també, en funció dels pactes, als tributs cedits. Dins dels tributs cedits n'hi ha un de molt important, que és el patrimoni, que va molt lligat a l'impost de la renda, que vostès saben que la gestió la té l'Administració central i nosaltres tenim el resultat de la recaptació. Tindríem, per tant, des d'aquest Parlament, capacitat normativa sobre el patrimoni –que al principi era un impost de control, un impost censal, però que s'ha convertit en un impost important–, tindríem capacitat legislativa, normativa, sobre les transmissions patrimonials –que és l'impost principal, quant a resultats, que té la Generalitat–, sobre successions i donacions i sobre les taxes del joc.

A part d'això, en finançament, hi ha dues coses més. Es garanteix que totes les comunitats autònomes tindran com a mínim el que han tingut el 96 i, dins d'aquesta garantia de mínims –i això potser no està clar, especificat en els pactes, però és la interpretació que cal donar-hi–, vol dir que a més a més d'això, que a més a més d'aquest 30%, els 12.000 que per al 96 representà el 15% amb topalls s'integren, també, i creixen durant el període 97-2001 en funció del PIB nominal –això representa, al final d'aquest període de cinc anys, una quantitat apreciable. I a més a més, dins de la línia que deia el president Pujol d'intentar sortir del *café para todos* i de trobar especificitats de Catalunya, hi ha el finançament de serveis específics que només té la Generalitat i que no tenen altres comunitats autònomes, i per exemple les institucions penitenciàries només han estat traspassades a Catalunya, o bé el model policial, en la seva línia de desplegament/replegament –el model de substitució, com diu el conseller Pomés–, també tindria un finançament específic. Això, vull dir, s'haurà de valorar en funció de les dades que ja hi ha al Ministeri i que nosaltres vam enviar en l'anterior legislatura, i això, en el curs del període 97-2001, també creixerà en funció del PIB nominal.

Per tant, s'ha d'afegir a aquest 30% del qual sempre es parla la consolidació, a més a més del 30, del 15 amb topalls que rebem el 96 i el finançament d'uns serveis

específics a valorar, sobre els quals, evidentment, nosaltres tenim la nostra idea de valoració.

Si m'he deixat alguna cosa, tindrem ocasió en una propera intervenció de tornar sobre aquest tema. És un tema –abans de passar a la part següent– que, com hem vist, desperta reaccions a tot l'Estat. Jo crec que haurem de fer una campanya explicativa Catalunya enfora, perquè encara que evidentment aquest 30% de l'IRPF representa molt més a Catalunya i a Madrid que el que pugui representar en altres comunitats autònomes, és el que ens permet d'apropar-nos a la mitjana de pessetes per habitant, és el mecanisme que ens permet d'apropar-nos-hi. Estem per sota, és a dir no és un privilegi, és un mecanisme que ens permet arribar allà on volem arribar, amb el principi que els deia al començament, és a dir que, en finançament de serveis, les pessetes per habitant siguin iguals a tot l'Estat. Si agafem les comunitats autònomes del 151, a aquesta mitjana hi arribem clarament en aquest període 97-2001, i si agafem les del 143 més MEC, és a dir, més els serveis del Ministeri en temes d'educació, aleshores ja el període serà més llarg, però tot dependrà de com es facin durant aquests dos anys les transferències d'educació a les comunitats autònomes de l'article 143 de la Constitució, que com vostès saben són les que no tenen ni educació ni sanitat.

Altres temes que passaré més ràpidament... Reforma de l'Administració: en tres mesos el Partit Popular es compromet a adaptar l'Administració perifèrica a l'Estat autonòmic. Això va dins la línia de l'Administració única, va dins la línia de l'experiment que nosaltres volem fer en agricultura i que voldrem fer, potser després, en treball, perquè aquí també hi ha acords importants sobre treball, anar cap a l'Administració única, o –com ha dit sovint el president Pujol des d'aquesta tribuna– que l'Administració de la Generalitat sigui l'Administració preponderant a Catalunya.

Dins d'aquesta línia d'Administració única s'inscriu l'acord sobre els governadors civils. La figura constitucional és el delegat del Govern a Catalunya; els governadors civils cada vegada administren menys competències que li queden a l'Estat precisament pel procés de transferències. Els governadors civils es convertirien en subdelegats provincials del delegat general del Govern, serien nomenats pel delegat general del Govern, no pel ministre de l'Interior ni pel Consell de Ministres, i serien escollits entre funcionaris de carrera. Em sembla que aquest és un pas polític important. Evidentment, quan les funcions de seguretat ciutadana, en virtut de l'aplicació del model policial català de substitució, passin a la Generalitat, cada vegada les competències que hauran de coordinar seran menors, i això obre cap al futur noves perspectives.

El model policial. Es continua amb el model policial pactat i se'n millora el finançament. Aquest model de desplegament que ja s'ha iniciat a Catalunya, que ha d'anar seguit d'un model de replegament i que, en definitiva, és la substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat per la policia autonòmica, excepte en aquelles tasques que sempre es reserva l'Administració central de tipus extracomunitari o supracomunitari. I es diu en el pacte que si convé es reformarà, per poder

aplicar aquest model policial, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat –que tan sovint ha estat criticada, per cert, en aquesta cambra, pels grups de l'oposició.

El trànsit. En el trànsit s'expressa la voluntat política d'estudiar i de negociar la transferència del trànsit en el context de desenvolupament del model policial. Per tant, nosaltres creiem que a mesura –aquest és el nostre pensament–, que a mesura que en els anys de legislatura es vagi desplegant el model policial podrem assumir, sense cap dubte per part meua, les competències de trànsit.

Hi ha un altre gran capítol que és ocupació i Inem, dins del capítol més genèric de treball, ocupació i formació. També es busca l'Administració única –i per això abans ho citava– per a aquestes matèries. Hi ha un gran capítol que és l'ocupació de l'Inem, però abans d'entrar-hi voldria fer referència que des de l'any 80 per distints grups d'aquesta cambra es reclama aquest traspàs: som a l'any 96, hem tardat setze anys, però finalment jo crec que fem un pas important en aquesta línia.

Ocupació - Inem: intermediació en el mercat de treball, totalitat dels serveis de col·locació de l'Inem –oficines d'ocupació, registres de contractes, autorització de les agències de col·locació a Catalunya–, polítiques actives d'ocupació, programes d'escola-taller, cases d'ofici, serveis de qualificació i orientació professional, serveis integrats per a l'ocupació, mesures de suport a les iniciatives empresarials i plans d'ocupació. Formació ocupacional: s'actualitzarà el programa de formació ocupacional vigent; es crearà el Consell General, amb presència de la Generalitat; es participarà en les polítiques generals; es regularan les característiques específiques en el territori de Catalunya; es transfereixen, en el tema de formació ocupacional, centres nacionals de l'Inem a Catalunya, com el de Sant Feliu de Llobregat i com el de l'Hospitalet. Fons social europeu: participa la Generalitat en la unitat administradora.

Es traspassa també –i aquest és un traspàs que pràcticament estava aprovat amb l'Administració anterior; per tant, consta en aquests pactes perquè pràcticament està fet, però és un traspàs molt inferior al que acabo de descriure–..., el traspàs de l'Institut Social de la Marina pel que fa a les prestacions sanitàries i de serveis socials.

Ports. El port de Barcelona i el port de Tarragona queden afectats per aquest capítol –se'n transferirà la gestió–; es fa un fons de finançament solidari estatal, però evitant una aplicació d'aquest fons que dificulti la lliure competència entre ports, que creiem que ha d'existir; disminució del fons de contribució, i es mantindrà un organisme mínim de coordinació –llibertat tarifària per a cada port–, i les comunitats autònomes regularan la composició dels consells d'administració, donant entrada a les administracions locals i central, i òbviament l'autonòmica, a cambres de comerç, organitzacions empresarials i sindicats i nomenament dels directors dels ports. Els ports s'han convertit en agències econòmiques de primera magnitud, i pràcticament l'Administració autonòmica substitueix l'Administració central en aquest aspecte, mantenint, evidentment, la participació de l'Administració local.

Fins aquí... Inem, traspàs important; Institut Social de la Marina, traspàs menor, però que té el seu interès, com tots els traspassos; trànsit, condicionat gradualment a la creació del model català, o el desplegament, més ben dit, del model català, el desenvolupament del model català; ports, que requereix una modificació legislativa que el PP es compromet a presentar en sis mesos... Tot això podrien ser traspassos. L'altre dia, diguem, obeint una moció del Parlament de Catalunya, que deia que immediatament que s'acabessin els acords –moció conseqüència d'una interpellació del Grup Socialista– es reunirien les comissions mixtes de valoracions i de traspassos, jo, com a president de la part catalana d'aquestes dues comissions, vaig reunir la part catalana, vaig explicar el sistema de finançament, sobre el qual hi van haver preguntes, però hi va haver, em sembla, un acord molt majoritari perquè s'apliqui, i s'apliqui de manera ràpida, per poder figurar en els pressupostos, ja, per a l'any 97.

I en el tema de traspassos es va aprovar una cosa que jo voldria dir aquí: que aquests pactes són uns pactes, òbviament, de mínims, és un pacte per a la investidura, i per la voluntat de governabilitat durant la legislatura, però que evidentment hi ha tota una sèrie de traspassos –hi ha en la llista..., no els seixanta, que es diu de vegades, però una mica més de cinquanta, perquè dels seixanta s'han d'anar restant els que ja es fan– que es continuaran demanant, que s'han prioritzat i que demanarem ràpidament una reunió de la Comissió Mixta de Traspassos per engegar, per concretar, per aplicar aquests traspassos, i després hi han unes ponències treballant sobre tota una sèrie de traspassos, i n'informarem –també es va decidir– puntualment el Parlament de Catalunya, de l'avenç que es tinguin en el conjunt dels traspassos.

Hi han lleis de bases que nosaltres vam considerar que retallaven l'autonomia de Catalunya: la Llei de bases de costes i la Llei de bases del sòl. En aquest aspecte, es modificarà, la de costes, en el termini d'un any; la del sòl, en funció del que disposi el Tribunal Constitucional en el repartiment de competències, també es transformarà. I, per tant, creiem que en aquest aspecte les competències autonòmiques, en temes tan importants com costes i sòl, seran salvades. Això és independent, després, de la política que es pugui fer, i del debat polític intern que puguem tenir sobre la política que fem, però aquí el que hem defensat són competències autonòmiques, òbviament.

Hi ha el tema de la Unió Europea. Quantes vegades hem debatut en aquest Parlament el tema de la participació de les comunitats autònomes en la creació de la política a seguir en temes que afecten competències de les comunitats autònomes? En el termini de tres mesos, en aquest tema europeu, es convocarà la Conferència Sectorial per a Assumptes Europeus. Es diu que el rang d'aquesta conferència serà similar al rang que té el Consejo de Política Fiscal y Financiera, fixat per la LOFCA. És a dir, no és una reunió sectorial qualsevol entre consellers de departaments dels diversos governs de comunitats autònomes; és una conferència sectorial institucionalitzada.

Es reforçaran els mecanismes d'articulació de consulta prèvia en totes aquelles matèries que afecten l'àmbit de les comunitats autònomes per fixar la voluntat comunitària, i les comunitats autònomes intervindran en la definició de la posició del Govern espanyol. Es crea la figura d'un agregat dins de la REP/PER, amb competència exclusiva per relacionar-se amb les oficines de les comunitats autònomes a Brusselles, i per a la canalització de la informació cap a les comunitats autònomes. S'articularà la presència de representants autonòmics en les delegacions espanyoles davant els comitès i grups de treball, en el si de la Comissió, quan es tracti de matèries d'interès específic o singular per a les corresponents comunitats autònomes.

Fins aquí els temes que afecten l'autogovern, temes que estan en el contingut dels pactes, temes també que queden oberts, com els traspassos, temes que evidentment s'hauran d'aplicar, com el finançament en el si del Consejo de Política Fiscal y Financiera, i que hauran de tenir una traducció en els pressupostos de l'Estat de 1997. Hi han altres temes que, evidentment, afecten els catalans: el tema del servei militar, el tema de la creació d'un exèrcit professional, en el termini d'uns anys..., fins a l'any 2001 –em sembla, si no m'equivocho–; el tema de la reducció de l'IVA en el peatge d'autopistes, la reducció del tipus actual, que em sembla que és del 16%, fins al tipus reduït del 7%, que permetria una reducció del peatge... Però aquests són temes ja generals de l'Estat, que només els cito perquè estan en els pactes i, evidentment, com afecten els ciutadans de tot l'Estat, ens afecten a nosaltres –en el tema del peatge, una mica més, perquè el 40% de les autopistes de peatge són a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, senyor president, aquesta és l'explicació que jo faig del contingut dels pactes. Segurament m'he deixat coses de detall. No n'he volgut fer una lectura, perquè vostès ja els coneixen; he volgut introduir-hi alguna valoració política, però els dic que en molts temes, evidentment, la feina comença ara, perquè tot això s'ha d'aplicar.

I volia deixar per al final una cosa que figura en els pactes, que és la voluntat de consens. Aquests són uns pactes que comporten unes actuacions polítiques que es comprometen a impulsar el PP i Convergència i Unió, però són uns pactes que es fan oberts a tothom, perquè afecten temes d'interès per a Catalunya, per al seu autogovern, i, per tant, segurament sortiran molt reforçats, aquests pactes, si podem comptar amb l'ajut, amb la col·laboració, amb les idees, amb les aportacions dels altres grups. Realitzarem aquesta tasca en el si de les comissions mixtes de valoracions i de traspassos i també en aquest Parlament. Vam iniciar la corresponsabilitat fiscal en l'etapa anterior, l'amplifiquem molt i amb capacitat normativa en aquesta etapa, i sabem fins a quin punt la col·laboració dels altres grups ens pot ser útil.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La sessió se suspèn durant deu minuts.

Se suspèn la sessió.

La sessió de suspèn a tres quarts d'onze i onze minuts i es reprèn a un quart de dotze i un minut.

El president

Es reprèn la sessió.

El debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, les quals seran de menor a major. Té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor diputat Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores, senyors, ens alegrem que el senyor Pujol hagi dit que vol iniciar la discussió sobre l'autogovern en aquesta cambra, paraules que esperàvem des de l'any 1980, senyor Pujol. Perquè, amb la petita excepció d'un debat sobre l'Estatut l'any 87, que recomanaria que miressin, perquè queden el 95% de les seves conclusions per complir, i dels seus compromisos, senyor Pujol, mai més hem parlat en aquesta cambra, amb el president de la Generalitat, sobre l'autogovern. Tant de bo que iniciéssim aquest debat.

Lamentem haver de dir que, com l'ha iniciat vostè avui, sembla una presa de pèl, sembla una presa de pèl dir que vol iniciar el debat i tractar-lo com l'ha tractat vostè, i en certa forma –potser coherent amb aquesta posició– el senyor Alavedra.

Vostè ha devaluat aquest debat, senyor Pujol, i ha vingut aquí..., ha devaluat aquest debat –això seria una cosa formal–, però ha tornat a devaluar aquesta cambra. Vostè és el president de la Generalitat fora d'aquesta cambra, per anar a Londres, per anar a qualsevol capital del món, per entrevistar-se amb qui sigui, menys per dialogar, discutir i treballar amb les i els que hem estat elegits pel poble de Catalunya per representar-los. I avui sobre un tema molt important. Clixés, discutim els que vulgui, senyor Pujol. Sense patrimonialitzar Catalunya. Catalunya no és la Generalitat, ni Convergència i Unió, ni Jordi Pujol: és molt més. Molt més complexa en tots els sentits: lingüístics, culturals, i també sobre autogovern. Tots els debats que vulgui, però avui era un debat, era un debat sobre uns acords polítics que marcaran una nova etapa, per a Catalunya i per a l'Estat espanyol, en la línia que sigui, i que en l'autogovern marcaran una nova etapa, i vostè els ha despatxat en menys de deu minuts. I el senyor Alavedra ens ha llegit textos que ja coneixíem o per la premsa o per les informacions que ha donat la Comissió de Valoracions, o de..., de Valoracions o de Traspassos.

Vostè creu que ha complert amb la seva funció de president del Govern, senyor Pujol? Aquell que li agrada tant lluir pel món? Aquella Catalunya que tant vol enal-

tir? Creu que ajuda a buscar l'empenta en un tema com aquest, que no requereix picabaralles, sinó la màxima unitat i consens, menysprear tothom que ha vingut avui aquí, en aquest insòlit debat, a parlar sobre aquests pactes? Vostè, senyor Pujol, ho pot fer, possiblement, perquè ha tornat a recuperar la majoria absoluta. Va fer l'experiment l'any 80-84, sense majoria, amb la UCD i amb Esquerra Republicana; després, malgrat la majoria absoluta, amb el suport dels socialistes, i avui torna a tenir –seixanta més disset– setanta-set diputats, discursos a banda, que segurament li garanteixen majoria absoluta, aquella que la ciutadania de Catalunya ja no li va donar. Gràcies a la carambola del 3 de març vostè pot venir aquí una altra vegada com si tornéssim a estar en els vells temps. I ja no hi som. Ja no hi som, senyor Pujol.

Vostè té tot el dret de pactar amb les dretes espanyoles, basques i de Coalición Canaria, tot el dret, només faltaria. És democràcia. I fins i tot, segurament, de cara a la governabilitat de l'Estat era la cosa més lògica, però... I sobretot ho diem amb tota la tranquil·litat de saber que avui, malgrat que ens agradaria, no és el moment d'entrar en què significa per a Catalunya que vostè hagi pactat amb les dretes, que vostè, com a dreta catalana, o com a conjunt de dues opcions de centredreta catalana, hagi pactat amb aquestes dretes. Ens agradaria molt discutir què opinen vostès sobre retallades anunciades en sanitat o en ensenyament, que vostès en alguns temes les han practicat junt amb el senyor Zaplana, en tema de sanitat. O ens agradaria molt discutir amb vostès què opinen de la privatització de la comunicació, o d'aquestes reformes estructurals. O què opinen de per on han d'anar les retallades en els dèficits públics. O què opinen de les declaracions de la ministrera d'Educació i Cultura, quan parla dels centres privats, i com de facto aniran abandonant els centres públics..., si és en una línia amb la qual estan d'acord en aquest pacte o apunten algunes mesures, també, de la seva pròpia Conselleria. I què opinen de justícia, i què opinen que hi hagi en aquests moments decisions molt importants, des del Consell General del Poder Judicial fins a fiscalies importantíssimes, aturades.

Ens agradaria discutir això. Sabent que això és legítim per a la democràcia, també és legítim discutir sobre això. Però anem-nos a concentrar en el tema principal que vostè no ha tractat, que és com afectaran la gent de Catalunya els acords sobre l'autogovern. Com afectaran els acords de l'autogovern, sense cap demagògia d'aquells qui, abans des d'una banda i ara des d'una altra, estan dient que afecten la solidaritat o la cohesió territorial. Cap demagògia –fins i tot suprimir els topalls fiscals és un estímulo molt positiu per al poder fiscal–, cap demagògia. I se n'ha fet molta en el temps anterior i se'n torna a fer molta ara. I nosaltres –com sap vostè–, com qui més, la combatrem.

Però el problema és en què afecta la gent de Catalunya, la persona del carrer, allò que vostès han pactat amb el PP per fer un govern i una majoria parlamentària de dretes. Ho podríem analitzar primer per tot aquell bloc de qüestions socioeconòmiques, que són les més importants..., on vostès ja estan d'acord. Aquí no calia

redactar cap pacte! Vostès han pactat els desacords: on no estaven d'acord és sobre el model d'Estat; però sobre qüestions socioeconòmiques, amb visions absolutament –en la nostra modesta opinió– agressives, que estan provocant i provocaran major fractura social, vostès hi estan molt d'acord. Per això no han redactat ni un sol document al respecte. I què han pactat? Els desacords.

Nosaltres considerem que en aquest sentit cal analitzar, sobre els pactes autonòmics, tres grans qüestions: què han pactat, a partir de quina orientació global –que vostè no ens ha dit; ens ha parlat de discutir clixés, però l'orientació global de l'acció de govern, que li encarrega la Constitució i l'Estatut de definir a vostè, ni ens l'ha dita–, en quina direcció; quins són els trumfos concrets que s'han aconseguit, i, tercer, què queda en aquests mateixos trumfos –o en silencis, o en buits– per desenvolupar, i com ho consolidem.

Nosaltres considerem que una visió global comença per discutir la relació de Catalunya amb Espanya i d'Espanya amb Catalunya, i en el context de la Unió Europea. Un diàleg federalitzant a tots els nivells, empenent poc a poc –no és qüestió de la nit al dia– les reformes institucionals. El Senat, senyor Pujol, que no és important, en aquesta direcció? És que vostè no té model, senyor Pujol. Vostè és el dia a dia, no el model d'estadista català, de configurar com ha de ser aquesta relació. D'aquí que, del Senat, com a molt, s'hagi dit –no en el pacte que han signat vostès: en el discurs d'investidura–, «continuarà la Ponència, la Comissió»... Per nosaltres un model és aquell que va de debò a suprimir administracions, amb costos, amb criteris d'eficiència –en tenim més de set, avui, a Catalunya. O cossos policials, també, eh? No a fer disputes polítiques sobre el nom o la funcionarització del Govern Civil, *només*. No a deixar de banda i oblidar-se la diputació, les diputacions, la Llei de bases de règim local... Perquè, com que coincideix vostè amb el nou model, o amb un model que no descentralitza... Perquè, per començar, ni els senyors que estan –i la senyora– en aquest primer banc són objecte de cap descentralització a Catalunya: la Generalitat no es descentralitza des de l'any 87, incomplint un mandat. Això no entra tampoc en la consideració del model. No entren en la consideració del model els acords fermes sobre convivència democràtica, la pedagogia, la cultura i l'entesa sobre aquest tema tan important. I em referiré després amb abast al tema de la llengua, que vostè també el passa de puntetes.

Model de finançament, senyor Pujol. No esgarrapar, senyor Alavedra –després en parlarem–, mecanismes de finançament, *només*. Quin model? Cap on anem? Nosaltres considerem que hem d'analitzar què és el que s'ha aconseguit, què queda a l'aire i com valorem la forma d'avançar per omplir aquests buits. Destacaríem com a qüestions més importants el que es diu, sempre amb el que es diu, i amb el «si» condicional –que no *només* utilitzem nosaltres, Iniciativa per Catalunya - Els Verds; l'ha utilitzat el senyor Alavedra, eh?, «depèn de», «si es fa així», «si es fa això altre»... I això ho entenem, perquè era impossible, fins i tot, desenvolupar amb detall, en el període que han tingut, acords sobre temes tan importants –que aquí en part ja ense-

nyen l'error al qual després em referiré: la precipitació, la conjunturalitat, purament per un resultat electoral i per una investidura—, però si va en aquesta línia, si, com bé diu vostè, senyor Alavedra, depèn de i es compleix positivament, valorem la presència a la Unió Europea. Jo recordo, senyor Alavedra, quan l'any 86 vostè m'ensenyava les cartes que enviava al senyor Pons, aleshores ministre per a aquest tema. Se'n recorda? Que s'acabava d'entrar aleshores a la Comunitat Econòmica Europea. Miri si ho valoro que per fi sembla que allò de què parlava el 86, que allò que presentava en aquesta cambra i a la del Congrés de Diputats i sovint vostès hi votaven en contra, perquè estaven negociant no sé què sota mà que no sortia, miri si ho valoro que ara sembla que ha sortit.

Valorem que es parli d'avançar cap a l'Administració única: anem a decidir i a esclarir en què consisteix. Valorem els minsos traspassos, que en són dos: Inem i Institut Social de la Marina —vostè mateix ens ha recordat que hi ha un llistat molt més llarg. I sobretot valorem la potestat normativa fiscal. Aquest és el tema més important d'aquests acords: la potestat normativa fiscal.

Els experts ens havien dit —senyor Alavedra, no faci trampes, avui— que l'anterior sistema —l'anterior, que encara està vigent— no dóna ni suficiència ni corresponsabilitat fiscal, senyor Alavedra —li ho cito de memòria, i ho sap millor que jo. El pas substancial que canvia el sistema, si s'aconsegueix consolidar, és el de la potestat normativa fiscal. És la relació democràtica elemental: prou que Fraga, Pujol, Chaves i qui sigui es dediquin només a tallar cintes, sinó també que responguin davant la ciutadania, qui siguin els presidents, si volen apujar o abaixar els impostos, per fer més o menys acció de govern. És la norma democràtica més important que existeix avui a les democràcies avançades. Però cal saber quina potestat, com i quan —evidentment, passant per la reforma de la LOFCA, no pas per la dels estatuts d'autonomia, que algú va dir erròniament al debat d'investidura; no cal reformar els estatuts d'autonomia, ni l'Estatut de Catalunya, per avançar en aquesta potestat fiscal. I amb una progressivitat, tant de bo! La van a exercir vostès, senyor Alavedra? Des de quan? Quan començaran? Amb quins criteris de progressivitat? Crec que és una pregunta més a fer-li al senyor president del Govern, un tema com la progressivitat fiscal, però com que el president del Govern diu: «No, d'això ja en parlarà el senyor Alavedra», amb aquell menyspreu que ha mostrat cap a la cambra... Imagini's: el tema de progressivitat fiscal, ni se l'ha apropiat, no ja només com a valor de la negociació, sinó com a línia política del senyor Pujol! Perquè també dependrà si el PP, si el Govern espanyol, abaixa o no abaixa, com s'havia dit en campanya electoral, una sèrie d'índexs que afectarien aquesta possibilitat.

Nosaltres, en general, creiem que el primer forat està també en tot el que rodeja aquesta qüestió fiscal. Catalunya està retrocedint, senyor Pujol, malgrat que vostè a TV3 es dediqui a dir que està avançant. Amb estadístiques, amb índexs, aquells que li donen a vostè a l'ARE, aquells que hi ha a la Comissió Europea, aquells que surten al Ministeri d'Economia i Finances,

aquells que estan a les caixes d'estalvis, en els seus estudis, ens diuen que anem relativament enrere en poder adquisitiu, en situació en el rànking espanyol i en l'europeu. Això, ho té tant o més vostè que jo. I ara que han anat per negociar això, per què no han parlat del règim foral? Per què ens quedem tan lluny, altra vegada, de Navarra i Euskadi, que no solament no se'n parla, sinó que ells a corre-cuita han aconseguit la potestat normativa sobre impostos especials, que sembla que a nosaltres se'ns va negar? Però per què no es parla de començar a aproximar allò que estem pagant entre tots els ciutadans de l'Estat espanyol que paguem impostos, que és la prebenda dels concerts insolidaris del País Basc i Navarra, que hi ha una proporció enorme, desequilibradora, cap a les finances públiques de Catalunya? Per què no es parla d'anivellament? Vostè sap, perquè li ho han explicat, que per de debò donar serveis públics a Catalunya hem d'anar a anivellar. Les xifres ens donen que estem quasi a la meitat per capita en ensenyament, del que rebem, respecte a la mitjana de les comunitats autònomes espanyoles. I d'això en pateix no el català que té butxaca suficient per pagar l'escola privada dels seus fills, amb esplèndides escoles privades; d'això en pateix aquella gran majoria de ciutadans de Catalunya que un servei públic tan elemental per garantir la igualtat d'oportunitats els porta a raure a un sistema públic que vostès —i també el tema fiscal— estan deixant de banda.

Per què no parlem d'anivellament? Quants diners d'anivellament posem al pastís? Senyor Alavedra, vostè creu de debò que arribarem a atrapar les altres comunitats purament i simplement amb l'esforç fiscal? Avui ha estat més prudent que altres dies, i ens ha dit que les del 143, en aquests propers cinc anys; de les altres, ja n'hi n'ha parlat... Perdó: les dels 151, ha dit, en aquests propers cinc anys, i de les altres ni n'ha parlat. Creu de debò que amb l'esforç fiscal, sense fer un anivellament inicial, podem atrapar les altres comunitats per aconseguir una cosa tan senzilla, que una ciutadana o ciutadà de Llefià, o de Molins, o de qualsevol població de Catalunya, sàpiga que es rep en el seu Govern per persona i per ensenyament els mateixos diners que a qualsevol altra zona de l'Estat espanyol, que em sembla que és de radical justícia?

Vostès han calculat molt, han donat la imatge d'estar negociant sempre amb la calculadora a la mà. Fins i tot el senyor Alavedra es va atrevir a dir que aconseguirem 400.000 milions de pessetes més. D'on li surten, senyor Alavedra, aquests 400.000 milions de pessetes? Sí, sí, home —si vol, després li llegeixo les declaracions: no les va desmentir, vostè, a tots els mitjans de comunicació. D'on li surten? Fantàstic! Ara resulta que avui ens fan unes intervencions, a part de breus, ni una sola xifra. Ni una sola previsió. Jo ja sé que és difícil donar xifres exactes, però quines són les previsiones?

I en aquest sentit, nosaltres coneixem el deute de la Generalitat: més de 800.000 milions de pessetes pel cap baix —incompliments dels acords per retallar deutes sobre Maastricht a Catalunya: més de 4.000 milions el darrer exercici. D'això no se'n parla. Fou la primera pregunta en aquesta legislatura que li vam fer a vostè, senyor Pujol, i continua amagant l'ou sobre aquest gran

tema. Aquest gran tema que sembla tècnic, però que està empobrint Catalunya i la possibilitat de fer acció pública. I han fet negociacions amb calculadora oblidant-se de temes tan importants com els que li he citat. De sanitat, senyor Alavedra, ni ho ha esmentat avui. Des d'aquesta tribuna ni ha parlat de sanitat, que és un dels forats més importants que cal tenir en compte. D'inversions de l'Estat a Catalunya no ens n'ha donat ni una sola xifra, senyor Alavedra. Quins compromisos?

I, evidentment, propi de la seva concepció i del seu nou model, els ajuntaments no existeixen. Sap quan els han citat els ajuntaments, avui? Per dir que a la millor també tenen competències en ports. Però, escolti'm, el finançament no afecta els ajuntaments? És que no és radicalment autogovern lluitar i «mimar» el poder del graó democràtic més proper a la ciutadania que està avui més desvestit per poder realitzar la seva tasca? I això no és ni en una línia del pacte ni en una línia dels debats ni en una línia de les voluntats polítiques.

De la llengua nosaltres considerem que falta explicitar clarament un règim plurilingüe, que vagi a complir mandats constitucionals, com el que diu que es garantirà la pluralitat lingüística a les televisions. I ens referim, òbviament, a aquelles de concessió pública que anomenem televisions privades.

Trobem a faltar consideracions i compromisos explícits, i clarificacions en les contradiccions que es donen, sobre quelcom tan elemental que fins i tot els acadèmics més recalitrants van arribar a reconèixer, que és la unitat de la nostra llengua. I que no es quedi en declaracions: que es tradueixi en polítiques que facin marxa enrere d'aquelles bestieses que s'estan practicant al País Valencià.

Em voldria aturar en aquests buits amb un tema sobre el qual també el senyor Alavedra, lògicament, ha passat de puntetes: els mossos d'esquadra, senyor Alavedra. El tema de seguretat, senyor Pujol. Nou model. Miri, des d'aquesta tribuna –i també era el senyor Alavedra, el conseller de Governació–, se'n parla des de l'any 84, de nou model, i amb una sèrie de canvis que jo no li citaré, perquè estan tots per complir, que vostè deia: «I ens comprometem fermament... bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla...». I quan en aquesta tribuna dos grups parlamentaris van intentar recórrer contra la Llei que avui diuen que cal modificar perquè encotilla el nou model, el senyor Ramon Camp, en nom de Convergència i Unió, i el senyor Roca Junyent, amb el senyor Martín Toval, que ho havien pactat, grans cants a aquella Llei. No tinc temps de llegir-li-ho amb detall. Paraules maquíssimes del senyor Ramon Camp, en nom de Convergència, dient: «Aquesta Llei compleix exactament totes les previsions estatutàries per fer de la policia el cos interior...» Ara resulta que ens parla del model però modificant la Llei. Això és l'oportunisme pur: anar esgarrapant sense cap solidesa institucional ni avançar amb una visió d'estat ni de Catalunya, en versió estadista, de com consolidar qüestions importants per al nostre autogovern.

M'agradaria entretenir-me en temes tan curiosos com el de les autopistes, que, a part que la rebaixa és insig-

nificant, vostès són d'un govern que, les dues úniques autopistes que han construït, les han construït de peatge. I que no poden amagar que, si de cas hi ha un benefici molt important, que ha pujat d'un 35% l'exercici anterior, d'autopistes de Catalunya, és que va a parar a butxaques catalanes. I que d'això també n'hauríem de parlar, com un tema important a considerar de cara a una política molt més senzilla al respecte.

I m'aturaria, com a penúltima consideració, en el tema de les polítiques actives d'ocupació. Ja tenim un conjunt de competències per fer polítiques actives i per fer intermediació. Però mentre els ajuntaments fan el seu esforç i els sindicats exigeixen la coordinació, a vostès no se'ls ocorre res més que muntar un Servei Català de Col·locació, que serveix per a les elits que busquen feina i que esperem que ara que rebran l'Inem podran ajuntar-ho en una sola forma d'intermediació davant un problema tan important.

Senyors del Govern, senyor Pujol –jo li ho he dit moltes vegades, i, com diu vostè, en política s'han de repetir les coses quan hom creu que té raó–, la lliçó de la història a Catalunya és que no avença mai l'autogovern de la mà d'un partit, i menys d'una persona, per més important que es cregui. Mai. Mai avança sòlidament l'autogovern de Catalunya amb pura conjuntura partidista, sigui qui sigui l'altre soci de l'acord. Ara, la dreta de clara tradició espanyolista, que, com que no va obtenir majoria absoluta –què hauria passat si l'hagués obtingut?–, li ha ofert, lògicament, per coincidència socioeconòmica, pactar els desacords. Vostès han oblidat que aquest tema és un tema enormement institucional –ho diu la història de Catalunya, no ho diu el Rafael Rib–, és un tema enormement institucional que requereix gran atenció i consens, és un tema que demana temps, no precipitacions, que demana pedagogia davant les visceralitats, que si ho colloquem al baix ventre –em perdonin l'expressió– no avançarem. Cal anar aquí, amb fredor, a analitzar aquestes qüestions. I cal fer-ho tots amb un salt qualitatiu, amb un gran acord constitucional i de consens –i qui no s'hi vulgui afegir, allà ell–, buscant el denominador comú per enfortir..., perquè sigui dins del sac i ben lligat. I començant pel Parlament de Catalunya.

Senyors de Convergència i Unió, llegeixin l'article 28 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que el van redactar un conjunt de parlamentàries i parlamentaris estatutants, llegeixin-lo en acabar aquest debat, quan diu que li toca a aquest Parlament anar reivindicant noves competències i determinant cadascuna d'elles en quin servei de l'Administració s'ubicarà –això ho diu l'Estatut–, perquè el seu Grup Parlamentari això no ho ha practicat mai. I això val quan es té majoria absoluta –és un error, però es pot fer–, ja comença a grinyolar quan no es té, però això, a poc a poc, no fa mal a Convergència i Unió, als seus vots: sobretot fa mal a la gent que aspira a augmentar l'autogovern de Catalunya.

Per això jo m'alegrava que es digués que s'iniciava i que es recuperaria un paper de consens i de diàleg i de buscar l'enfortiment de les propostes unitàries per avançar en l'autogovern. A nosaltres ens hi trobaran com als qui més, per empènyer aquesta dimensió unitària. I també per dir «ara, Catalunya», com ens deia un con-

seller –perquè ara, que sembla que ja ho tenim tot acabat, posem en marxa aquesta legislatura: ja fa mig any que dura, senyor Pujol; van ser el dinou de novembre, les eleccions; no és ara, que cal posar-la en marxa–, «ara, Catalunya», amb una Catalunya en què hem d'aconseguir reinstallar el consens de l'autogovern, que es va trencar des de l'any 83 amb les darreres mesures unitàries sobre grans qüestions, i el van trencar vostès. Reinstallem l'autogovern i anem aleshores, en el marc d'aquest autogovern, a confrontar polítiques, a clarificar-les i, segurament, a preparar un relleu, donat el seu esgotament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. Colom i Colom

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari, igual que altres grups d'aquesta cambra, havia sol·licitat la compareixença del president de la Generalitat davant del Parlament. Inicialment ens vam felicitar que el president demanés de comparèixer. Vam acceptar a contracor que no hi hagués resolucions, perquè se'ns va posar la pistola al pit de dir: «Si hi ha resolucions, no hi ha debat; si no hi ha resolucions, hi haurà debat». I ara tenim la sensació, senyor president, que estem assistint no només a un frau electoral –a això ja hi hem assistit, i sobretot ja hi han assistit segurament bona part dels electors de la seva coalició en les últimes eleccions–, sinó a un frau parlamentari. Jo tinc la sensació, i ho haig de dir, que estem assistint a un frau parlamentari en aquesta sessió.

Havíem sol·licitat, vostè va dir que vindria, la presència del president de la Generalitat no perquè ens fes una salutació a l'assistència i després hi hagués el conseller Alavedra que fes la lectura del document que ja havíem rebut tots els grups parlamentaris a través de la Comissió de Transferències, que ja ens l'havíem llegit i que ja, fins i tot, havia sortit publicat en alguns mitjans de comunicació. Jo penso, sincerament, que hi ha una desconsideració en la manera com han encarat aquest debat, senyor Pujol, seva i del seu Govern, cap a la cambra catalana.

I, a més a més, jo penso que la mesura d'aquesta seva primera intervenció –d'escassament deu minuts– també, desgraciadament, indica la mesura o dóna a entendre la mesura de la importància que està donant a aquest Parlament. Com si... –de fet assistir em sembla ja norma–..., a veure, com si la política de debò, la política que pesa, la política que li interessa a vostè i al seu Govern és la política espanyola, cada vegada més. I la política catalana, i per tant les institucions de la política catalana, doncs, sembla ser que estan a la mesura també d'aquesta seva primera intervenció.

Però, dit això, Convergència –anem al que és aquest debat–..., tinc la impressió que Convergència esgota ara amb el Partit Popular, amb aquell partit al qual havien dit que plantarien cara en tot moment, vostès esgoten

els suports ja a tots els partits espanyols amb capacitat per governar. Van començar amb la UCD, encara que va ser diguem-ne un tempteig i poca cosa més, van seguir més tard amb el PSOE, apuntant Felipe González i el seu Govern, i ara amb el PP. És una mica com si fossin uns comodins intercanviables, la gent de Convergència i Unió. Per la governabilitat de l'Estat, tant és que sigui de centre, d'esquerra com de dreta, vostès sempre de comodins a intervenir en la política espanyola, defensors –almenys defensors de Catalunya, dius–..., però defensors de *lobbies* o de clans d'interessos d'aquest país. (*Remor de veus.*) I a més a més sembla que podem estar davant del sostre de l'estratègia convergent: a Espanya ja ho han fet amb tots i ara ho fan amb el Partit Popular, i ja em sembla que no quedi ningú més per poder-ho fer en el futur.

La importància que donen a aquest Parlament, que ja s'ha vist amb la seva primera intervenció, és la importància que hi donava un diputat influent d'aquesta cambra, a la passada legislatura, al final, en una comissió, quan, des de grups de l'oposició, es demanava el posicionament sobre temes de l'autogovern, i un diputat influent de la seva coalició va dir en veu alta, que ho sentia tothom: «Escolta, no, aquest tema deixem-lo, no cal pas que el tractem aquí, ja el negociarem en els passadissos de Madrid». És aquesta, la importància. Ara hi tornem? A partir d'ara, aquí en el Parlament de Catalunya, temes que hàgim de tractar de l'autogovern ja no tindrà importància que els discutim, perquè ja els negociaran vostès amb els senyors del Partit Popular als passadissos de Madrid, del Congrés o del Senat?

I d'aquests suports als partits espanyols amb capacitat per governar, què n'han tret? Què n'hem tret, a Catalunya, d'aquests suports? Els resultats –això m'ho han de reconèixer– han estat fins ara més aviat minsos. I molt em temo i molt ens temem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que continuaran sent minsos retocs a la política general en la línia del compromís europeu, això sí, i contrapartides minses també, i insuficients, segur, en el camp de l'autogovern, del finançament i de les competències. Aquesta, si més no, és la visió que en té Esquerra Republicana de Catalunya.

El pacte amb el Partit Popular suposa –ja sap la nostra opinió, senyor Pujol– el que creiem un enorme frau electoral en haver pactat amb un partit profundament contrari als drets nacionals de Catalunya. I jo no em crec..., jo no crec en conversions, i menys tan sobtades. Sonen més falses que un «duro sevillano», que diuen, segons quines paraules i quines frases de dirigents espanyols del Partit Popular i, fins i tot, actituds d'alguns dirigents catalans del Partit Popular. I aquest és el drama de la seva manera d'entendre Catalunya, senyors de Convergència i Unió. Que mentre els bascos... –i ara fins i tot els canaris, ens han passat la mà per la cara–, que mentre els bascos i els canaris negocien drets, jo tinc la sensació que aquí estem negociant privilegis –i encara només d'uns quants– i avantatges –i encara només d'uns quants. Mentre els bascos i canaris tinc la impressió que negocien molt més a l'alça –i de fet els resultats ja s'estan veient, almenys els resultats dels primers pactes–, mentre ells ho procuren consensuar al

Parlament basc, els bascos, tot just ara n'estem parlant –i de quina manera!, quan ja tot pràcticament està cuit– en aquesta cambra –i de quina manera, a més a més. Mentre els bascos i canaris han negociat en clau bilateral, vostès, senyors de Convergència i Unió, continuen fent-nos patir la creu a tots d'haver de fer de locomotora federalitzant d'un estat que sembla que no es vol federalitzar. I, a més a més, en resum, com a país, en rebem tot el desgast i cap enfortiment nacional substancial. Tret del model policial, i això sí que ho hem de reconèixer –amb molts d'interrogants, farcit d'interrogants, però tret del model policial–, senyor Pujol, continua acceptant vostè el cafè per a tothom. Ha dit que ara havíem de canviar. Jo no sé com. Diu que ho hem de replantejar, això del cafè per a tothom. Escolti'm, totes les mesures que vostès han pactat, totes, tard o d'hora, les tindran totes les altres comunitats autònomes. Potser sí que els catalans beurem cafè més calentó i abans que els altres, però tothom acabarà bevent cafè –descafeïnat, segurament, a més–, ells i nosaltres. El fet diferencial de Convergència i Unió és que sembla que vostès no volen exercir la diferència; aquesta és la seva manera d'entendre el fet diferencial, i em sembla que els únics que l'han exercit en aquesta ocasió han sigut els bascos i els canaris.

Analitzem, però, el pacte. Hi ha dos elements que saludem –jo també vull dir-ho en aquesta compareixença, o en aquest debat–, hi ha dos elements del pacte que saludem –sense entusiasme, eh?, però que saludem. En primer lloc, haver aconseguit la substitució, que no la supressió, com ens hauria agradat, però sí la substitució dels governadors civils per subdelegats del delegat del Govern a cada comunitat autònoma. De totes maneres, els seus socis de Madrid, els socis del Partit Popular a Madrid que tenen vostès, no han tingut massa ni tan sols el detall de no nomenar governadors a Catalunya, pel que sembla, justament, de les darreres notícies; encara que sigui provisionals, els nomenen tots i també els de Catalunya. Almenys els haurien pogut demanar el detall de no nomenar els de Catalunya.

I l'altre element que saludem, sense entusiasme, però que també el saludem, és el compromís perquè d'aquí a sis anys el servei militar deixi de ser obligatori, com a expressió, com a demanda de molts joves, de molta de la joventut de Catalunya, no? El que passa és que, també, fixi's bé que es parla de l'horitzó del 2001, però es condiciona a les exigències de la defensa, es condiciona també que sempre que ho permetin les necessitats pressupostàries... Ai, ai, ai! No sé si aquest compromís aguantarà. En això també hi poso..., no voldria posar-hi la mà al foc, però, en tot cas, sí que aquests sis anys em penso que serà interessant de veure, la picaresca juvenil, com actua a nivell alt per tal que tots aquests joves que han d'anar a fer el servei militar obligatori i no hi volen anar diguin: «Escolta, jo per què ara, si els que són sis anys més joves que jo no hi hauran d'anar?» Per tant, la picaresca juvenil em penso que funcionarà altíssimament en aquests propers sis anys, i potser val la pena que des d'aquí el Parlament, des d'aquesta cambra, es convidi a tots els joves catalans, ja, massivament, que facin objecció de consciència, i, per tant, que aquest 50% de joves que a Lleida ja no hi van passi a ser més del 50% a totes les diferents demarca-

cions. Penso que serà el més fàcil a fer per tal de forçar aquest compromís, que, si no, em sembla que no serà fàcil de fer-lo complir.

Anem al tema del finançament i al tema de les competències en relació amb l'acord. Deixi'm dir d'entrada, per això, que en el pacte no hi ha ni un esberrany, no hi ha res sobre la reforma del Senat, i em sembla que aquest és un element... Si vostès han dit que amb aquest pacte –perquè ho he sentit en més d'una declaració– amb el Partit Popular hi ha l'acceptació de la plurinacionalitat de l'Estat, això on surt en el pacte, on està escrit en aquest acord? Almenys que aquest acord hagués tingut l'acceptació del Partit Popular d'accelerar i de portar a terme la reforma del Senat ara, en aquesta legislatura, i en els primers passos d'aquesta legislatura, com a expressió institucional de la realitat plurinacional, amb dret de veto sobre els temes de cada país, de cada nació, almenys de cada nació, amb dret de veto per part dels representants o de cada una d'aquestes nacions. Això no hi és. Com tampoc hi ha res del finançament local: els ajuntaments han quedat absolutament al marge, totalment al marge en aquest acord, igual que hi ha quedat aquest Parlament de Catalunya; tampoc hi surt res.

Però acordin, senyor Pujol i senyor Alavedra, que el sistema pactat pel que fa al finançament encara estableix interrogants i que només representarà per a la Generalitat una mica més de liquidesa de caixa, mercès a la inexistència dels topalls i a la possibilitat d'obtenir algunes desenes de milers de milions més, que encara no han..., ni s'han atrevit a dir quines hipòtesis de treball fan de quants serien d'aquí a uns anys, per cert. En total, el 5% –aquest és el pacte del 5%– del total de l'espoli fiscal de Catalunya, que Catalunya pateix cada any; no crec que sigui més d'això. Sistema en què l'espoli fiscal es situa, segons aquella Fundació, aquell estudi de la Fundació Banc Bilbao Vizcaya, en 780.000 milions l'any, que si tinguéssim concert tindríem –i en alguns documents que em sembla que circulen, també, en algunes conselleries es parla de la superació del bilió, o s'arriba a xifres superiors, que superen el bilió de pessetes–, estaríem parlant, comptant que poden representar 40, 50, 60.000 milions més, escassament d'un 5% del total del que l'Estat, del que Madrid, espolia anyalment a Catalunya.

Per tant, el pacte del 5%, amb molts interrogants. Jo només, perquè tinc poc temps, li'n puc fer alguns, però alguns sí que em sembla que..., m'agradaria que ens els aclarís. Hi ha alguns problemes en aquest acord, em sembla, i alguns experts ho han detectat. El problema que hi ha és l'any base per al càlcul sobre la recaptació, que em sembla que encara no està decidit, i, si ho està, m'agradaria saber-ho –si ho està. Hi ha garanties, conseller Alavedra, que això, o sigui, que el fet que d'aquí a cinc anys es posi el rellotge a zero altra vegada, ja que aquest període de cinc anys ens permetria, diguem-ne..., ens deixaria amb una dificultat evident per a les finances, hi ha garanties que això no passarà i que no s'esborrarà de cop el migrat guany que es pugui haver obtingut en anys anteriors? Aquest és un primer interrogant. No fóra millor consolidar els avenços modificant l'Estatut, per no renegociar cada cop el mètode,

com ja fan els bascos? És també un interrogant subsegüent a aquest primer que li feia.

Un altre problema que es posa en el tema del finançament és l'estructura dels impostos de l'Estat. L'Estat, com saben molt bé, té la capacitat de modificar aquesta estructura sense disminuir la capacitat recaptatòria. És conscient el Govern de la Generalitat –preguntem– de la situació d'indefensió de les finances autonòmiques si no s'ha previst la possibilitat que l'Estat desplaci la recaptació de l'IRPF a altres impostos estatals? Pot no donar-se, però és conscient que ho podria fer? I, en tot cas, s'han pres mesures en aquest pacte no escrit perquè això no es faci?

I un altre és el tema de la solidaritat real. Jo em desmarco totalment de la intervenció que ha fet el representant d'Iniciativa per Catalunya en relació amb aquest tema, titllant els concerts de Navarra i del País Basc d'insolidaris. I dic que me'n desmarco perquè la solidaritat real –la solidaritat real– és en contra de Catalunya, i això ha de quedar..., i aquest és un dels problemes que surten també d'aquest element o d'aquest pacte en el finançament. Quedem al marge dels fons de compensació interterritorials; quedem marginats sovint de la redistribució que l'Estat fa dels fons europeus a Catalunya, i, quan territorialitza la seva inversió, l'Estat no és equitatiu amb Catalunya, no és equitatiu amb Catalunya. Això em provoca les següents preguntes: entraran els fons europeus en el còmput de recursos que rep cada autonomia, o, alternativament, hi ha cap compromís per facilitar que Catalunya hi accedeixi? O una altra: hi ha algun compromís per part de l'Administració central d'incrementar anualment de 150.000 milions les seves inversions a Catalunya, com proposava el senyor Molins en el programa electoral i en la campanya última de Convergència i Unió? I encara una altra: el dèficit d'infraestructures que pateix Catalunya, conseqüència d'anys de no invertir-hi equitativament, serà esmenat amb el reconeixement del deute històric i amb el fet que l'Estat faci front al deute històric cap a Catalunya? Se n'ha parlat, també, en aquests pactes? O encara una altra última: quant és el valor..., m'agradaria demanar al conseller Alavedra si ens pot indicar quin valor total creu que pot obtenir Catalunya de més del que no rebia: una xifra de treball, una hipòtesi, no la pot fer, el Govern? Jo, en tot cas, la demano, aquesta xifra de treball.

Pel que fa a l'IVA, a la retallada de l'IVA a les autopistes, és una important, sembla, una part important del pacte, però jo li haig de dir que tenim la sensació d'una autèntica befa. A la pràctica representa molt poca cosa, però, a més a més, és una autèntica befa, perquè el que està en qüestió, senyor Pujol, és el model de peatges, no si s'ha de retocar una mica, no si, amb aquest retoc de l'IVA, els que paguem o els que paguen mil pessetes –Tarragona - Barcelona, més o menys–, amb aquest retoc, què seran? Nou-centes vint? Nou-centes? En tot cas, diguem-ne, és un rebaixa molt poc important. El que està en qüestió, senyor Pujol, és el model de peatge que pateix Catalunya i que el seu Govern també ha fomentat. Això és el que està en qüestió. Per tant, crec que una autèntica befa, tal com s'ha tractat o..., ho han venut com si fos qui sap què i que tampoc ho és.

En el tema de les competències, com a part final de la meua intervenció, deixi'm dir..., no tindrè temps per repassar-les totes, però, de la lectura que ens ha fet del document el senyor Macià Alavedra –que ja ens la podia haver estalviat, perquè ja l'havíem feta–, del trànsit el més calent és a l'aigüera; del trànsit, senyor Alavedra i senyor Pujol, si no és que ens diuen alguna cosa més, el més calent està a l'aigüera, com diuen a casa meua. Estem parlant un altre cop del 5% de les competències. Miri, aquí hi ha la llista altra vegada, aquella llista que ja hem repassat moltes vegades, eh?, la seva, la de la Comissió Mixta de Transferències Administració de l'Estat - Generalitat. Aquesta llista, d'unes cinquanta-quatre competències, em sembla que hi han (*veus de fons*) –no, ja han baixat, ens en van passar algunes de petites, ja ho sap–, d'aquestes cinquanta-quatre competències, què? El 5%, una altra vegada. És el pacte del 5%. I tot «si s'escau», «depèn de com es faci», «veurem si serà possible»...

Jo tinc la sensació que, tant pel que fa a les polítiques d'ocupació, que es queda a la meitat del que havia d'haver estat; pel que fa al trànsit, que el més calent és a l'aigüera; pel que fa als ports de Barcelona i Tarragona, que si hi ha beneficis, encara que menys, s'han de redistribuir a tot l'Estat... I jo que he visitat recentment els dos ports i que veig que estan fent un gran esforç i que veig que hi ha moltes potencialitats en aquests ports, el de Barcelona i el de Tarragona, home, el que suposo que no fa massa illusió és de veure que si estan fent un bon treball –es poden convertir en el front portuari més actiu del sud de la Unió Europea, poden ser enormement importants en l'economia de Catalunya–, si hi ha beneficis, que s'hagin de repartir... Aquesta és una de les incògnites que deixen també, crec, bastant coix aquest pacte.

En el pacte, dels arxius de Salamanca –justament fa un any, d'això, ara, que ens els van prometre; deu fer un any, pràcticament–, no se'n parla, tampoc se'n parla.

De la participació de Catalunya en organismes de la Unió Europea, aquesta figura de l'agregat, aquesta figura de l'agregat, no els sona a una concessió folklòrica? I potser no els sona que aquest agregat no serà un element, diguem-ne, que encara vigilarà més de prop el paper de cada una de les nacions i regions en les seves relacions amb la Unió Europea? En tot cas, una concessió folklòrica, i un toc de vigilància, la pot tenir.

I del pacte m'agradaria precisar que..., no sé si és cert o no que hi ha un pacte ocult, un pacte no escrit: el mateix president de la Generalitat ho va dir l'altre dia en un parell d'entrevistes en diferents mitjans de comunicació, i ho ha dit avui aquí. No sé si no escrit o ocult, però, en tot cas, una part d'acord o de pacte que no se'n ha dit, hi és. I agrairíem, els grups parlamentaris, de saber-la, aquesta part.

No es parla, en el pacte, de política lingüística, perquè de fet és un àmbit de decisió –i això és cert– d'aquest Parlament i de la Generalitat de Catalunya, però en el pacte ens hauria agradat saber, per exemple..., o que hi figuressin garanties del respecte a la unitat de la llengua catalana per part d'un partit que no en té cap, de respecte, a la unitat de la llengua catalana, com és el Partit

Popular. I no hi surt. Està en el no escrit però hi és? Voldríem tenir aquesta certitud. O, quant a la projecció exterior de la llengua catalana, té el Govern de la Generalitat, té vostè, senyor Pujol, garanties i certituds sòlides, pel que fa a la llengua catalana, que el Partit Popular no continuarà, passat un temps, diguem-ne, el temps inicial de les primeres bones relacions, té garanties que el Partit Popular no continuarà instigant o tolerant que es minoritzi la llengua catalana aquí o a qualsevol de les altres zones on és llengua pròpia i parlada?

Hi ha moltes preguntes que encara queden sense resposta, però algunes també m'agradaria fer-les: quins acords, també, d'aquest pacte ocult –si és que n'hi han– s'han establert sobre el paper dels mitjans de comunicació públics i privats espanyols en relació amb Catalunya; si hi haurà noves mesures que precaritzaran encara més el mercat laboral, desig de més d'una patronal i desig claríssim de les polítiques econòmiques i socials i laborals del Partit Popular –no sé si seu–; quins sacrificis i a qui s'exigiran aquests sacrificis per dur a bon port, des de l'òptica d'ells, la convergència europea...

Ens agradaria tenir la certesa que no es reserva a alguns *lobbies* financers catalans determinats o a algunes personalitats de l'entorn de Convergència i Unió part del pastís dels processos de privatització de les grans empreses estatals. Hem sentit el nou ministre d'Indústria que diu que la seva intenció és privatitzar-les pràcticament totes: ens agradaria pensar que en el pacte ocult alguns *lobbies* financers catalans i alguns personatges importants del seu entorn no se n'emportaran un tros, d'aquest pastís.

I, per acabar, el que em fa ràbia –deixi'm-ho dir, deixi'm-ho dir d'aquesta manera, senyor Pujol–, el que ens fa ràbia és que Catalunya podria anar bé, que Catalunya té prou trumfos com a país per ser –de debò, i no només en un eslògan– un dels motors d'Europa. Però ens cal un horitzó nacional clar, ens cal voluntat d'arribar a aquest horitzó nacional i ens calen polítiques i polítics que ens acostin a aquest horitzó nacional clar. I tot això no ho veiem en aquest pacte. El finançament s'hauria de variar de cent vuitanta graus: el concert econòmic representaria l'obtenció de la sobirania fiscal i la capacitat normativa important; això que han fet, no.

I, per a les competències, encara, d'una vegada, em penso que hauríem de reclamar la necessitat d'encarar una reforma en profunditat de l'Estatut per obtenir els instruments de govern reals per a una convergència i una competitivitat real de Catalunya en el si de la Unió Europea, però tampoc, amb aquest acord, penso que ens hi acostem. Aquest pacte seu, senyor Pujol, i del seu Govern, i dels dos partits que li donen suport, tinc la impressió, tenim la impressió que no va en absolut en aquesta direcció.

I, per tot plegat, és la nostra obligació evidenciar davant l'opinió pública catalana que el balanç d'aquest pacte, el balanç real serà ben poca cosa. I que des d'Esquerra Republicana de Catalunya continuarem treballant, òbviament, per tal d'impedir la continuació de l'espoliació econòmica de Catalunya, que continua, i per tal d'impedir els impactes negatius sobre el teixit produc-

tiu i sobre els treballadors que representarà també aquest pacte. I aquest serà –vull que ho sàpiga aquesta cambra, vull que ho sàpiga també vostè, senyor Pujol– el primer objectiu d'Esquerra Republicana en l'actual moment polític.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara prendre la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, al diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular al Parlament de Catalunya desitja que les seves primeres paraules en aquest debat siguin de satisfacció. Satisfacció sincera, àmplia, unànime, per la consecució de l'acord per a la investidura i la governabilitat establert entre el Partit Popular i Convergència i Unió, que va culminar el passat dia 4 amb l'atorgament de la confiança del Congrés dels Diputats al senyor José María Aznar com a president del Govern de la nació.

L'acord representa un èxit múltiple pel qual tots, amb independència de l'adscripció política, hem de felicitar-nos. És un èxit dels partits que l'han constituït i l'han culminat, un èxit dels equips negociadors i un èxit personal i polític del president del Govern. Aquest acord ha aconseguit quelcom que rares vegades s'assoleix en termes col·lectius, i que denota la maduresa de les societats que s'ho proposen i ho materialitzen: aquest acord ha fet que allò que és inevitable sigui possible. D'aquí la seva grandesa i la seva força admirable, que ha sorprès propis i estranys, que no esperaven que les dificultats objectives –que eren considerables– se superessin per les diferents parts que hi han intervingut amb tanta intel·ligència, amplitud de mires i sentit de l'Estat.

Dir que l'acord ha suscitat fins i tot l'alegria de les forces polítiques que no hi han participat i que l'han criticat seria probablement exagerat, però no hi ha dubte que un cert alleujament sí que els ha produït, perquè qualsevol altra sortida a la situació sorgida del 3 de març hauria significat greus problemes per a tot l'arc parlamentari espanyol. Disposar d'un govern sòlid i estable, presidit per José María Aznar, va aparèixer davant els ulls de l'opinió pública espanyola en general, i catalana en particular, com una necessitat nacional de primer ordre, des de la mateixa nit del 3 de març. Tant en el terreny de les possibles reaccions dels mercats borsaris, com en el de la fortalesa de la pesseta o en les decisions dels inversors nacionals i internacionals, el perllongament de la incertesa era extraordinàriament nociu. En el pla social, la recuperació de la confiança, de l'optimisme, de la il·lusió col·lectius era també sentida com a imprescindible pel conjunt dels ciutadans. Qualsevol interès partidista o personal es va relegar immediatament com a secundari davant l'objectiu peremptori de configurar un pacte parlamentari que permetés obrir un camí transitable en el complex mapa polític dibuixat per les urnes. Les millors, les més salu-

dables energies del país es van mobilitzar exemplarment en la persecució d'aquesta fita, amb el feliç resultat de tots conegut.

Al nostre parer, aquesta és una de les grans lliçons de l'acord: ha insuflat un aire nou, net, fresc, en l'escenari públic espanyol, la capacitat de superar anteriors diferències i d'obviar greuges mutus per arribar a un punt de trobada en benefici de l'interès general. Hi ha un aspecte especialment positiu de l'acord que no voldríem deixar de destacar: en la seva plasmació i elaboració, cap dels partits concurrents ha entrat en contradicció amb els seus programes de govern, tal com es van presentar a l'electorat en la campanya de les passades eleccions generals, ni s'han vist forçats a renunciar als seus principis bàsics ni a les seves conviccions polítiques i morals profundes; tot allò que s'ha acordat respon a l'harmonització i a la síntesi de les respectives propostes programàtiques, que es desenvolupen en la línia prevista sense caure en cap moment en la desnaturalització o en l'abandonament dels seus elements més rellevants.

Així, el nou model de finançament autonòmic, basat en els principis de suficiència, corresponsabilitat fiscal i solidaritat interterritorial; la simplificació de l'Administració perifèrica de l'Estat i les transferències per delegació de la gestió de competències de titularitat estatal en virtut de la filosofia de l'Administració única, d'acord amb la qual l'Administració autonòmica és la principal a cada comunitat; la progressiva modernització i professionalització de les forces armades, amb l'horitzó de la supressió del servei militar obligatori; la liberalització del sistema econòmic per establir un marc administratiu, fiscal i laboral, favorable a l'activitat empresarial privada; la posada en marxa d'un decidit programa d'austeritat pressupostària a fi d'acomplir en els terminis requerits els objectius de convergència europea, i el manteniment de la viabilitat del sistema de protecció social, d'acord amb el previst en el pacte de Toledo, tot això dimana del Govern, del programa de govern del Partit Popular, i es correspon amb plantejaments paral·lels de Convergència i Unió, que, partint, potser, de substrats ideològics i conceptuals distints i no necessàriament distants, es reuneixen al final en conccreions i actuacions específiques coincidents.

Una altra característica singular de l'acord, igual com els signats amb Coalició Canària i el Partit Nacionalista Basc, ha estat la seva transparència i publicitat, tant durant la seva gestació, que ha estat seguida apassionadament pels ciutadans, com en el seu redactat definitiu, àmpliament difós de manera íntegra pels mitjans de comunicació. A diferència del succeït en la legislatura anterior, en la qual pactes anàlegs presentaven algunes zones opaques, en aquesta ocasió cada espanyol pot tenir, si ho desitja, un exemplar del contingut complet dels acords emmarcat en el menjador de casa seva (*rialles*), per a eventuais consultes i futur seguiment.

Continuant amb les notes positives a assenyalar en relació amb l'acord d'inversió i governabilitat, aquest n'ofereix una de particularment estimulante: l'acord estén la seva validesa i operativitat a la durada d'una legislatura, la qual cosa implica una llarga estabilitat política, amb les consegüents seqüeles beneficioses de

confiança i seguretat per als agents econòmics i socials; així mateix, un govern que pot treballar sabent que les seves projeccions a termini mitjà tenen sentit, multiplica la seva eficàcia i la seva capacitat d'optimitzar recursos. Estem segurs que el president de la Generalitat —que en certa ocasió va transportar la cambra en un viatge fascinant fins a l'any 2010— coincidirà amb nosaltres en la conveniència que un acord parlamentari tingui una dimensió temporal al més àmplia possible.

Cal no oblidar, per altra banda, que pràcticament totes les qüestions relatives al desenvolupament autonòmic —el model policial català n'és una lògica excepció—, totes aquestes qüestions contingudes en l'acord són aplicables i seran aplicades a totes les comunitats, sense que existeixi cap discriminació, privilegi o tracte de favor. En aquest context, algunes de les crítiques basades des d'altres hemisferis polítics, acusant el pacte de posar en perill la solidaritat interterritorial en incloure la transferència de la recaptació i gestió del 30% de l'impost de la renda sobre les persones físiques, són crítiques tan mancades de rigor com injustes. De fet, els que les formulen han adoptat davant el pacte la falsament despectiva actitud de la guineu que, quan no les pot haver, diu que són verdes. La inclusió del compromís d'anivellar el finançament dels serveis bàsics, de potenciar el fons de compensació interterritorial, d'actuar redistributivament mitjançant les inversions de l'Estat en infraestructures i dels fons de cohesió europeus elimina qualsevol possibilitat d'esbiaixament en favor de comunitats de major renda.

Una preocupació que sí que podria, en canvi, despertar fonamentadament el nou model de finançament deriva de la seva incidència en el dèficit i en l'acompliment dels criteris de convergència fixats en el tractat de la Unió Europea. Tampoc en aquest punt hi ha motiu d'alarma: l'aplicació del nou sistema al quinquenni 1997-2001, pel fet de prendre com a base l'any 96, fa que el cost per a les arques de l'Estat sigui nul en l'exercici previ a la data de selecció dels països en condicions d'integrar-se a la Unió Econòmica i Monetària. En anys posteriors, l'exigència de rigor pressupostari i de reducció decidida de la despesa pública que l'acord explicita de forma inequívoca, per a totes les administracions, totes, garanteix la progressiva reconducció del sistema financer públic cap al desitjable equilibri. Estem segurs que el Govern de Convergència i Unió col·laborarà sense reserves, quan elabori els seus propis pressupostos, en aquest propòsit indeclinable d'austeritat pública que la competitivitat del nostre teixit productiu demana. En relació amb això esperem impacients la imminent presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 1996, on estem segurs que la reducció del nombre d'alts càrrecs, les privatitzacions, la supressió d'organismes inútils o redundants, la dràstica esporgada de despeses sumptuàries, clientelars i inercials i la utilització de tècniques pressupostàries base zero portaran a aquesta cambra una contribució decisiva al sanejament del dèficit global de l'Estat. En qualsevol cas, el Grup Popular ofereix al Consell Executiu, des d'aquest mateix moment, la seva col·laboració absolutament interessada perquè els pressupostos de l'any en curs siguin un paradigma d'estalvi i d'assignació escrupolosa dels recursos dels contribuents.

L'autonomia i l'autogovern de Catalunya experimenten amb l'acord un avenç decisiu. El poder normatiu sobre impostos de la importància de l'impost sobre la renda de les persones físiques, successions, transmissions o patrimoni, la gestió dels ports d'interès general, la intermediació en el mercat de treball, constitueixen passes decisives, entre d'altres, en la llarga marxa cap a l'Administració única. El Govern de la Generalitat disposarà d'eficaços instruments fiscals per estimular l'estalvi i la inversió i per millorar la competitivitat de les nostres empreses. Una política fiscal agosarada i imaginativa pot ser en un proper futur un magnífic element d'atracció d'inversions cap a Catalunya, i no tenim cap dubte que el Govern de Convergència i Unió farà tot el possible per reformar els impostos de patrimoni de successions pel que fa a actius productius en un sentit dinamitzador de l'economia i generador d'ocupació. En aquest tipus d'actuacions el suport del Partit Popular serà entusiasta i sense esquarteres.

L'acord ha demostrat que la intenció d'aprofundir en el desenvolupament de l'Estat de les autonomies, dins del respecte escrupolós a la Constitució i als estatuts, no era per part del Partit Popular buida retòrica electoral, sinó una voluntat sincera. Es fa d'aquesta manera una temptativa arriscada i valenta de resoldre per la via empírica un problema estructural de gran calat, a saber: l'existència de capacitat decisòria sobre els interessos del tot d'una part que actua, confessadament i obertament, en funció dels seus interessos parcials –i que consti que l'adjectiu «parcial» té aquí un sentit descriptiu i no valoratiu. Com sortir airots d'un dilema tal sense caure en la claudicació o en la temptació fragmentadora? L'acord ha marcat decididament la direcció a seguir: confiança del tot en la part i lleialtat de la part cap al tot per deslliurar així una Espanya que es pensa a si mateixa amb una perspectiva nova i suggerent, una perspectiva en què les diferències no només no separen, sinó que reforcen la potència i la riquesa del projecte comú.

El Partit Popular ha fet una aposta resolta i nobilíssima per aquesta Espanya renovada i prometedora, apta per desenvolupar-se amb desèximent en l'Europa del tercer mil·lenni. Sustenem la ferma convicció que aquesta aposta no es perdrà, perquè el seu fracàs no seria del partit que avui governa Espanya, no seria un fracàs dels partits que han establert l'acord per a la investidura i la governabilitat; seria un terrible fracàs col·lectiu del qual la societat espanyola en la seva totalitat, i molt especialment la catalana, difícilment es refaria. En dissenyar i tancar l'acord per a la investidura i la governabilitat amb Convergència i Unió, el Partit Popular no s'ha mogut per l'esperó de la consecució del poder o urgit per una aritmètica parlamentària incòmoda, el Partit Popular no ha fet de la necessitat virtut. (*Remor de veus.*) Més enllà... La incredulitat està fora de lloc en aquest debat. (*Fortes rialles.*) Més enllà... (*riales*), més enllà de la contingència electoral i sobrevolant l'episodi del 3 de març, ha obert una nova etapa en la història d'Espanya, i ho ha fet lliurement, conscientment i esperançadament. En els propers anys aquest Parlament i el Govern de Catalunya estan políticament i moralment obligats a aportar una contribució importantíssima i indispensable, mitjançant la seva acció executiva i legislativa, perquè aquesta nova eta-

pa desemboqui en els nivells de prosperitat, de seguretat i de convivència cordial per als catalans i per a tots els espanyols.

Al llarg dels darrers anys hem assenyalat reiteradament que el principal problema a l'hora d'aixecar una nova arquitectura institucional, econòmica, cultural, administrativa, jurídica i política que acomodés sense tensions l'heterogeneïtat de la nació espanyola no radicava tant en la intensitat segregadora de les forces centrífugues com en la feblesa de la capacitat aglutinadora dels pols centrífugues. L'acord ha semblat una llavor pletòrica de possibilitats de projecte comú, possibilitats a les quals els nacionalismes català i basc han estat sensibles. La vis atractiva del Partit Popular i de la seva proposta de treball conjunt, respectuós i incentivador de la pluralitat, sense perdre per aquest motiu el referent substantiu de la realitat tangible d'Espanya, tan dignament encarnat per la corona, ha sintonitzat elàsticament amb el desig d'exercir sense entrebancs la seva innegable singularitat d'aquelles comunitats que, com és el cas de Catalunya, han forjat en l'enclusa de la història una personalitat tan acusada com irrenunciable.

Si la música que sona a partir d'ara és la que va interpretar amb excel·lent ritme el portaveu de Convergència i Unió en el seu discurs de la inoblidable sessió del 3 de maig al Congrés dels Diputats, estic en condicions de garantir que el Partit Popular de Catalunya també sap, quan la melodia li agrada, tocar a quatre mans sense dissonàncies ni entrades fora de temps. I el que el senyor Joaquim Molins va exposar davant la cambra el passat 3 de maig és assumible o negociable en la seva pràctica totalitat pel Partit Popular de Catalunya, si el mateix esperit, to i contingut s'apliquen a la política catalana en l'àmbit de les competències de la Generalitat.

Igual que succeeix al Congrés dels Diputats, on el grup majoritari no té la majoria absoluta, en el Parlament de Catalunya Convergència i Unió és la minoria majoritària i necessita, en conseqüència, la col·laboració activa o passiva d'altres forces polítiques per portar endavant les seves iniciatives legislatives. Doncs bé, si la lògica política i parlamentària, així com el servei a l'interès general, han afavorit un acord de gran calat, significat i ambició per a la governabilitat de l'Estat, no seria tanmateix natural i convenient assolir acords de similar categoria en el terreny de les amplíssimes competències d'aquest Parlament, considerablement incrementades, per cert, en virtut del pacte per a la investidura i la governabilitat d'Espanya? Si l'estabilitat és bona per a Espanya, no ho és també per a Catalunya? Si l'austeritat pressupostària és necessària per a tot l'Estat, no és també imprescindible a Catalunya? Si la liberalització i la desregulació són adequades per dinamitzar l'economia espanyola en la seva globalitat, no serà bo introduir-les també en el domini de les extenses atribucions del Consell Executiu de la Generalitat?

El Partit Popular de Catalunya està disposat a establir un procés de diàleg amb Convergència i Unió per cercar aproximacions i coincidències que consolidin un marc definit i previsible per a la política catalana. Perquè si Convergència i Unió, en la seva condició de força política espanyola, ha arribat a un acord satisfacto-

ri amb el Partit Popular de tot Espanya, sembla possible en principi que, en la seva condició de força política catalana, es pugui entendre amb altres catalans d'aquell mateix partit per millor servir Catalunya. Nosaltres estem amb una disposició receptiva i oberta i, de la mateixa manera que hem estat fins ara tenaços i sincers en la confrontació, podem ser-ho en la col·laboració. Si la flexibilitat, la generositat i la comprensió de la posició aliena han donat tan excel·lents fruits en la dimensió general espanyola, per què no poden donar-los també a Catalunya?

No hi ha res en l'acord per a la governabilitat i la investidura pactat entre el Partit Popular i Convergència i Unió que faci referència a qüestions relatives a les competències que l'Estatut d'autonomia de Catalunya assigna a aquest Parlament, ni una línia, ni una paraula, ni una insinuació, res. Per tant, res li podria ser exigit al Partit Popular de Catalunya en el terreny de la política estrictament catalana en virtut de l'acord. Per això, si el Partit Popular de Catalunya –i subratllo «de Catalunya»– s'atengués únicament a la lletra de l'acord, estaria legitimat per, prescindint de qualsevol altra consideració, defensar i impulsar el programa amb què es va presentar a les eleccions autonòmiques del 19 de novembre amb tota contundència i sense contemplacions.

Ara bé, l'ús del condicional no ha estat arbitrari en el que acabo d'exposar. Efectivament, l'acord té, a més d'una lletra, un esperit, i aquest esperit, donat el seu caràcter immaterial, capaç d'eleva-se sobre el paper i transcendir-lo, ho impregna tot, i arriba també a aquest Parlament. I això volíem sentir-ho dir a la majoria, volíem sentir de la majoria que els efectes de l'acord s'estenen a la política catalana, i ho hem sentit, amb nitidesa i sense circumloquis. Per aconseguir que Convergència i Unió ho digués sense embuts hem recorregut en aquests últims dies a mètodes potser massa directes, però sempre hem cregut i practicat que la claredat, que és la cortesia del filòsof, és l'obligació del polític. De vegades, donada la coneguda afició de Convergència i Unió als sobreentesos, per aconseguir aquesta claredat un es veu obligat a ser una mica brusc. Demanem disculpes per això, però no hi havia més remei. Ara ja sabem on som i, el que és més important, ho sap l'opinió pública catalana.

Doncs bé, estem disposats i ben disposats a parlar de tot això amb la majoria de manera franca i constructiva i a plasmar en un complement català de l'acord per a la investidura i la governabilitat aquest esperit que ara, tot i que present, ofereix contorns indefinits i, per indefinits, exposats a interpretacions subjectives o fluctuants. En altres paraules, els oferim, senyor president de la Generalitat, que canviïn respecte al Partit Popular de Catalunya el gaudiment matusser d'imposar pel civilitzat plaer de convèncer; si ho han fet, i nosaltres ho hem aplaudit, en el context general espanyol, facin-ho també a Catalunya.

La corresponsabilitat fiscal era necessària per racionalitzar el finançament de la Generalitat, i ara el ciutadà percebrà amb claredat el nexa entre ingrés i despesa, entre qui recapta i qui assigna els recursos que surten de la seva butxaca. Però, a més de la benvinguda corresponsabilitat fiscal, una autonomia completa i dig-

na de tal nom exigeix corresponsabilitat política i, sobretot, corresponsabilitat moral. Vostès, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, vostè, senyor president de la Generalitat, han estat fiscalment, políticament i moralment corresponsables a Madrid. Si aquests principis són bons allí, per què no han de ser-ho aquí? Si han portat la tranquil·litat, la confiança i l'esperança a l'ànim de tots els espanyols, correctament traslladats a Catalunya, no li proporcionaria a la vida pública catalana assossec, distensió i cohesió?

Permetin-me manifestar-los el nostre propòsit sincer d'intentar que la resposta a aquestes preguntes sigui afirmativa en el termini més breu possible. Ens resistim a creure que vostès vulguin transformar la corresponsabilitat a Espanya en la llei de l'embut a Catalunya. La corresponsabilitat fiscal ha de ser dissenyada i gestionada per polítics racionals dotats de sentit pràctic; la corresponsabilitat moral l'exerceixen polítics amb consciència, sensibilitat i honor. Ens consta que a les files de la majoria d'aquesta cambra hi ha acumulades suficients reserves de consciència, sensibilitat i honor perquè el que els estic dient sigui rebut i comprès.

El president

Hauria d'acabar.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Si volen que ho resumeixi més cruament –i acabo, senyor president–, si volen que ho resumeixi més cruament, ho resumiré: estem disposats que ens collin, però no creiem que fos políticament encertat ni èticament acceptable que ens ofeguïn. La venjança és un plat que cal menjar fred, però sempre és una menja amarga; és veritat que és el plaer dels déus, però de deïtats menors i malignes. (*Remor de veus.*) Si l'acord ha orejat Espanya amb un hàlit de grandesa, demostrem que Catalunya no es queda enrere en magnanimitat i categoria cívica.

En els respectius discursos que van pronunciar el passat 3 de maig el portaveu de Convergència i Unió, senyor Joaquim Molins, i l'encara candidat, i avui president del Govern, senyor José Maria Aznar, va aparèixer, i més d'una vegada, una paraula màgica: «concòrdia». I recordo l'èmfasi deliberat amb què el senyor Joaquim Molins es va recrear en l'expressió «per la concòrdia», portant a la cambra el record d'un dels clàssics de la literatura catalana, al meu parer un dels més densos i suggerents. En aquest clàssic podem llegir un pensament que avui ressona gairebé com una admonició; diu així, literalment: «En l'obra del desarmament sentimental, indispensable per arribar a una reconciliació política, la feina a fer a Catalunya estic segur que no serà tan penosa com la que s'haurà de fer a l'altre camp.» Fem, doncs, en aquest camp, el nostre, allò que magistralment hem aconseguit en l'altre, perquè al cap i a la fi l'acord ha demostrat que l'altre és també nostre i que el nostre és una peça entranyable i essencial de l'altre.

Concòrdia i reconciliació, sí, però allí i aquí; reconciliació i concòrdia, sí, però en tots els cors i a tot arreu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara té el torn de paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, *poco a poco la distancia se va haciendo menor.* (Rialles.) Els pocs ciutadans, si n'hi ha algun, que pengin el text de l'acord en els seus menjadors, degudament emmarcat, hauran d'esbrinar l'enigma d'aquests substrats distints, però no distants, a què alludia el senyor Vidal-Quadras. És veritat: poc a poc anem definint els camps de l'un i de l'altre i ens anem situant en un terreny que serà, probablement, més comprensible per a tothom.

Però jo he de deixar la genial interpretació de violoncel –com deia un diputat del seu Grup, senyor Vidal, ahir aquí, en els passadissos– per tornar a la cruesa del debat, tal com s'estava plantejant en d'altres intervencions, perquè em sembla que el president de la Generalitat, el senyor president de la Generalitat, ha aportat una de les claus, potser la clau més important, d'aquest debat –potser ha estat una aportació inconscient, però em sembla que no ha passat desapercebuda per a la majoria de diputades i diputats d'aquesta cambra–; el senyor president ha dit dues o tres vegades: «Formalment, Convergència i Unió ha fet un acord amb el Partit Popular, però, en realitat, qui l'ha fet és el Govern de Catalunya.» Jo crec que és, força literalment, el que ha dit el senyor president, i aquesta és la legitimació perquè fem avui aquí aquest debat en profunditat sobre el sentit polític del pacte. I a mi m'ha sorprès fins ara que hi hagi hagut una distància tan abismal entre dos grups polítics que s'han vist obligats, potser legítimament, a intentar reproduir una mena de debat d'investidura o de debat de política general i les intervencions del senyor president i del senyor conseller d'Economia i Finances, que en realitat han interpretat una melodia monocorde per presentar d'una forma molt asèptica els acords que han aconseguit i que ja coneixíem. En realitat, jo crec que aquest debat, tal com està evolucionant, posa de manifest que a Catalunya, aquí en aquest Parlament, és molt probable que el judici de la història ens digui que hem estat perdent el temps durant cinc mesos. Però bé, intentem recuperar el temps perdut, i avancem alguna de les reflexions que es planteja el Partit dels Socialistes de Catalunya al voltant d'aquests acords, no sense subratllar abans el que per nosaltres són tres obvietats, que, com que són evidents i tothom les coneix, no justificarien per elles mateixes debat; el debat, el justifica aquella altra referència que comentava al principi del senyor president.

La primera obvietat és que José María Aznar és president del Govern gràcies als vots de Convergència i Unió. I el senyor president de la Generalitat ho va dir molt clarament fa pocs dies: *només* gràcies als vots de Convergència i Unió, perquè són els únics que han fet el pes; ni els de Coalició Canària ni els del Partit Nacionalista Basc no feien el pes. Primera constatació –simplement subratllem-la, posem-hi l'èmfasi–: José María Aznar és president del Govern gràcies als vots de Convergència i Unió.

Segona obvietat –des del punt de vista, com a mínim, del Partit dels Socialistes de Catalunya–: hi ha una clara contradicció, com a mínim aparent, entre el que deia Convergència i Unió en la campanya electoral de les eleccions generals i el que ara acaba de fer, i, en canvi, hi ha una clara confirmació del que dèiem els socialistes i el que ha passat. Convergència i Unió deia: «Mai no votarem la investidura del Partit Popular» –ho deien, és una obvietat, probablement no ho puguin discutir–, i, en canvi, el Partit dels Socialistes de Catalunya deia: «Convergència i Unió, per afinitat, per aproximació, per parentiu ideològic, com a mínim d'Unió Democràtica, en el punt de contacte, acabarà votant la investidura de José María Aznar.»

Tercera obvietat: és veritat –i nosaltres hi estem d'acord, i ho considerem positiu– que el pacte ha permès visualitzar, materialitzar l'alternança; ha ajudat a madurar la democràcia espanyola i ha fet madurar, més de pressa del que a ells els hauria agradat, la dreta espanyola. Però amb el reconeixement de l'alternança voldríem també que quedés el reconeixement que hi han contribuït també molt, per activa i per passiva, els socialistes, amb el seu comportament en el debat, i els resultats –els resultats dels socialistes i els dels altres.

Una apreciació general sobre els pactes: nosaltres hi veiem una lògica, una lògica que va més enllà de la voluntat, de l'aspiració d'afavorir la governabilitat; hi veiem –i el senyor Vidal ho expressava d'una determinada manera i jo ho expressaré d'una altra– punts en comú, hi veiem coincidències programàtiques i hi veiem interessos compartits. I, aquests acords, els veiem menys efímers, menys conjunturals que els que van fer l'any 1993. Probablement, el debat obert a Unió Democràtica sobre la pertinència o no de participar en un govern de coalició justificaria o seria un senyal en aquest sentit.

Però anem al nus de la qüestió. El fet en si, el pacte, per ell mateix, no podria ser, no hauria de ser objecte de discussió en aquest Parlament; seria, hauria de ser un pacte entre partits, i un pacte entre partits és absolutament legítim. Fins i tot pot tenir efectes momentàniament positius, i no caldria ni parlar-ne. Vostès, en ús dels seus vots i del nombre de diputats, haurien fet allò que la primera obvietat constata: votar la investidura de José María Aznar. Però la intervenció directa, visible, reiteradament manifestada en els mitjans de comunicació del president de la Generalitat –naturalment, en la seva doble condició de president de Convergència i de president de la Generalitat, però subratllant i emfasitzant la seva condició de president de la Generalitat– i les referències constants que vostès han fet als superiors interessos de Catalunya fan obligat, fan necessari aquest debat aquí. Un debat sobre un pacte que s'ha negociat en nom de Catalunya és absolutament pertinent, l'havíem de fer, i probablement no l'havíem de fer en aquest to pla amb què vostès ens l'han presentat, sinó amb la vivor d'un debat en què les grans qüestions polítiques de fons sobre l'autogovern de Catalunya emergissin amb molta claredat. I, sense deixar de reconèixer que el conjunt del pacte pot tenir algun aspecte positiu, per nosaltres és molt important de subratllar que suscita molts més dubtes i interrogants que

no pas aspectes que es puguin valorar clarament d'una forma positiva.

Anem als pactes. Però quan parlem dels pactes ens hem de preguntar de seguida –ho han fet els altres diputats que han intervingut abans–, de quins pactes estem parlant. Hem de parlar dels pactes no escrits, hem de parlar dels pactes escrits –els que emmarcarà, segons qui, a casa seva– i de tot allò que no es recull en els pactes i que és d'una gran importància. I m'agradaria començar pels pactes no escrits.

Hi ha realment pactes no escrits? El president de la Generalitat ha dit que sí; ho ha dit parlant de la llengua, ho ha dit parlant d'un clima, d'un grau de comprensió, però ha donat a entendre... No pas pactes secrets: simplement, acords tàcits no escrits. Però quins? De quins pactes estem parlant? D'acord, hi ha un pacte tàcit per no reobrir el debat sobre el model lingüístic: benvingut sigui. Però... i què més? Què més han negociat que no surt? Hi ha uns acords pressupostaris concrets? Hi ha un acord sobre el finançament territorial, autonòmic i local? N'han parlat, de les finances dels ajuntaments? N'han parlat, de les finances d'altres administracions locals que no siguin els ajuntaments? Han aclarit quines inversions directes de l'Estat compensaran els déficits de Catalunya que vostès han denunciat reiteradament? Ho podrà fer el Govern del Partido Popular, de compensar amb inversions directes aquests déficits en el context d'una retallada molt sensible en el Ministerio de Fomento? I encara: si els canaris i els bascos han escrit coses que vostès no han escrit, com és que no les han escrites? No són importants, per vostès? O on són? N'han parlat, d'aquestes coses que els canaris i els bascos han firmat i de les quals, en els pactes escrits, vostès no en parlen? Com queden? Com les negociaran? Amb quin objectiu? El Parlament té tot el dret i el poble de Catalunya té tot el dret a saber si hi ha més lletra menuda, si hi ha algun roc a la faixa.

Els pactes escrits. Hem de destriar bé: no és fàcil de destriar el gra de la palla, el genèric i les declaracions d'intencions d'allò que és peix al cove, en la nomenclatura del president. Perquè els pactes són plens d'inconcrecions, de vaguetats, de bones intencions, i caldrà un seguiment, una atenció constant per avaluar com es concreten. Peix al cove de veritat amb el paper del marc del senyor Vidal-Quadras a la mà? No massa cosa. En els propers mesos, què caurà al cove? Ja en parlarem quan es materialitzin aquelles apostes de futur que conté el document però que no sabem com es materialitzaran. I convé, naturalment, que puguem discernir com aquests pactes configuren el contingut, condicionen el contingut del nostre model d'autogovern.

Comencem pel finançament autonòmic. Quants diners representa? Ho poden avaluar? Ens ho podran dir? Quin any base fan servir per al càlcul del 30%? Vostès no ho han dit, però ens ho ha dit el senyor Vidal-Quadras, i el senyor Vidal-Quadras ha desvetllat un dels misteris d'aquests pactes. Si és veritat el que ha dit el senyor Vidal-Quadras, si l'any base és 1996, pressupostos de 1997, peix al cove (*l'orador fa el signe de zero amb els dits*), zero pessetes, si fos així. Com aplicaran el tram autonòmic? Quin és el propòsit del Go-

vern en aquesta matèria? Com lliga l'aportació econòmica del nou sistema i les necessitats reals per fer front al dèficit que ha generat el seu Govern durant els anys que ha estat al front del Govern de Catalunya? Hi ha alguna correlació real entre el quàntum del nou sistema i el sanejament necessari de la hisenda del Govern de la Generalitat? Se'n sortiran de veritat, amb el que representa el nou sistema de finançament autonòmic, per fer front al dèficit que sabem que existeix i que hem presentat públicament tantes vegades? Com faran la descentralització real de la despesa, la descentralització territorial, més enllà de la que s'ha fet en els darrers tretze anys, on l'Estat ha passat d'un 80 a un 60% en el conjunt de la despesa pública, les comunitats autònomes del 0 al 25 i els ajuntaments s'han vist centralitzats passant del 20 al 15? Hi haurà una certa correlació entre allò que representi ara el finançament autonòmic i el gran procés de descentralització que s'ha fet en els darrers tretze anys pel que fa a l'estructura de la despesa pública? I, sobretot –ningú no n'ha parlat, d'això–, caldrà una reforma de l'Estatut i de la LOFCA per introduir la capacitat normativa? I, si calgués aquesta reforma de l'Estatut, per què no plantegen, i no ho deien en el document per aquesta via, la transferència de les competències del trànsit?

Pel que fa al model de finançament autonòmic, que quedi clar: des dels principis de responsabilitat i corresponsabilitat fiscal, el principi d'autonomia, el d'igualtat i anivellament de serveis, el principi de no-discriminació, el principi de reequilibrament territorial i el principi de descentralització cap als municipis, ens trobaran francament a favor dels acords i de les reformes que calguin per assolir la materialització d'aquests acords i per enfortir l'autogovern de Catalunya. Però recordin, en aquesta matèria –no me'n puc pas estar de dir-ho–, els seus escarafalls el mes de novembre, quan nosaltres proposàvem la transferència fins al 30% de l'IRPF, o quan nosaltres, modestament i tímidament, proposàvem la reforma de l'Estatut per a algunes qüestions puntuals.

En canvi, si les opcions que es plantegen en aquests pactes hipotequen el país, si són acords de partit fets en nom del país, ens trobaran de cara i amb voluntat de respectar i de fer que es respecti la voluntat majoritària dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Si el pacte vol dir aturar o retardar l'aplicació de la LOGSE, si el pacte vol dir privatitzar la sanitat, si el pacte vol dir corregir i rebaixar les prestacions socials, hi estarem radicalment en contra i combatrem les conseqüències d'aquest pacte.

Permetin-me un sol exemple: els ports, les costes i el sòl. Pel principi d'autonomia i pel principi d'eficàcia, i pel nostre convenciment que l'Estatut és bo i que s'ha de completar, per raons de principis, no discutim aquesta concreció del pacte, hi estem radicalment a favor –en realitat, hem de desmuntar una fallàcia: enlloc no està escrit que un estat centralitzat i una legislació homogenia en mans d'un govern de dretes sigui major garantia per a les costes o per al sòl que un control autonòmic d'aquestes competències–; però, des d'aquesta afirmació de principis, què passarà amb els acords que han pres amb la plataforma logística del port de

Barcelona? Què passarà amb l'operació del delta del Llobregat? Com alteraran els principis proteccionistes de les lleis actuals del sòl i de costes? Si ho fan des de posicions de condescendència de determinats interessos, si obren l'ampolla de la desregulació que ha esmentat el senyor Vidal-Quadras amb tant d'èmfasi, ens trobaran en contra de l'*ús* que facin d'aquestes competències reclamades i obtingudes. No discutim les transferències; des de la nostra visió de l'Estat basada en un federalisme asimètric, proclamem la necessitat de garantir que no hem obert la porta per descapitalitzar Barcelona, els municipis de Catalunya o per vendre o malvendre el medi natural del nostre país.

I, finalment, allò que no hi ha en el pacte: quines són les omissions del pacte? Si Aznar, si José María Aznar, nou president del Govern, cita el pacte local i el seu pacte no l'esmenta, què pensen fer a Catalunya? Hi haurà simetria entre l'anunci del pacte local a Espanya i el pacte local sempre reclamat i mai no atès a Catalunya?

Des de quines posicions pensen conduir, d'una banda, la col·laboració amb el Govern del Partido Popular que comporta l'acord que han firmat i, de l'altra, la «quebequització» de Catalunya que anuncia el senyor president en la premsa internacional?

No és un detall menor –ja hi tornaré, sobre això del Quebec, senyor president, ja hi tornaré–, no és un detall menor l'omissió en els pactes del tema dels arxius de Salamanca. Si vostès volen, té poca importància; nosaltres n'hi donem molta (*remor de veus*), fins i tot..., fins i tot..., fins i tot... (*persisteix la remor de veus*), fins i tot si el senyor alcalde de Salamanca abans de les eleccions municipals, que era del PSOE, hi va estar en contra. (*Remor de veus.*) Em descomptarà aquest temps, senyor president?

El president

Sí, sí, sí, tranquil, tranquil.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Fixin-s'hi bé: els sindicats van recuperar el patrimoni sindical; el president Suárez va atorgar legitimitat històrica, va tornar la legitimitat històrica que ja tenia al Govern de la Generalitat amb el retorn del president Terradellas; José María Aznar ha tornat o tornarà el patrimoni material del Partit Nacionalista Basc, i José María Aznar no pot tornar l'arxiu confiscat al Govern que Suárez va legitimar? (*Remor de veus.*) Com és que no ho han negociat? Com és que no figura en els acords? (*Remor de veus.*)

Aquest..., aquest... (*Persisteix la remor de veus*). Jo comprenc..., jo comprenc que hi hagi coses que els toquin en el moll de l'os de la seva sensibilitat (*forta remor de veus*), i que els tinguin..., que els tinguin... –potser irònicament, però francament– preocupats. Aquesta és també la nostra preocupació en relació amb l'abisme que separa el país real del país que han pactat i del país que vostès visiten. Valorem positivament alguns aspectes parcials dels acords, som escèptics davant d'altres, tenim molts dubtes sobre la majoria dels interrogants que he plantejat i no sabem ben bé què ha

orientat realment la negociació. I ens temem que s'orientin vostès, en la seva política a Catalunya, cap al bloqueig de la vida política catalana des d'un bloc conservador.

Si es consolida un bloc de dretes, el Partit dels Socialistes de Catalunya serà i voldrà ser garant de la voluntat popular. Si vostès trien l'apuntament recíproc, si trien la voluntat de fer simètricament allò que els proposava fa un moment el senyor Vidal-Quadras, nosaltres estarem al davant d'aquest Govern, ens hi trobaran com a alternativa i a favor de l'alternança i de fer possible l'alternança a Catalunya. Amb voluntat de diàleg, des d'una posició constructiva, a partir del nostre catalanisme, però amb voluntat i aspiració de fer emergir el país real. Perquè ara..., el novembre també, però ara toca Catalunya. Ha tocat sempre, tocava el novembre, tocava el març i toca ara, i aquí no s'hi val l'«ara no toca». Hem de parlar de Catalunya i del futur de Catalunya, i hem de situar Catalunya al centre del nostre debat i hi hem de posar tot l'èmfasi, tota la generositat que Catalunya reclama i es mereix.

Sovint, senyor president, feu servir la imatge del viatjant de comerç. La maleta que porteu fa goig, el mostrari està bé, però... i la fàbrica? Com tenim la fàbrica? Parlem de la fàbrica, no fos cas que s'hagi perdut el contacte entre el viatjant i l'amo. I l'amo és el poble de Catalunya. Mai el viatjant no es pot oblidar de l'amo i de la fàbrica: parlem de Catalunya i parlem-ne al Parlament de Catalunya, i parlem del Govern, de l'Administració, de l'atur, de l'ocupació, de les polítiques actives... Parlem, per exemple..., està bé, està francament bé, està francament bé que el conseller Farreras digui que les transferències de l'Inem eren necessàries..., però no pas només per tancar les oficines. Què passa amb l'acord entre la patronal i els sindicats? Com és que vostès no hi han ajudat? Com és que han impedit o obstaculitzat la seva materialització? I l'activitat productiva, com la tenim? I el territori? I el medi? I el metro de Barcelona? I la Regió I? I el món de l'exclusió? I l'informe de Càritas sobre la pobresa? (*Remor de veus.*) D'això és del que nosaltres voldríem parlar aquí amb propostes constructives, amb una voluntat d'exigència, d'exigència crítica, i amb voluntat de col·laboració, alhora, com a alternativa –vaig acabant, senyor president–, com a alternativa i amb sentit i voluntat de país.

Vaig acabant, concloc molt ràpidament. I m'agrada que hagi produït l'excitació que he produït en els rengles de la majoria, m'agrada. (*Remor de veus.*)

Senyor president, diumenge passat *Le Monde* situava les coses en un terreny que a mi em sembla perillós, i que és el que a mi m'agradaria debatre aquí al Parlament: «Jordi Pujol, virrei d'Espanya o copresident d'Espanya.» D'acord... I vostè ho deia, deia: «No, no, no, no, per favor, això és una ficció periodística, jo no ho vull, això.» Però denota una òptica girada: hem invertit els termes de la nostra agenda de prioritats, hem supeditat la política catalana a la influència fora de Catalunya. Està francament bé que tinguem una projecció internacional, està bé que fem pedagogia entorn del catalanisme, però –també ho deia *Le Monde*, sobretot en el seu editorial– vostè és i vol ser àrbitre. Àrbitre per,

des del pragmatisme, donar més poder a la província, com editorialitzava el diari? Hem de tornar a Catalunya, hem de tornar a la política catalana, no pas per tancar-nos, ben al contrari, per reconstruir des de baix, per polsar el país real, per actuar, per intervenir, per fer política aquí.

Tornem un moment a la maleta del viatjant: el producte està bé, el mostrari fa goig, probablement sí; només cal que no oblideu i que no oblidem la fàbrica, no resulti que un dia, obrint la maleta, trobem que el mostrari fa goig però que el producte que s'hi ven no hagi estat fabricat a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Deixin-me, però, acabar, amb una pregunta: senyor president... (*remor de veus*), senyor president... —deixin-me acabar amb una pregunta al senyor president de la Generalitat—, senyor president, què tal per Londres, com van reaccionar els mercats i les persones amb què vostè estava parlant davant la rellicada del senyor Rato sobre el tema de la moneda única?

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

(*Forta remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

A continuació, intervindrà pel Grup de Convergència i Unió el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Durant setmanes hem escoltat que la política catalana estava totalment condicionada a la política espanyola, i ara mateix, fa ben pocs moments, el senyor Nadal ens ho deia, això. Curiosament no ho deia fa una temporada, no el preocupava excessivament, aquest tema. I aquest debat d'avui, aquest debat que abans el senyor Colom ens deia que era un debat estrany, sense resolucions... I el senyor Colom ho deia com a imposició: el senyor Colom simplement manifestava una certa ignorància de com s'havia desenvolupat la decisió per fer aquest debat, que és una decisió consensuada entre tots els grups parlamentaris per articular una sessió informativa, una sessió informativa que no està prevista en el Reglament, una sessió informativa en el Ple, i, en conseqüència, tots els grups parlamentaris, tots els seus portaveus, vam acordar que articularíem la fórmula del debat de política general, perquè és l'única possible de fer aquest tipus de debat, i ens comprometíem a no presentar resolucions. Per tant, no ho vulguin extreure d'una situació perfectament lògica, que valora el mateix acte del president de la Generalitat, de dir que vol debatre aquest tema, no ho vulguin disminuir amb una confusió com aquesta, de dir que hi ha hagut una imposició. No és cert. Ha estat un debat demanat i, a més a més, volgut pel mateix president de la Generalitat, com s'ha vist.

Deia que aquest debat demostra una altra cosa: demostra que la política espanyola està marcada —i, si algú ho vol dir, està condicionada— per la dinàmica catalana. Podríem dir perfectament que hi ha una important catalanització de la política espanyola, en el seu àmbit

econòmic, en el seu àmbit autonomista i també en el seu àmbit polític més ampli.

«Com anirà això a partir d'ara» seria la pregunta que molta gent ens fa en el carrer i que molta gent es fa, i que el nostre Grup Parlamentari, mitjançant la meua intervenció, vol donar resposta a aquesta pregunta, per nosaltres clau, de com anirà això a partir d'ara. I ho faré des de la nostra voluntat política, des dels nostres objectius i des de la nostra responsabilitat. Però abans, i com a nota prèvia, vull referir-me a un aspecte que crec important de recordar en aquests moments. En la història moderna de l'Estat espanyol, que es cristallitzà de la manera que coneixem tots nosaltres, d'una forma clara, a partir del 1714 en una estructura uniformista i que és centralista, els catalans fórem sistemàticament marginats de la seva governació. Els catalans érem sotmesos a la simple condició de contribuents i, al mateix temps, rebíem la repressió, moltes vegades, cultural, social, econòmica i política. I malgrat tots els intents que férem per superar aquells situació injusta, sempre érem retornats una i altra vegada a la condició de la dependència política. Així fou durant dos segles i mig, fins que a l'època actual, amb els instruments de la democràcia restablerta, amb la Constitució, amb l'Estatut, el catalanisme polític o el nacionalisme català ha aconseguit influir de forma estable en la governació de l'Estat. Aquest fet el recordo perquè és un fet que per nosaltres dóna una gran importància en el moment, una gran importància fins i tot històrica, i en els dos últims anys, en els dos darrers anys i mig, s'ha realitzat una experiència important, que ara aprofundirem. Aquesta, per tant, és una dada que cal tenir present per valorar el moment actual.

Per tant, com anirà a partir d'ara? Aquesta és, doncs, la pregunta, i nosaltres, Convergència i Unió, entenem que ha d'anar bé, que anirà bé. Per això varem assumir la nostra responsabilitat com a força nacionalista en defensa dels drets i dels interessos nacionals de Catalunya i dels catalans. No és ja la pregunta..., la gent ja no es fa la pregunta sobre l'entesa, una entesa a la qual tothom volia que hi arribéssim per evitar noves eleccions i en la qual ningú —ningú— volia mullar-se. El senyor Nadal fa un moment deia que els vots de Convergència i Unió havien fet president el senyor Aznar: miri, el que és ben segur és que una part del protagonisme del senyor Aznar com a president la tenen adjudicada tots vostès, perquè vostès, amb la seva acció política, hi han contribuït, i molt, que el senyor Aznar fos president del Govern. I recordo, quan deia vostè això fa un moment, que l'any 93 el senyor Narcís Serra ens deia —abans de les eleccions del 93, abans del dia de les eleccions—, ens deia: «Segur que Convergència i Unió pactarà amb el senyor Aznar.» Ves per on, l'any 93 no va anar així, precisament. Per què? Perquè en aquell moment, com ara, hem aplicat un criteri de responsabilitat, que és el que calia. Perquè el país reclamava aquesta actuació nostra. Hem assumit una gran responsabilitat. L'hem assumit perquè el país vagi bé, perquè hi hagi més confiança —més confiança en la gent, que és el que ens demanen—, perquè l'economia funcioni, perquè es mantingui i millori la societat del benestar i perquè augmenti l'autogovern de Catalunya. L'autogovern de Catalunya al servei dels

nostres ciutadans, amb més poder polític, que generi un més alt grau d'identitat nacional, que contribueixi a consolidar un marc econòmic favorable, i que possibiliti prestar més i millors serveis als ciutadans.

Avui, per tant, ens trobem amb un horitzó més obert –molt més obert, per exemple, que el que podia presentar el de darrer mes de febrer–, amb uns bons acords. I aquesta característica dels acords, aquesta característica positiva, ho reconeixen tots vostès, sigui en públic o en privat. Ho reconeixen tots vostès i hi ha qui fins i tot parla d'una oportunitat històrica. El senyor Colom fa un moment ens deia –que per cert ara ja no hi és–, ens deia que el balanç final serà de ben poca cosa. El balanç seu de moment és zero. El balanç del senyor Colom de moment és zero. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió considera que cal aprofitar aquest moment, i la feina que ens correspon és doble: influir en la política espanyola, com ha fet sempre el catalanisme polític al llarg de la seva història –que recordi bé també el senyor Colom aquest fet: com ha fet sempre el catalanisme polític al llarg de la seva història–, influir en la política espanyola–, primera funció; segona, afermar el diàleg permanent i de recerca d'acords a Catalunya. Aquestes dues funcions, aquestes dues línies d'actuacions, aquestes dues voluntats, el nostre Grup les posa al servei d'un nou impuls per a l'autogovern de Catalunya.

Fa tres mesos tots deien que ens trobàvem en perill: perill de regressió del nostre autogovern i de la possibilitat de desenvolupament autònom. I ara, en canvi, hem aconseguit una entesa que ens obre noves expectatives, i molt especialment les obre en aquest Parlament, quant a l'augment de la seva capacitat legislativa i en la línia de les mocions que ahir mateix van ser aprovades per aquesta cambra. Ha estat, doncs, gràcies a Convergència i Unió, a l'acció política de Convergència i Unió, tant amb la nostra capacitat de ser claus a Madrid com de diàleg a Catalunya, que ara ens podem dotar d'unes eines i d'unes actituds fruit d'aquests acords, que, evidentment, confiem i esperem que es compleixin, i acords que ens han de permetre avançar en el nostre autogovern.

Què ens calia, per impulsar l'autogovern? Tots ho sabem perfectament. Ens calia, en primer lloc, millorar el finançament. Quan demanem un millor finançament per a Catalunya pensem en un òptim finançament dels serveis que es presten als ciutadans de Catalunya, tant des de la Generalitat com des de les inversions directes de l'Estat a Catalunya. Tots vostès –no els ho he pas de recordar– saben que Catalunya és molt solidària aportant molt més del que rep, però no podem acceptar que aquesta solidaritat, amb escreix, afecti negativament el que són els drets essencials, els educatius, els sanitaris, els culturals, els d'infraestructures, dels catalans respecte a qualsevol ciutadà o ciutadana de l'Estat. És tanta la magnitud del dèficit fiscal entre Catalunya i la resta de l'Estat que podem dir que el sistema de solidaritat espanyol esdevé injust i insolidari envers Catalunya com no succeeix en cap altre cas d'Europa. I el que és clar..., i del que es tracta és de superar la situació actual d'insolidaritat de l'Estat cap a Catalunya, i no a l'inrevés.

En l'actual escenari econòmic pressupostari hem optat per un avenç possible: el salt qualitatiu que significà en el seu dia l'obtenció del 15% de l'IRPF, com ens recordava aquest matí el conseller Alavedra, ara ens permet el 30%, que representa més autonomia financera i alhora una evolució del sistema encotillador de la LOFCA, sense que tot això impliqui una major despesa pública. I no hem entrat aquí en el tema del finançament local, com deia el senyor Nadal fa un moment, però en el tema del finançament local la referència clara, la més directa que hi ha, és que durant els tretze anys de govern socialista la participació dels ajuntaments, dels ens locals, en els ingressos dels pressupostos generals de l'Estat ha disminuït. Per tant, compte amb segons quins plantejaments, perquè hi ha cua de palla, aquí. I en aquest context és molt important que tinguem, com s'ha dit, capacitat normativa sobre els tributs cedits –impost sobre el patrimoni, transmissions patrimonials, actes jurídics documentats, successions, donacions i joc. Com ha dit també el conseller Alavedra, això vol dir més sobirania, més sobirania fiscal, sobirania que no teníem des del 1714.

Convergència i Unió té la voluntat política de continuar impulsant en la governació general de l'Estat la seva concepció del que qualifiquem de creixement harmònic. Què vull dir amb «creixement harmònic»? Amb això volem dir que creiem que ens cal actuar en una política d'impuls en l'economia, al mateix temps que ho fem en el camp social i alhora que ho fem en el desplegament de l'Estat de les autonomies.

El senyor Ribó ens deia en la seva intervenció que no hi havia model socioeconòmic, que no es veia el model socioeconòmic, deia ell –«a quin model socioeconòmic vostès responen?». Evidentment, el nostre model socioeconòmic és clar i és conegut, i és el que respon a les línies de pensament i als corrents polítics majoritaris a Europa, i té, en aquests moments actuals, una línia de convergència amb Maastricht molt clara. No sabem si aquest és el plantejament del senyor Ribó, ens han dit moltes coses des de la seva acció política, i no sé si és aquest, realment, la línia de convergència amb Maastricht, la que pugui preocupar o no el senyor Ribó. Nosaltres hem agafat i hem propiciat en el seu moment un acord important amb els pactes de Toledo, que el vam protagonitzar en primera instància. No sabem exactament si el senyor Ribó en això també hi coincideix o no hi coincideix. El que queda clar és que el nostre model socioeconòmic està més que definit.

Diversos són els desafiaments als quals ens encarem i, malgrat la seva dificultat, volem continuar contestant a tots i al mateix temps. El que dèiem: a una política d'impuls a l'economia, a fer un avenç important en el camp social i a desplegar l'Estat de les autonomies. Aquesta és una resposta global que creiem que és necessària. Ara bé, l'objectiu prioritari nostre és afavorir la creació d'ocupació. I, per a això, hi ha d'haver en primer lloc un creixement econòmic favorable; i en segon lloc hem de lluitar contra l'atur aplicant polítiques actives d'ocupació, hem d'avançar també cap a la creació de nous llocs de treballs estables, i per a això són essencials els traspàsos de l'Inem, que ens permetran fer aquestes polítiques actives. Que, per cert, i tam-

bé es recordava aquest matí, setze anys reclamant-les aquest Parlament i cap govern havent-les concedit; múltiples gestions del Govern de la Generalitat han estat infructuoses fins ara. I això també és bo recordar-ho.

No ens enganyem, doncs: aquesta és una molt bona oportunitat per aprofundir en l'autogovern i que passa per modernitzar l'Estat en una adaptació heterogènia i més autonomista de la Constitució en la seva estructura territorial evitant concepcions homogeneïtzadores. És clara la nostra acció política cap al reconeixement de la realitat plurinacional, pluricultural i plurilingüística de l'Estat. I en aquest esquema és un pas endavant molt significatiu la supressió de la figura del governador civil, no tan sols pel que representa de superació de la figura «decimonònica», sinó també pel que això representa de superació de l'àmbit provincial. El senyor Colom semblava que això ho volia disminuir. Quinze anys reclamant la superació de la figura del governador civil, no val que ara es vulgui tirar, llençar aigua al vi. És un fet realment important, significatiu. I, en aquesta línia, el que és cert és que, quan el senyor Nadal feia referència als arxius de Salamanca, no s'estranyi que hagi creat una certa expectació per part de tota la cambra, perquè, francament, que vostès ens parlin de l'arxiu de Salamanca en aquestes alçades és, si més no, molt graciós.

La voluntat política d'ésser com a nació i de tenir instruments d'autogovern marca la diferència, que ha de ser acollida amb respecte als nostres propis valors, a la nostra identitat i al nostre dret a la diferència. I tot això, tot això, el nostre dret a la diferència, al marge de la desitjable obtenció per totes les comunitats autònomes d'un augment del seu sostre competencial, del que els correspongui a ells. I en el qual, segurament, en aquest augment del sostre competencial a la resta de les comunitats autònomes, hi haurem contribuït com els primers. Però sempre la nostra voluntat d'ésser com a nació ens portarà a la diferència respecte al que són realitats purament administratives. Per tant, la asimetria en el desenvolupament constitucional no tan sols és desitjable, sinó imprescindible per articular l'encaix de realitats nacionals distintes.

I ara podríem parlar també dels ports, o de les lleis de costes i del sòl, que al senyor Nadal també el preocupaven tant, i el senyor Nadal..., el que ha aconseguit l'acció política socialista és posar aquestes dues lleis en mans d'un govern de dretes, que és el que el preocupa, i la nostra acció política en aquests moments està portant aquestes dues lleis a una gestió molt més autonomista. Per tant, això també ho hauria de tenir molt en compte.

O podríem parlar de la modificació anunciada de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, que el senyor Ribó, a més a més, ha tingut l'amabilitat de citar-me, cosa que sempre és d'agrair, i en què ell ha de tenir molt present que el model policial que actualment es desplega a Catalunya, el model policial català, s'ha fet a base que hi havia una llei vigent que és la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat. No devia ser tan, tan dolenta, com deia vostè, que ha permès aquest desplegament del model policial. I efectivament aquesta Llei no ha impedit que l'any passat –que això jo reco-

nec que vostè no ho tingui present, perquè tant vostè com jo érem al Congrés de Diputats–, però que l'any passat el Govern de Catalunya presentés en aquesta..., el Govern de la Generalitat presentés en aquesta cambra i el Parlament aprovés un projecte de llei que s'ha convertit en la Llei de policia de Catalunya, que permet un model català específic. Per tant..., una llei que ara diuen que volen canviar, i la volen canviar per a majors garanties jurídiques, perquè el Partit Popular diu que no ho té prou clar que es pugui fer així, però evidentment s'ha fet així, s'ha fet fins ara i no ha estat recorregut. I, si el Partit Popular vol modificar aquesta llei per a més garanties jurídiques, doncs, benvinguda sigui la modificació; el que ens preocuparia és que la volgués modificar per anar contra el model policial català, per anar en contra del model policial català, cosa que ell ha dit que no volia. I aquest és un tema molt important: aquests acords, el que fan, és consolidar el model policial català.

L'important també és que s'obren noves expectatives en la presència no tan sols de formar voluntat en els temes europeus, sinó també en el tema de participació directa. Ara bé, nosaltres creiem que l'acció política nostra no s'ha d'aturar en el marc estricte dels acords a què s'ha arribat fins ara: cal anar a la recerca de més autogovern per a Catalunya. I, així, la Comissió Mixta de Traspassos ha de continuar treballant per aconseguir el màxim sostre estatutari amb l'objectiu fixat que l'Administració única, o la molt i molt preponderant, a Catalunya, sigui l'Administració de la Generalitat. Hi ha una màxima que ho defineix molt clar, això: per nosaltres, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Govern, a Catalunya, ha de ser el Govern de la Generalitat.

La nostra acció política també està orientada cap a un fort impuls per aprofundir en l'estat del benestar, o el que en diuen alguns, també, la societat del benestar. En aquest tema, no deixa de ser sorprenent el pretès debat que alguns volen fer entre manteniment de l'estat del benestar i la construcció de l'Estat autonòmic. Volen contraposar aquests dos conceptes com excloents un de l'altre. Per nosaltres només això pot respondre a mentalitats uniformistes, centralistes i jacobines.

I per nosaltres també és imprescindible continuar fent una política social en el camp de l'habitatge, dels serveis socials, de l'ensenyament, de la sanitat, amb la millora del seu finançament, i també el compromís d'aplicar escrupolosament les competències en medi ambient, que ens permetrà completar la decidida política de sanejament del nostre territori, així com en general una política d'infraestructures que garanteixi el progrés i l'equilibri territorial de Catalunya.

En aquest impuls d'autogovern hi ha dues qüestions molt clares. Primera, avançar cap a la plena normalitat en l'ús social del català mitjançant actuacions decidides, establertes per una política de consens que reforci la convivència i amb una actuació de manteniment de la unitat de la llengua, que per nosaltres això és irrenunciable. I també el ple desplegament de la policia de Catalunya, amb el procés de substitució gradual corresponent, i l'assumpció de competències en matèria de trànsit.

Tenim, per tant, moltes possibilitats d'avançar en l'immediat futur. Ara no ens trobem en una situació de bloqueig i cal aprofitar-ho, i això és responsabilitat de tots; no només és responsabilitat del Govern de la Generalitat, sinó de totes les forces polítiques representades en aquest Parlament i també en les Corts Generals de l'Estat. I en aquest sentit Convergència i Unió, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en una actitud volgudament autoexigent, vol treballar sense renunciar a cap dels seus plantejaments programàtics, i molt especialment pel que fa a completar els traspassos pendents, com he dit abans. Tots plegats hem de saber administrar amb responsabilitat aquesta nova situació política, aquest nou context parlamentari, i cada grup ha de saber el que es pot fer i el que convé fer i les conseqüències de les nostres actuacions. Ens calen grans dosis de coherència entre el que fem aquí i el que defensem a Madrid i, sobretot, ésser coherents amb el que hem defensat sempre pel bé del nostre país. Ara, en aquesta etapa –i amb això acabo, senyor president, senyores i senyors diputats–, en aquesta etapa, tots estem cridats a assolir nous objectius en la difusió i reforçament del sentiment de catalanitat, en el camp econòmic, en el cultural, com a model social i amb capacitat de solidaritat, fent de Catalunya un país nacionalment reeixit del més alt nivell, construint una societat avançada, justa i amb una molt forta, operativa, profunda i plena personalitat nacional.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Ribó m'ha demanat la paraula per contradiccions. La té per trenta segons.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. El senyor Ramon Camp ha dit..., ha posat en dubte manifestament dues vegades que jo no hagués signat el pacte de Toledo. El senyor Ramon Camp sap que tots els grups parlamentaris del Congrés dels Diputats, cadascun amb el seu esforç i amb el seu cost, van signar el Pacte de Toledo, i amb el compromís de no fer-ne un ús partidista.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contradiccions me la demana el senyor Camp. També per un temps de trenta segons...

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Només per puntualitzar que efectivament el Grup d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya va signar el Pacte de Toledo. Això ho sap tothom. El que jo li he preguntat és la interpretació i l'actitud que ara faran en l'aplicació d'aquest pacte. Aquesta és la resposta que vostè haurà de respondre.

El president

A continuació, per al torn de rèplica, té la paraula el president de la Generalitat. (*Pausa.*) No, perdó, a continuació té la paraula, en primer lloc, el conseller de Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré ser molt breu per donar pas a la intervenció del president de la Generalitat i intentaré contestar algunes de les coses que han dit els portaveus dels grups parlamentaris.

En primer lloc, senyor Ribó, durant el procés negociador jo vaig tenir una interpellació del senyor Roc Fuentes, que vaig contestar, en la qual hi va haver moltíssimes coincidències tant en la seva intervenció primera com en la meva contesta; tantes coincidències que jo li vaig dir: «Imagini's que la negociació ens portés en aquest punt, o ens portés en aquest altre, o ens portés al tema de l'Inem», etcètera. Consideracions que jo feia, que després, bàsicament, han estat plasmades en el pacte, i el senyor Roc Fuentes ho va recollir en la seva moció punt per punt, quasi tots, i ahir la vam votar conjuntament. Per tant, em sembla que, malgrat el seu to, que ens ha renyat en moltes coses, les coincidències amb el seu Grup sobre molts continguts del pacte existeixen. I la votació d'ahir de la Moció n'és un fet. Per altra banda, jo havia llegit unes declaracions de vostè, dirigides al Grup Socialista, dient: «No el critiqueu, el contingut del pacte, no el critiqueu; critiqueu més aviat la política econòmica i social que faran el PP i Convergència i Unió.» Per tant, semblava que vostè estava més aviat d'acord amb el contingut del pacte, i avui del que parlàvem era d'això; era de com el contingut del pacte ens permet d'enfortir l'autogovern.

Vostè diu que valora positivament allò d'Europa –ens retreu que n'havíem parlat fa molts anys, d'acord, però ho valora positivament–; que valora positivament el camí de l'Administració única –ho he apuntat–; que els traspassos són minsos, que s'han de continuar, però que valora positivament els que hi ha en el pacte, sobretot els d'ocupació i els de l'Inem; que valora moltíssim la potestat normativa fiscal i que valora moltíssim que puguem compartir la progressivitat... Això ens ho diu amb un to com si ho hagués aconseguit vostè i nosaltres hi estiguéssim en contra. És que tot això està en el pacte, senyor Ribó, i jo li asseguro que, el fet que vostè ho valori, ho valoro molt, i valgui la redundància, perquè a més a més ens permetrà d'avançar en aquest camí, que també l'hem ofert nosaltres, del consens per tirar això endavant. Que jo he dit: «Depèn de si...»? Home, això és evident: aquests temes han de passar al Consejo de Política Fiscal y Financiera. Ja ha vist vostè la posició dels governs socialistes d'Andalusia, d'Extremadura i de Castella - la Manxa, ja veu vostè les dificultats que hi haurà i les diferències que hi pot haver entre els socialistes de Catalunya –el senyor Nadal no ha entrat a fons en aquest tema del 30%, jo després hi entraré– i els seus companys de partit d'aquestes comunitats autònomes.

Vostè ha citat els bascos –del tema dels bascos n'ha parlat també el senyor Colom–, la potestat normativa dels impostos especials. Jo no crec que sigui això, l'acord dels bascos; jo crec que és la recaptació dels impostos especials. Que, a més a més, han de traslladar directament a l'Administració central, i que discutiran la Llei del *cupo* l'any 97 –la Llei del *cupo*, que vostè sap què és l'important. Simplement, un aclariment.

Vostè ens ha insistit sobre l'anivellament. L'anivellament va en contra de Catalunya; és a dir, si parlem d'anivellament, vol dir compensar l'efecte del 30% i vol dir deutes històrics, perquè vostè creu des de la seva posició que els serveis públics catalans estan infravalorats respecte als d'altres comunitats autònomes. Jo també ho crec. Però el clima general, quan es parla d'anivellament, i quan des de l'Administració central se'ns parla d'anivellament..., molta cura. Aquest és un tema enormement perillós, i és el tema que em fa més por en el Consejo de Política Fiscal y Financiera. Per tant, en tenim interpretacions totalment diferents.

Sobre el tema de les xifres –i controto les intervencions del senyor Colom, també, i del senyor Nadal–, el tema de les xifres –després hi entraré amb una mica més de detall, contestant al senyor Nadal–, ja he dit que ens situaríem en la mitjana per població de les dels 151 en el 97-2001, que sobre les altres depenia de com es valoraven els traspàsos d'educació. Però jo crec que realment això és un pas per anar cap a la mitjana de pessetes per càpita a través d'aquest 30%, que no és res més que la plasmació pràctica de la variable d'esforç fiscal que jo he citat en el meu discurs.

En una cosa sí, senyor Ribó, que li dono totalment la raó: el tema de la sanitat. Vostè m'ha dit que jo llegia; si jo hagués llegit no m'hauria saltat el tema de la sanitat, i he comès l'error de saltar-lo. I per tant... En la sanitat jo crec que el més important és que la sanitat queda oberta. Hi ha la solució provisional dels desplaçats de l'any 94, 95 i 96, que se'ns paga, que se'ns pagarà en el futur, pendent d'unes comprovacions de xifres, i hi ha, en l'ajustament de l'estalvi que es feia unilateralment des de l'Administració central, 60.000 milions que es treuen d'aquest estalvi, decidit d'una manera unilateral i que segons el nostre criteri no respon a la realitat –es treuen..., ho va treure el Consell de Ministres de l'Administració socialista, ho he consultat amb el senyor Cristóbal Montoro i finalment, com a conseqüència d'aquest pacte, doncs, d'acord socialistes i populars, són 60.000 milions, dels quals en toca el 15,99% a Catalunya.

El tema de les inversions de l'Estat –després hi tornarem, perquè també n'ha parlat el senyor Colom– és un tema que evidentment se n'ha parlat, que no està en els pactes, que no hi és, però que se n'ha parlat en les converses. S'ha parlat de moltes coses i això no vol dir pactes ocults, però és un tema que se sap la nostra voluntat que les inversions de l'Estat a Catalunya, contràriament amb el que ha passat amb l'Administració socialista, on fins i tot l'any dels Jocs Olímpics vam estar molt per sota del nivell de població, que ens acostem als nivells de població per a la inversió pública de l'Estat a Catalunya.

Senyor Ribó, finalment, per no allargar-me massa –tot i que la seva intervenció donaria peu a molts més comentaris–, sobre el nou model policial. Em sembla que l'any 85 jo vaig exposar aquí el model policial de Catalunya. Va ser votat unànimement. El seu Grup d'aleshores també el va votar; vostè hi era. (*Veus de fons.*) Bé, d'acord; en tot cas, vam coincidir –l'exposició, la vaig fer jo, per això, senyor Ribó, si m'ho permet. I aleshores, aquest nou model policial, doncs, jo crec que s'assembla molt al que s'està realitzant a Catalunya. I, després del camí en el qual està avançant el conseller Pomés per al tractament de les policies locals i el paper que han de jugar a Catalunya, jo crec que, com a mínim, s'hi assemblarà molt. Vostè em pot destacar una diferència aquí o allà, però anem en aquesta línia: anem en la línia que la policia de Catalunya sigui la policia de la Generalitat, sigui la policia autonòmica, siguin els Mossos d'Esquadra. Que hem tardat? Són temes molt difícils. El nostre Estatut, probablement, comparat amb l'Estatut basc, tenia dues deficiències: el tema de la seguretat ciutadana i el tema del finançament, i tots els nostres esforços són i van en la línia de millorar aquests temes. Haurem millorat més o menys, haurem tardat més o menys, però la cambra no pot dubtar que tots els nostres esforços, encertats o desencertats –en aquest cas del pacte jo crec que en el bon camí–, van en la línia de millorar aquests dos temes.

Vostè diu que, en polítiques actives d'ocupació, ja n'havien fet els ajuntaments, que la Generalitat... Sí, tothom n'ha fet; però ara hi ha el traspàs, hi ha el traspàs; d'intermediació, se n'havia fet, però ara hi ha el traspàs, ara hi ha, realment, els instruments que ens permeten de fer-ho, i per això ho hem estat reclamant tots plegats conjuntament, i hi ha una gran tasca a realitzar en aquest aspecte.

Al senyor Àngel Colom també li diria que no és veritat que jo hagi fet una lectura... Per exemple, en el primer 30%, jo he explicat una interpretació, que està escrita en el pacte, però que cal interpretar: que durant els dos primers anys serà un 15% sobre les quotes líquides i un 15% tarifa autonòmica amb capacitat normativa, i que després, quan hi hagin les competències d'educació a totes les comunitats autònomes, ja vindrà la capacitat normativa. Bé, aquesta és una explicació que la vaig fer l'altre dia a la Comissió Mixta de Valoracions –potser el senyor Colom la coneixia, perquè ha estat informat, lògicament–, però que en tot cas jo l'he explicat avui al Parlament i no està en els pactes. Com també l'any base, que no figura en els pactes, però del qual es va parlar en principi, subjecte al Consejo de Política Fiscal y Financiera: és l'any 96, és l'any 96. I, precisament, consolidar els 12.000 milions, a part del 30%, els 12.000 milions que representa el 15% amb topalls de l'any 96, normalitzar-lo en el curs dels cinc anys que vénen del 97 al 2001, amb el creixement del PIB nominal, la qual cosa al final representa –i només diré aquesta xifra– 75.000 milions, doncs, és per compensar que tenim un sistema nou i que no podem anar més enllà, que hem de començar-lo l'any 96 –després, contestant al senyor Nadal, també parlaré d'aquest tema, perquè ell l'ha plantejat, em sembla, d'una manera que no correspon amb la interpretació que han fet alguns dels dirigents del seu partit temps enrere.

El senyor Colom diu: «Saludem» –ha donat aquesta expressió–, «saludem el tema dels governadors civils, malgrat...», etcètera, alguna crítica que pugui fer, malgrat que el Govern hauria pogut tenir l'atenció de no nomenar-los, però «saludem» –diu–, «en principi, el tema de la modificació dels governadors, i saludem» –un tema que afecta els ciutadans de Catalunya, evidentment, però que tampoc no és tema d'autogovern, però comprenc que l'hagi introduït– «el tema del servei militar.» Jo crec que, amb les grans diferències que tenim, no tant d'objectius, sinó d'estratègia, senyor Colom –perquè no tenim gaire diferències en el que ens agradaria, sinó en l'estratègia a seguir: vostè, des d'un partit de l'oposició, força la situació, i segurament fa bé, i nosaltres, des del Govern, hem d'agafar la via possibilista, que ens permet d'avançar i de millorar aquest dèficit inicial que tenim, de l'Estatut–, doncs, jo crec que vostè hauria hagut de saludar, també –no d'aplaudir, però de saludar–, la capacitat normativa. Crec que la saluda, en el fons (*rialles*). La capacitat normativa sobre el 30% de l'IRPF, sobre els tributs cedits, sobre el patrimoni... Això –el senyor Vidal-Quadras n'ha parlat– és, en el debat parlamentari, un tema apassionant, i és una competència, per a aquest Parlament, extraordinària. Després estarem d'acord o no. El senyor Vidal-Quadras ja ha insinuat algunes línies que no era avui el moment de fer-ho; després en parlarem, si ho vol, senyor Vidal-Quadras, però són unes línies d'actuació del seu partit. Ja veurem què hi diu el Govern, ja veurem què hi diu el Grup del Govern, ja veurem què hi diuen els altres grups.

I, després, una cosa que jo tampoc he citat abans, que és el tema de l'Agència Tributària. És a dir, nosaltres conservem els nostres tributs cedits, i en fem la gestió i la inspecció –excepte el patrimoni–, l'Administració central conserva els seus exclusius, com puguin ser societats o l'IVA, i compartim l'IRPF –i probablement el patrimoni, que va tan unit, fins i tot en la declaració, amb l'IRPF. Ho compartim. I ho compartim..., no està fixat tampoc de quina manera, però amb poder polític suficient –i això sí que ho diu el pacte– per a la gestió, per a la recaptació, per a la inspecció i, a més a més, vivint junt amb l'Administració central els mateixos automatismes de retencions i de pagaments, és a dir, realment, participant plenament en un repartiment del 70-30 amb el que és l'IRPF. Sembla que això és un tema important.

Senyor Colom, del 97 al 2001, cinc anys..., què passarà el 2001? No li puc contestar, no li puc contestar; no li pot contestar quasi ningú. Estem en el sistema de revisió cada cinc anys. Normalment no es torna mai endarrere, més aviat es va endavant. Jo crec que aquest 30% ha d'arribar, com a mínim..., no sé quan, però fins al 42 i mig que té l'Estat federal alemany, que és un estat que funciona. Vull dir que podem anar més endavant; de fet, nosaltres ja vam negociar amb la perspectiva 30 per anar fins al 40. En els pactes figura el 30, i els pactes són els pactes.

Vostè ha parlat del Fons de compensació i del fons Feder, objectiu 1, d'Europa. Miri, el Fons de compensació interterritorial, si nosaltres volem anar per la via de la corresponsabilitat fiscal, hem d'admetre que hi

han d'haver mecanismes de solidaritat a Espanya, i nosaltres, en aquests pactes, no plantegem el Fons de compensació interterritorial. I el fons Feder, objectiu 1, sí que seria bo que es canviés a la Comissió Europea, i nosaltres intentarem lluitar per això, però és independent de l'Estat espanyol. És a dir, vostè sap que, per a tot Europa, és el 75%..., és per a les comunitats que estan per sota del 75% de la mitjana europea. Jo crec que convindria una modificació, perquè hi ha moltes comunitats autònomes o moltes regions europees que estan en una situació intermèdia, com la de Catalunya, que necessitarien més ajuts, i amb l'objectiu 2 sí que es pot actuar fent que l'Estat es quedi menys i que hi hagi una part més gran per a les comunitats autònomes i per als ajuntaments. Estem en aquesta línia, però això –segons l'expressió ja dita en aquesta cambra en alguna intervenció anterior, no avui, i que és pròpia del president de la Generalitat–, això és un «segon coet». Perquè, és clar, tot això continua; continua en el sentit que, si hi ha un traspàs en la nostra llista de traspassos, doncs, intentarem negociar-lo, com ho faran els gallecs, com ho faran els andalusos, com ho faran els de Castella - Lleó, com ho faran els bascos. És a dir, això és un acord que contempla el que contempla, i que després queda obert el camí de la negociació legítima, política, en el curs de la legislatura.

Miri, en l'IRPF, si hi ha una modificació a nivell de l'Estat, doncs, hi serà. Nosaltres podríem, el nostre 30%, augmentar-lo, i, si ells rebaixen el seu 70%, aquest 30% seria el 35 o seria el 40. Això ho va dir el seu representant, per cert, a la Comissió Mixta de Valoracions, i ho va dir amb molta raó. Vull dir que tenim capacitat normativa. Ja la teníem abans, perquè la Constitució i l'Estatut ja contemplen els recàrrecs sobre els impostos estatals, però a mi em sembla que dins la legislació europea, que hi ha un gran impost directe, que és l'IRPF, i un gran impost indirecte, que és l'IVA, jo crec que l'IRPF continuarà essent un impost important..., no diré sempre, perquè sempre no es pot dir, però durant molt de temps, i, per tant, el tema no ens inquieta.

Sobre el tema de les inversions directes de l'Estat a Catalunya, en les xifres que deia el senyor Molins durant la campanya, que eren 250.000 milions, ell, en els seus mítings, feia la distinció entre 100.000 milions del finançament no sanitari, 60.000 milions del finançament sanitari –que volia dir que és un finançament que ha quedat obert i que per a nosaltres és essencial, perquè la sanitat representa el 35% del nostre pressupost, i, com que és un tema que requereix estudiar molt a fons la situació, estem contents que, en el pacte, aquest tema quedi obert..., com un tema que no figura en el pacte però que va quedar obert sobretot en el debat d'investidura a Madrid de l'altre dia, que és el tema del finançament de la LOGSE, i aquests són dos grans temes que afecten el pressupost de la Generalitat; la sanitat queda especificat en els acords que queda obert, i en Molins ho valorava en 60.000 milions–, i després, per a les inversions públiques de l'Estat a Catalunya, la seva valoració era d'un augment de 90.000 milions. Que això s'ha de veure, com vostè comprendrà, no en uns pactes, sinó en funció dels pressupostos de cada any, i no es pot mesurar matemàticament any per any,

sinó que s'ha de veure una evolució en el transcurs de deu anys, perquè depèn de les disponibilitats pressupostàries, depèn de la prioritització de la despesa, depèn del compliment dels acords de Maastricht..., hi ha molts factors que aquí, evidentment, actuen.

Home, vostè diu: «Sí, en lloc de 60, són 54, els traspàsos; n'hi ha hagut alguns de molt petits realitzats.» Bé, sí, són..., d'aquests sis, només li diré que un d'ells és l'Administració de justícia, que són cinc mil funcionaris. Deu ser petit, per vostè; per nosaltres és mitjanet, diguem-ne; no diré que és gran perquè no ens digui triomfalistes, però és un traspàs que no es pot despatxar així tan fàcilment. O el traspàs del Senpa, que contempla també la intervenció en els mercats, que és un pas qualitatiu enormement important, i que ens permetrà, com deia abans, de completar l'Administració única a agricultura –hi ha algun tema de pesca que encara està pendent i que espero que puguem resoldre molt aviat. Vull dir que, home, s'ha avançat, s'ha avançat...

Vostè diu que els ports són importants... Home, doncs, motiu de més per saludar també la modificació que s'aporta als ports. Salutem-la, senyor Colom, perquè em sembla que el port de Barcelona i el port de Tarragona són, com vostè ha dit molt bé, dues agències econòmiques de primera magnitud. Que tenen la seva autonomia..., però, si l'Administració catalana pot, allà, decidir el consell d'administració i nomenar l'autoritat portuària, em sembla que és un pas enormement important.

Del deute històric, els pactes no en parlen. Dels ajuntaments, tampoc en parlen, els pactes. I després, finalment –i amb això també contesto el senyor Nadal–, miri, les xifres... L'altre dia vam reunir la Comissió Mixta de Valoracions –nosaltres hem fet les nostres xifres, òbviament; sé que n'hi ha d'altres que ha fet l'exministre Solbes que no són totalment coincidents, sé que la consellera d'Economia i Finances d'Andalusia va dir que el 30% de Catalunya representava cinc vegades més que el d'Andalusia..., aquí surten xifres per a tots els gustos–, i en la Comissió Mixta de Valoracions, senyor Colom, si m'ho permet, vam encarregar als serveis tècnics que ens fessin diverses hipòtesis, amb un creixement del PIB nominal del cinc i mig, del sis, del sis i mig, del set..., perquè tot això varia; varia per definir el marc econòmic i la recaptació de l'IRPF. S'han de fer hipòtesis d'elasticitat, de progressivitat de l'IRPF, i s'han de fer hipòtesis també de PIB nominal, perquè és el que es resta del 30% real. Aleshores jo crec que, si la Comissió Mixta de Valoracions treballa sobre aquest tema, que després ho portem als grups, que acceptem el treball tècnic, també, dels grups, que ho fixem conjuntament, que després tots aquests temes vindran al Parlament..., jo preferiria fer aquest treball conjunt –treball conjunt que, per altra banda, vostès sempre reclamen i demanen–, més que jo, unilateralment, ara, dir unes xifres amb les quals hem de treballar conjuntament i que al final, encara que vostè vulgui anar allà on vulgui anar, hauré de defensar conjuntament, perquè representa una millora –perquè representa una millora.

M'estic allargant massa... Finalment, el PP, seré molt curt, perquè no tinc elements, diguem-ne, primer, per al discurs –que ha estat molt filosòfic i molt ideològic, i fins i tot jo diria que poètic–, no tinc elements, diguem-ne, de confrontació especial, però li voldria dir, al senyor Vidal-Quadras, que nosaltres, aquest pacte, diguem-ne, l'hem presentat o hi hem arribat i el defensem amb convicció. Amb convicció. El que passa és que no compartim el seu entusiasme, ni el considerar que això és el desideratum, ni la seva eufòria. Comprenem que vostè la tingui, senyor Vidal-Quadras; jo, el que vull procurar, és que la seva eufòria, que m'ha semblat a vegades un pèl exagerada, no em faci perdre la meua convicció (*rialles*). Jo tinc convicció, el Govern de la Generalitat la té, però no ens ho faci més difícil del normal. Eufòria controlada. (*Rialles*.)

Home, en el tema de l'especificitat de la Generalitat, de l'especificitat de Catalunya, que és un tema que ha plantejat el senyor Colom, i que de veritat que ens preocupa... Ens preocupa perquè vostè ha dit: «Vostès..., Catalunya..., no..., tots anem endavant, i els altres segueixen», i això vostè ho deia com un elogi, i en certa mesura ho és; però, és clar, si veus que els bascos tenen aquesta especificitat dels furs, que ja els ve de precedents històrics molt recents, de Navarra i Àlaba a l'època franquista, o de les guerres carlistes, si anem més enllà, i Canàries té l'especificitat fiscal i insular, a nosaltres realment ens costa trobar especificitats, i això ho hem de reconèixer, i tenim només unes especificitats que són el model policial i les institucions penitenciàries, i amb això hem de trobar un finançament també especial, que ja també en el pacte hi figura i que, a més a més, això serà a partir de l'any 96.

Senyor Nadal... Senyor Nadal, el tema dels ajuntaments no hi és, però això no vol dir que no se n'hagi de parlar, forçosament, en aquest Parlament de Catalunya i a les Corts Generals. Però no hi és, en aquest pacte, vostè ja ho sap.

Les inversions directes de l'Estat, quan contestava al senyor Colom i potser també al senyor Ribó, ja les he dit. Que caldrà un seguiment? Segur. Que caldrà un seguiment, segur. Per això nosaltres hem fet una presentació que hem intentat que fos una presentació descriptiva, no valorativa, perquè sabem que tot això s'ha de concretar, que tot això s'ha d'aplicar. Vegem la força i la importància de les veus que s'estan aixecant, busquem el consens per si podem augmentar més força... Però hi ha una cosa que alguns dels dirigents del seu partit han dit, sense haver aprofundit en els pactes; han dit: «Han buscat el calaix immediat per superar la seva situació de dèficit, i han compromès el futur.» Vostè sap –i experts del seu Grup altament qualificats i que han treballat moltíssim i bé en el tema de la corresponsabilitat fiscal saben– que això no és així. Més aviat, calaix, per ara, poc, i futur, pot ser esperançador. És a dir que és al revés, perquè, si l'any de base és el 96, a mida que t'allunyes del 96 és quan la diferència entre el real i el normatiu es va eixamplant, i per a l'immediat, doncs, hi haurà els serveis específics, hi haurà una diferència del 97 entre el real i el normatiu, que quan vegem les xifres veurem que serà petita, però és un pacte més aviat de futur, sense anar

a buscar solucions ni concretes, ni partidistes, ni de Govern de la Generalitat, ni immediates, que això potser podria ser una part de la crítica que es podria fer a aquests pactes. Per tant, totalment diferent al que he llegit per part dels dirigents del seu partit.

Moltes de les coses que jo li volia contestar les hi contestarà millor, evidentment, el president de la Generalitat; moltes les ha contestat molt bé el portaveu del Grup Parlamentari, el senyor Ramon Camp, però evidentment, amb les costes i el sòl..., la interpretació que vostè ha fet és la nostra: és recuperar poder autonòmic que ens van treure unes lleis de l'administració socialista. Vostè ara està d'acord a recuperar-ho: molt bé, ja estem al mateix costat. Després, en la política que fem en aplicació d'aquestes competències, doncs, evidentment, podem coincidir, o no. Això ho he dit jo en la meva primera intervenció, ho ha dit vostè, s'hi ha allargat molt més, però evidentment és obvi.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per continuar el torn de rèplica, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, bé, durant tot el debat que hi ha hagut amb posterioritat a la intervenció del conseller Alavedra, i a la meva intervenció, també, s'han fet comentaris, s'han fet crítiques i s'han plantejat temes de tota mena i des dels més diversos horitzons, i jo no sé si ara les podré contestar totes, aquestes crítiques, o tots aquests comentaris, perquè han estat molts, i per altra banda tinc por que ho faci amb un cert desordre, que espero que vostès sabran comprendre, o que en tot cas vostès sabran ordenar el meu desordre.

En la meva primera intervenció, que ha estat volgutament curta, entre altres coses perquè havíem quedat que entre el conseller i jo parlariem quaranta-cinc minuts –amb acord, per cert, de la Mesa–, he mirat de no sortir gaire, o gairebé gens, del que podríem considerar que és el tema que més estrictament afecta, formalment, el Parlament de Catalunya. Però a través de les intervencions dels dirigents dels partits de l'oposició he vist que ells, en canvi, doncs, o bé trobaven a faltar referències que no eren pròpiament les que correspon discutir aquí, o bé..., o bé, realment, doncs, venien a ser com una mena de crítica perquè jo no hagués parlat d'algun d'aquests altres temes. Per tant, ara em permetran que, amb tot el temps que tinc per davant –perquè ara sí que no tinc limitació de temps–, amb tot el temps per davant, els parli de moltes coses que alguns de vostès potser diran el revés del que s'ha dit abans: «Oh, això no ve a tomb», o «això no és el cas, ara». Bé, em disculparan; si més no, serà un debat polític de frontera una mica indefinida, però potser interessant.

Per exemple, se'ns ha dit que nosaltres fèiem un frau electoral (*remor de veus*). Bé, això no és ben bé un tema per discutir en el Parlament (*remor de veus*), probablement, no? No, no, «ai ai ai» no, perquè, escoltin, avui..., avui..., almenys per mi, allò que diu que toca o

no toca, avui no és el dia de la caixa dels trons (*rient*), almenys des del meu punt de vista, de la meva perspectiva; avui és el dia d'un debat que miraré que sigui al més serè possible i gens polèmic per part meva, i renunciant al que en podríem dir la brillantor. Que, per altra banda, cal dir que algunes de les intervencions donarien lloc a una gran brillantor, perquè, vull dir, ofereixen el flanc a la rèplica molt important. Però ara que s'ha posat de moda l'Eclesiastès, doncs... Que és el mateix que jo dic, l'Eclesiastès diu el mateix que jo dic, sempre: «no toca», diu, «això avui no toca, i en canvi toca això», no?, i avui toca ser una mica franciscà (*rient*). I, per tant, doncs, no..., re d'«ai ai ai», simplement... Home, sí, és clar, el frau electoral no deixa de ser una acusació molt dura, no?, que no té per què discutir-se en aquest Parlament, però no voldria de cap manera que diguessin: «En Pujol ha escamotejat temes»; més m'estimo tenir-los molta estona asseguts, i potser una mica avorrits, finalment, però parlar del que s'escau i del que no s'escau.

Mirin, també hi ha fet referència algú més, a això. Deixant de banda que en algun moment determinat –que això sempre passa, en una campanya electoral– es pugui dir de més i de menys, el que sí que és cert és que nosaltres –ja que hem de parlar d'això, d'eleccions– varem fer una campanya amb dos objectius, que varem..., oficials, a més, per dir-ho així: el ser clau, que Catalunya sigui clau, i plantar cara. I és el que hem fet. Perquè també vam dir en la campanya electoral, i almenys jo recordo que en els meus discursos, en els meus i en els d'alguns altres companys, doncs, s'hi va posar molt l'accent, que això eren dos eslògans que en comptes..., no dos eslògans, dos plantejaments, dues actituds, que al revés del que es deia no eren gens incompatibles.

Bé, escoltin, resulta que de clau en som, i aleshores el que passa és una cosa: que si finalment tens una clau l'has de fer servir. Els antics ferrers i serrallers i mannyans, de vegades, en les claus que feien, quan algú els encarregava una clau, posaven una petita inscripció que deia: «Si no la fa servir es rovellarà». Bé. Per tant, quan es té una clau, el que s'ha de fer és... És clar, si trobes el pany, eh? Si no trobes el pany, per més clau que tinguis, no..., no serveix per a re. Però, suposant que hi pugui haver clau, que vol dir que s'intenti la negociació, suposant que hi pugui haver clau i que es pugui trobar el pany, s'ha de fer aquest esforç. Entre altres coses perquè, si no, amb quin dret podem demanar mai més que el poble de Catalunya tingui confiança en una gent que té una clau i no la fa servir? I, per altra banda, si aquesta clau es pot fer servir al servei de Catalunya, amb quin dret podem, per por al que diran... «Què diran, què diran?» Que diguin el que vulguin: la clau s'ha de fer servir, si és que es pot fer servir. Ei!, si amb això es pot obrir –o entreobrir, si més no– una porta; si és simplement per jugar-hi, d'una manera inútil, no val la pena.

Diu: «Oh, però, plantar cara...» És que l'hem plantada, la cara. Perquè, plantar cara, què s'entén per plantar cara? Plantar cara és perfectament, perfectament compatible amb la negociació. És més: es necessita una negociació, per plantar cara, moltes vegades. Perquè

plantar cara no vol dir tancar-se a casa emmurriat: «Són dolents, aquests, són dolents, no en vull saber res: planto cara!» Molt bé, et tanques a casa, i de què serveix, això? Quina mena de plantar cara és, aquest? Perquè el plantar cara ha de servir per ser eficaç, i dir: «Escolteu, fins aquí: d'aquí no passeu!» Això és plantar cara. I, si no passen, has plantat cara eficaçment. Ei!, i per no passar segurament has hagut de dialogar, i potser de pactar. O bé: «No, escolta, d'aquí volem passar aquí.» I això és plantar cara, i això no es fa quedant-se a casa emmurriat, repeteixo. Evidentment, carregat de tota la raó moral i estètica, i tot el que vosaltres vulgueu, però amb absoluta i total ineficàcia. O sia, carregat de raó estètica però no ètica, perquè l'eficàcia és una exigència ètica del polític –l'eficàcia ètica, naturalment, l'eficàcia al servei del país, no d'un mateix. I, és clar, jo els posaré només tres exemples, d'aquest plantar cara –a través, òbviament, de la negociació.

Primer: tots dèiem –i ja que abans m'he hagut de referir a la campanya electoral, i ara encara hi sóc, en realitat–, nosaltres dèiem, jo mateix deia, en Molins deia: «Hi ha una cosa en la qual, amb qui sigui, amb qui sigui, no transigirem, que és en qualsevol atac que es faci a la política lingüística de la Generalitat, avalada molt àmpliament, molt àmpliament, per aquest Parlament i per la societat catalana, o que es faci també a tot el que en el futur s'hagi de fer també en aquesta línia de normalització lingüística, i menys encara al que utilitzant això es pugui fer contra la convivència a Catalunya, contra la cohesió social i la convivència a Catalunya.» Dèiem això. Bé, ara tenim elements, jo crec que molt clars..., no escrits, però tenim elements jo crec que molt clars –en tot cas, per mi, personalment, molt convicents– que això s'ha aconseguit. Bé, doncs, això ha estat plantar cara. Aquí hi ha un canvi de posició. No nostre ni d'aquest Parlament, no hi ha un canvi de posició nostre ni d'aquest Parlament, hi ha un canvi de posició d'algú, i evidentment això és plantar cara. Òbviament, negociant-ho –negociant-ho no gaire; després, si veig que no m'allargo massa, els en parlaré una mica més, d'això, perquè vegin que hi ha hagut, almenys per part del president del Govern, una resposta positiva, francament, clarament positiva, no escrita, però hi és.

Bé, un altre exemple. Jo, el dia 24 de febrer, en plena campanya electoral, vaig fer un acte institucional, que era institucional, però que tenia també una altra dimensió: vaig anar a posar la primera pedra de la Comissaria de la Policia de la Generalitat a Olot. I no va ser casual, això. Ni la data ni l'acte. Perquè vaig fer un discurs que va consistir a dir el següent: «He vingut aquí per posar la primera pedra, però per dir a qui correspongui» –a qui correspongui– «que si en el futur hi ha una voluntat de modificar a la baixa l'acord sobre model policial que hi ha, i que ens permet posar aquesta primera pedra, nosaltres, això, ho considerarem *casus belli*.» I..., bé, i tenia motiu, per dir-ho, perquè s'havien fet afirmacions des d'algun sector..., no involucrant tot el sector, val a dir-ho, però involucrant sectors prou importants i de prou volum d'aquest sector perquè poguéssim sentir una certa... temença. Doncs bé, d'això ja no se'n parla més, de fer marxa enrere en això; ja no se'n parla més, de dir..., com deien personatges els noms dels quals ara no vull repetir, perquè ja he dit que

avui no és el dia, diguem-ne, de l'agressivitat, almenys per part meua, però que parlaven que, això, el primer que es faria seria portar-ho al Tribunal Constitucional. Vostès se'n recorden, d'això? S'ha acabat! Doncs, bé, això és plantar cara. I tant és així que jo vaig voler anar –que al final ho vaig haver de suspendre, per mor de la negociació, per cert–, també havia triat d'anar a inaugurar, posar una altra primera pedra d'una altra comissaria de policia a la Bisbal per fer el discurs que els puc dir ara: «Escoltin, el 24 de febrer hi havia això; avui» –24 o 25 d'abril, era, més o menys– «hi ha això altre, i sense que ningú piuli, sense que ningú hi posi cap inconvenient.» Això és haver estat clau i això és haver plantat cara.

I també, dit amb tot el respecte que em mereixen les persones que han intervingut en aquest tema que vaig a dir, vostès saben que hi havia un recurs posat contra el 15% de l'IRPF, i aquest recurs s'ha retirat, s'ha retirat. Bé, doncs, escolti, això... I podria anar seguint amb coses, però aquestes tres –llengua, policia, recurs de l'IRPF, és a dir, finançament– són prou importants com perquè es vegi que no hi ha hagut frau electoral. Perquè per nosaltres el «frau electoral» consisteix a utilitzar els instruments que tens, la clau i la capacitat de plantar cara, eficaçment. I ho hem fet: «Fins aquí; d'aquí no es passa.» I no s'ha passat. O: «Volem arribar fins aquí.» I s'hi ha arribat. Realment volem arribar més enllà, i els pactes –ho ha dit abans l'Alvareda, i està ben clar– són incomplets, i haurem de seguir-ne parlant, i aquest és un procés obert, però òbviament avui estem més endavant que no estàvem. Per tant, de frau fiscal, crec sincerament que re de re. (*Remor de veus i rialles.*) De frau electoral.

Bé, jo m'estendré ara una mica en això, encara que, òbviament, el que vaig a dir ara no correspon al debat del Parlament, però parlem-ne, no? No negociar hauria estat contradictori amb la idea, òbviament, i amb el propòsit de ser clau i no respondria tampoc, com deia abans, a la idea de plantar cara. Ja ho he dit, això. El poder que es té s'ha d'exercir, i s'ha d'exercir al servei d'allò que és l'ideal d'una coalició, d'un partit, i l'interès d'un país. S'ha d'exercir. Assumint els riscos que això comporta, que, evidentment, en comporta, com en comportava l'acord que vàrem compartir amb el Partit Socialista des de l'any 93 a l'any 95: comportava riscos, i molt importants –i després potser hi hauré de tornar, a això.

Però, en tot cas, sí que és cert que, fins i tot fent un plantejament que va més enllà del que és la competència estricta d'aquest Parlament... Vull dir que arribar a aquest acord –ja ho he dit abans en la meua primera intervenció, però ara ho vull subratllar– permetia tres coses importants, que eren: normalitzar –o contribuir, o almenys intentar-ho amb possibilitats–, normalitzar definitivament la vida política espanyola... I em sembla que no cal que m'hi estengui, perquè tothom ho sap, això, tothom ho veu. Es pot frustrar, això, però evidentment el que hi ha hagut ara, l'alternança que hi ha hagut i la forma com pot anar si tothom té seny i fa les coses bé, si tenim seny tots i fem les coses bé, doncs pot ser realment la definitiva consolidació i normalització i europeïtzació, per dir-ho així, de la vida política espa-

nyola. I nosaltres hi haurem contribuït. I això és un honor, és un honor que estic d'acord que de vegades n'abusen, de vegades n'abusen, a fora de Catalunya, del sentit de responsabilitat que els catalans tenim, perquè hi ha gent que se'ls en fum que la vida política espanyola es normalitzi o no es normalitzi, però nosaltres —«nosaltres» no vull dir només Convergència i Unió—, Catalunya en general i el catalanisme polític l'ha sentit sempre, aquesta responsabilitat. La segona és la possibilitat de tenir guanys autonòmics importants per a Catalunya: podran jutjar que són molt importants, que són poc importants, que són bastant importants..., però en tot cas és un avenç, hem passat d'aquí a aquí —com deia, evidentment no són definitius. I, després, enfortim el paper de Catalunya a Espanya, i això també pot donar el que doni de si, ja es veurà. En realitat iniciem un període llarg, polític i parapolític i més enllà de la política, en el qual s'ha de veure què significa això, la normalització de la política espanyola, què significa una Catalunya més forta i què significa més autogovern per a Catalunya.

Per altra banda, aquest era un pacte... I torno a dir que ja sé que això no correspon al tema que específicament ha de discutir aquest Parlament, però posats a parlar de la política, d'aquests pactes que hi han hagut, que realment són molt importants, més enllà de l'autonomia de Catalunya, és a dir, és molt important saber si Espanya té govern o no té govern, si ha de tornar a fer eleccions o no ha de fer eleccions, si l'alternança és possible o no és possible... Tot això és molt important, i encara que això no és la feina específica d'aquest Parlament, crec que no perdem el temps parlant-ne. I jo he de recordar que nosaltres podíem —i, de fet, hi va haver un moment que vàrem advertir que això passaria— no haver fet el pacte, encara que tothom ens hi empenyia, val a dir-ho, i ens empenyia, a més, moltíssima gent que no és ni de Convergència ni d'Unió, i que és a la dreta i a l'esquerra de Convergència i d'Unió, del més alt nivell fins als nivells dels homes del carrer que et trobaves, i que et deien: «No, escolti, jo no en sóc, de Convergència, sap?, jo sóc d'aquests altres, però, escolti, vostès han de fer això. —I vostès? —No, escolti, nosaltres no, però vostès han de fer això.» Bé, però podíem, en un moment determinat, dir: «Ecoliti, nosaltres hem de fer això, però no ho fem, no ho fem perquè, miri, realment no podem fer això, doncs, traint els nostres principis, el nostre programa, els nostres ideals.» De fet, això ja va passar en el mes d'octubre del 93, i val a dir que allà, en part, el Partit Socialista va acceptar els nostres plantejaments i en part vàrem tornar a fer un exercici potser excessiu de responsabilitat, perquè el Partit Socialista no va complir plenament l'acord al qual havíem arribat a finals de juny, primers de juliol del 93, respecte al 15%, perquè hi va introduir el topall. Ho vam acceptar per sentit, potser excessiu, de responsabilitat. En aquell moment no es podien tornar a convocar eleccions fins al mes de maig del 94, el país es quedava en una situació de transitorietat molt dolenta, en un moment, econòmicament parlant, molt crític, i, per altra banda, vàrem creure —i crec que en això el temps ens ha donat la raó, i abans ja ha fet esment a això el conseller Alavedra— que la introducció del principi de corresponsabilitat, encara que fos acceptant un plante-

jament que, de fet, el decapitava bastant, era important a llarg termini, com ara es demostra. Si ara podem plantejar el 30% sense topall és perquè, ja dic, combinat potser amb un excés de sentit de responsabilitat, vàrem acceptar el 12% amb topall. Però nosaltres, si ni això se'ns hagués donat, hauríem votat contra els Pressupostos el mes d'octubre del 93 i hauríem deixat Espanya sense govern. Això està clar. No hauria sigut pas culpa nostra, hauria sigut culpa de la manca de compliment dels compromisos més elementals per part del Partit Socialista, però, això, ho hauríem fet. I ara també vam estar en un moment pensant que potser no ens quedaria més remei, que ens veuríem aculats a una situació d'aquest tipus, una mica catastrofista. Afortunadament, no ha estat així, finalment.

Però, al marge d'això, al marge de dir-los que, malgrat el que ara els vaig a dir, podríem no haver arribat a un pacte —i en algun moment jo vaig arribar a pensar que no hi arribaríem—, els he de dir que l'únic pacte positiu, des d'un punt de vista de governabilitat, d'estabilitat i de progrés de l'Estat, i amb les repercussions que pugui tenir a Catalunya —perquè la inestabilitat espanyola tradicionalment no ha jugat a favor de Catalunya— era el pacte que s'ha fet. De la mateixa manera com l'any 93 l'únic pacte que es podia fer era amb el Partit Socialista, perquè era l'únic que havia guanyat les eleccions i era l'únic que tenia prou diputats per, sumant-s'hi algú més, tenir majoria. I ara és exactament igual, a l'inrevés. I fa molta gràcia, fa molta gràcia sentir ara, de vegades, els mateixos arguments que l'any 93, només que canviats, canviats per part dels uns i canviats per part dels altres. El que aleshores era molt dolent ara són flors i violes; el que aleshores eren flors i violes ara és molt dolent. Un cert escepticisme, de vegades, no?, per dir-ho així, respecte a determinades postures polítiques, em permetran que el tingui. Però no hi havia més solució que aquesta.

Per altra banda... I torno a dir, torno a dir que m'estic allargant molt, ja ho sé, i encara m'allargaré molt més, però sobretot tenint present que es veu que algú ha trobat la meua intervenció primera —tot i que em sembla que he dit el que s'havia de dir, fonamentalment— massa curta, espero que m'agraïran moltíssim que els tingui molta i molta i molta estona avui aquí reunits. (*Remor de veus.*) Bé, però, en fi, són alguns comentaris que són..., que són de reflexió política general, no?

Mirin, jo vinc de..., la meua família per part de pare, els meus avis paterns, tota la família dels meus avis paterns eren de l'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*) Sí, senyor. I jo recordo, quan jo era jove, cap als anys 1950, 1955, que jo era jove, tenia vint, vint-i-dos anys, però que ja tenia la passió política, i —si m'ho permeten i no ho han d'interpretar, doncs, pedantment— la passió per Catalunya, recordo que de vegades en els dinars de família es parlava del que havia sigut la política d'abans, amb un punt de nostàlgia, evidentment, no?, i una de les coses que em va cridar l'atenció és que un dels temes de discussió de vegades era el següent. Deien: «És que nosaltres» —volien dir l'Esquerra Republicana—, «nosaltres, i Catalunya en general, a l'època de la República, el que hauríem d'haver fet és no donar suport als governs d'esquerra de la República, a

l'Azaña primer i als que van venir després, que en darer terme ens van donar un estatut que, la veritat, era molt, molt..., era minso. No hauríem d'haver fet això. I allò que ens deien: "Heu de fer-ho per sentit de responsabilitat...", allò que explica aquella intervenció d'en Macià, quan li diu a en Companys: "Escolti, vostè vagi a fer de ministre de no sé què a Madrid, perquè hem de donar suport al Govern de la República, i vagi-hi simplement per això, per donar suport a la República...", això, no ho hauríem d'haver fet, perquè si nosaltres els haguéssim posat en una situació molt difícil, en una situació quasi caòtica, el país, l'Estat, en una situació sense sortida, bé, aleshores qui sap què n'hauríem aconseguit.» Però, és clar, no calia ser gaire llest per saber que una de les coses que va fer mal a la República i va conduir al resultat que va conduir va ser la seva inestabilitat i la fragilitat dels seus governs. O sia que, si s'hagués fet aquella política –que no es va fer i, per tant, no es pot donar la culpa a Catalunya; a part de l'error del Sis d'Octubre, si em permeten dir-ho així, no es va fer aquesta política–, bé, doncs, si s'hagués fet, potser encara les coses haurien anat molt pitjor i n'hauríem tingut, nosaltres –no solament l'Esquerra Republicana, sinó el Govern de la Generalitat i Catalunya–, més responsabilitat que no n'hem tingut.

Bé, respecte a si els acords, els pactes, són suficients... Bé, una altra cosa –i perdonin que encara tornaré a insistir en aquestes coses que no afecten el Parlament de Catalunya–, una cosa que el nacionalisme català, almenys el nacionalisme català majoritari que nosaltres representem, ha de vigilar molt és de no donar la sensació a la resta de l'Estat que el seu vot pot ser inútil simplement pel que decideixi el nacionalisme català. Per tant, a l'hora de prendre una posició, el nacionalisme català ha de procurar ser curós, com ho va ser l'any 93 i com ho ha estat ara, per tal de saber interpretar al millor possible el que ha estat la voluntat del poble espanyol, del poble espanyol fora de Catalunya, perquè, si no, es crearia una sensació de frustració que acabaria sent molt perillosa. Les eleccions... Ho dic per algú que ja ha fet una mica de broma sobre això i ha parlat que si la dreta –aquest llenguatge que jo trobo molt tronat, per cert, sigui dit de passada–, que si la dreta, que si l'esquerra, que si aquests, que si els altres... El que hem de tenir molt present és que el Partit Popular ha guanyat les eleccions, i, a més, si separem Catalunya del conjunt d'Espanya, és a dir, tots els electors que ens miren des de fora de Catalunya, veient a veure què faran aquests catalans, a veure quina una ens en faran, si separéssim Catalunya, la diferència entre el Partit Popular i el Partit Socialista no és de quinze diputats, sinó de vint-i-sis: de 148 a 122. Això és un tema que nosaltres, també, a l'hora de prendre segons quines decisions d'aquestes que es poden convertir en una..., que poden tenir un rebot, hem de tenir en compte. Bé, això era només per explicar-los alguns aspectes, que ja sé que no afecten directament el que és el quefer d'aquest Parlament, l'activitat d'aquest Parlament, però que posats a parlar i a parlar extensament, com sembla –i em sembla molt bé– que el Parlament vol fer, val la pena de comentar.

Bé, anant ara ja més al tema dels pactes, en un mes, en un mes, no es pot arribar a acords sobre tot, i més quan,

de fet, òbviament, les parts que havien de pactar i que tothom empenyia, fins i tot els partits d'oposició i els principals, principals, principals, principalíssims dirigents dels partits de l'oposició –de l'oposició, vull dir, dels socialistes i d'Iniciativa per Catalunya, o més exactament, fins i tot, d'Izquierda Unida– empenyen en aquest sentit.

A més, doncs, evidentment, no és que hi hagi hagut precipitació –algú ha parlat de precipitació–, precipitació no: hem estat dos mesos, o un mes molt llarg, i, en tot cas, el que passa és que, per més que es fes, no es podia donar tot, arribar a tot, sobretot tenint en compte això que he dit abans. He dit que... –o anava a dir, millor dit, i m'he desviat–, anava a dir que, naturalment, les parts que negociaven havien estat fins ara mateix molt enfrontades, i molt enfrontades no solament en termes estrictament polítics, de conjuntura política, sinó en termes, diguem-ne, de fons, de concepció d'Espanya, fins i tot, i de concepció de Catalunya, i del paper de la llengua. Naturalment, en quinze dies no es pot resoldre tot això que ve de tan i tan i tan lluny. Recordin, els que ens parlen d'això, sobretot si ens ho fan des del sector socialista, que el mes de juny del 93 nosaltres vam arribar a un acord molt més prim que l'acord a què ara arribem, perquè a l'únic que es va comprometre –i no ho va acabar de complir– el Partit Socialista va ser a aplicar el 15%, sense topall, inicialment. I després hi va haver, simplement..., recordo que tota la negociació després va consistir en una frase que vam concordar amb el president del Govern aleshores, Felipe González, en el seu discurs d'investidura, en el qual deia: «El Govern tindrà, farà un plantejament obert de situar més amunt el nivell d'autogovern» –una cosa més o menys d'aquest tipus. Bé, escoltin, si aleshores no vàrem poder passar d'això, doncs bé, ara es comprèn que tampoc ho hàgim pogut resoldre tot en un mes i que hem hagut de deixar, això sí, doncs, crear un marc, crear un ambient, canviar l'ambient, canviar el clima, en un sentit molt més positiu, i òbviament, doncs, arribar a unes conclusions concretes, fer allò que nosaltres n'hem dit «el primer coet», i ara vindrà el segon, que veurem si s'enlaira bé o no, el mes de setembre o el mes d'octubre, en el moment de discutir els pressupostos, però més enllà no podíem anar.

Naturalment, això fa que hagin quedat moltes coses fora, o que, coses que nosaltres hem plantejat i que hem trobat resistències –resistències que el temps dirà si eren sinceres o no, i en part ho veurem segons el que es faci, per exemple, efectivament, ja sigui amb els canaris o amb els bascos–, les haurem de tornar a plantejar. Per exemple, el tema que efectivament nosaltres vam plantejar i no hem aconseguit introduir en el pacte, però que òbviament queda obert i en tornarem a parlar, i sobretot en tornarem a parlar si veiem que els arguments que se'ns van donar no eren vàlids perquè s'apliquen en altres indrets de l'Estat: el tema, concretament, em refereixo, dels impostos especials.

Hi ha algunes altres coses que, de fet, ja volgudament..., jo tinc aquí una llista, una llista que en un moment determinat jo mateix vaig fer, sobre el que era el primer coet, el segon coet i el tercer coet, i bé, la veritat és que en la pràctica després resulta que hi han co-

ses que penses plantejar-te d'aquí a sis mesos o un any i hi ha la possibilitat de plantejar-les ara, i al revés, coses que voldries plantejar ara i que hi ha problemes, veus que hi ha dificultats, que s'han de resoldre certes qüestions prèvies, i es fa més tard. Però bé, evidentment, hi ha moltes coses que no s'han discutit i que, en tot cas, ha quedat clar, doncs, que n'aniríem parlant més endavant: des de, potser, recursos assignats a Catalunya pel Pla de l'habitatge, des dels problemes relacionats amb el finançament del metro –que aquest és un problema que arrosseguem del Govern anterior però que aquest Govern també haurà de plantejar-se–, des de la qüestió de l'execució de determinades grans infraestructures que estan pendents a Catalunya..., En fi, de totes aquestes coses ja se n'ha parlat abans.

I quant al tema dels ajuntaments, efectivament, també s'ha de deixar per a més endavant, perquè és que ja era molt difícil, ja era molt difícil, fer un plantejament d'aquest tipus, fer un plantejament com el que hem fet, i ficar-hi, a més, el tema del finançament dels ajuntaments. No és que ens n'oblidem, i vostès veuran que no ens n'oblidem perquè després en tornaré a parlar, després hi haurà un moment que en tornaré a parlar, d'aquesta qüestió.

Unitat de la llengua. Sí que l'hem plantejat, aquest tema, i he de confessar que és un d'aquells punts en els quals jo no les tinc prou, noestic prou segur que les coses s'orientin ràpidament en la línia que tots nosaltres desitjaríem i que, per altra banda, respon a la lògica i, fins i tot, respon a la doctrina del diccionari de la Real Academia de la Lengua Española, no?, per la qual la unitat lingüística de català i valencià està expressada amb tota rotunditat, sense cap mena de dubte. Aquest és un tema que, de cap manera, no ens n'oblidem; no oblidin que jo, fonamentalíssimament, sóc un nacionalista, i un nacionalista que considera que la llengua és allò que en dic de vegades el nervi de la nació, i, per tant, ni ens n'hem oblidat ni ens n'oblidarem, però sí que és cert que de moment és un tema en el qual no tenim encara, a part de bones paraules, respostes, fets concrets que ens permetin estar, sobre aquest punt, tranquils. Que he d'advertir, he d'advertir que, realment, per nosaltres és molt, molt, molt important.

Bé, i sobre aquestes coses, evidentment, haurem d'anar fent, doncs, amb el temps, tot el seguiment, i no caldrà que ens pengem el pacte en el menjador, però sí que caldrà que ho anem seguint. L'únic que vull precisar, que ho he precisat constantment en els diaris i veig que no s'acaba d'entendre, és que això no és un acord de legislatura, això no és un acord de legislatura; ara, és un acord fet amb voluntat que pugui durar –ho dic així: que pugui durar– al màxim de temps possible, i, si és possible quatre anys, molt millor. Val a dir que aquest també era l'esperit amb el qual col·laboràvem amb el Partit Socialista. Després pot passar que, o bé per incompliment d'algunes d'aquestes coses que estem dient aquí –i ara m'hi referiré, a alguns d'aquests punts de l'acord que per nosaltres són molt bàsics–, o bé per incompliment, o bé simplement perquè apareixen fets nous que no s'havien pogut preveure en el seu moment... I això, en part, és el que va passar amb el Govern socialista, que, de fet, afeblíen molt la capacitat

d'acció del Govern socialista i a més, acabaven, diguem-ne, de fer molt difícil el clima positiu que necessita un país per anar endavant. És clar, poden passar coses que et diuen en un moment determinat: «Escolti, jo voldria durar quatre anys col·laborant amb vostè, però ara que en fa dos o que en fa dos i mig hem de plegar.» I en això l'únic que nosaltres ens comprometem sempre a fer, com vam fer amb el Partit Socialista, és fer-ho d'una manera enraonada, d'una manera molt civilitzada, procurant no perjudicar el país. I, si un dia volen, els ho explicaré amb detall –avui ja abusaria molt, massa, de la seva paciència, molt més del que ja faig, si a més els expliqués això–, com a, diguem-ne, punt de referència del que serà la nostra actitud.

Nosaltres hem tingut amb el Partit Socialista, del 93 fins al 95, una actitud altament lleial, i em consta que més d'una vegada en el Comitè Federal del Partit Socialista hi ha hagut qui..., i podria dir noms concrets de gent que ha dit: «Estem parats, estem sorpresos de la capacitat de lleialtat i de resistència que tenen aquesta gent de Convergència i Unió.» I jo li vaig dir a l'Aznar: «Nosaltres no li oferim un pacte de legislatura, però nosaltres actuarem amb el mateix esperit de lleialtat amb què vam actuar amb el Partit Socialista, i, per tant, no podem donar una garantia absoluta, com no la vam poder donar al Partit Socialista –i així vam acabar, com vam acabar–, però en tot cas el nostre esperit serà aquest. Però quedi clar que no és allò que se'n diu signar un pacte de legislatura.» Per tant, és clar, perquè en això puguem durar quatre anys i no haguem de baixar del tramvia abans d'hora, bé, hem de vigilar això; sense tenir-ho a la taula, al menjador de casa, però hem de vigilar això.

Jo tinc –no els vull entretenir– unes notes meves del dia 18 de gener de l'any 96 en les quals dic quins són els punts que han de ser respectats en qualsevol tracte que en el futur puguem tenir amb qui sigui –també hauria sigut amb el PSOE, si el PSOE hagués guanyat –, i eren: primer, la política lingüística a Catalunya, en especial a l'escola; segon, en general tot el que sigui normalització lingüística, que per altra banda nosaltres som els més interessats a dur-ho a terme amb cura i respecte, perquè ja he dit moltes vegades que no per anar més de pressa en termes lingüístics hem de crear tensions ni perills de ruptura dintre del nostre cos social; tercer, acceptació de renegociació del finançament, del general, del sanitari i el que hi ha després, a través dels fons europeus, etcètera; quart, el nou model policial, evidentment amb la inclusió del tema del trànsit; cinquè, política econòmica al servei de l'economia productiva, i sisè, manteniment de l'estat del benestar. Ben entès que jo sempre he dit que el manteniment de l'estat del benestar requerirà, com passa a tots els països d'Europa, certes reformes de l'estat del benestar, i no cal que ningú s'escandalitzi, perquè el Pacte de Toledo, per exemple –que abans veig que des de partits diferents s'ha defensat–, és precisament una d'aquestes típiques actuacions de reforma de l'estat del benestar que es fa per poder mantenir l'estat del benestar i per poder mantenir el nivell adquisitiu de les pensions i, sobretot, de les pensions actuals.

Bé, aquests eren els punts, i, això, ho vigilem. I val la pena que tothom s'ho apunti, això, i, evidentment, qui més s'ho ha d'apuntar és el Partit Popular, i més encara el seu president. D'aquestes coses, jo, amb el president Aznar, n'he parlat, i m'ha semblat notar que hi havia una resposta positiva.

El tema de la policia de trànsit és molt important, perquè Espanya en general ha de notar que nosaltres, Catalunya, necessita –no per res, no per caprici– que els seus fets diferencials siguin respectats. I ara veig..., l'altre dia vaig trobar uns presidents d'unes comunitats autònomes que em diuen: «Volem reformar el nostre estatut» –i vostès saben que jo sóc molt reticent, vull dir, que em resisteixo molt a reformar l'Estatut–, «perquè a l'estatut volem dir que la comunitat ics» –no em facin dir quina– «és una nació» –és una comunitat que fins l'any 80 mai no havia pensat ni a tenir un estatut d'autonomia ni tampoc cap procés de descentralització. Bé, és clar, si un dia resulta que aquesta comunitat que li van imposar l'autonomia és una nació, nosaltres ens haurem de replantejar les coses; està molt clar. Bé, i, per tant, el que vull dir és que el trànsit, la policia i el trànsit, són molt essencials, són molt essencials–, i, això, s'ho ha d'apuntar tothom, evidentment, però d'una manera especial convé que ho tingui molt present el Partit Popular.

La llengua. Encara que sigui allargar-me més del compte, jo els vull explicar els arguments que vaig utilitzar amb l'Aznar el dia primer que el vaig anar a veure i li vaig dir: «Escolti, miri, probablement hem de fer un esforç per veure si ens entenem, però venim de lluny, vostès vénen de lluny i nosaltres venim de lluny, i, a més, vostès han posat moltes mines pel camí, i tot això costarà.» I aleshores sobre la llengua li vaig dir coses com les següents: «Miri, primera, a Catalunya no hi ha falles ni problemes de convivència pel tema lingüístic, però a més el que li vull dir és que el català necessita una atenció preferent, per les següents raons. Primera, perquè no té..., el català no disposa d'un espai de comunicació propi, i, de fet, no el tindrà, perquè ja no és un problema només polític, aquest; el podria tenir, evidentment, el podria tenir, també amb certs condicionaments, però amb la independència, amb la independència més o menys el tindria, però ara, en qualsevol sistema d'autonomia, per ampli que sigui, no tindrà un espai de comunicació propi, i això és un handicap molt seriós, que vostès, que suposo que no ens volen donar la independència, han de tenir en compte si no volen que en la pràctica hi hagi una discriminació contra el català. Segon, la constant i lògica relació amb la resta d'Espanya. Tercer, el caràcter mixt de la població catalana. Quart, la gran força de la llengua castellana, naturalment, que és una de les dues més importants del món. Cinquè, la tendència del món econòmic a emprar el castellà molt més que no pas el català –ara una mica més mitigat pel fet que és una tendència molt acusada, molt desequilibrada.» I unes quantes més explicacions que li vaig fer i que els estalvio perquè no voldria cansar-los més del compte.

Bé, és clar, això vol dir que..., què vol dir això? Que si de debò volem que el català no esdevingui una llengua marginal ha de tenir un tracte preferent. I això no ho

deu poder discutir ningú, perquè, clar, ara resulta que sempre es diu que aquell que per la raó que sigui, la història, la vida, la biologia, la sort, la desgràcia..., l'ha deixat..., bé, poc o molt «handicapat», se l'ha d'ajudar, no?, se l'ha d'ajudar. Hem d'ajudar les foques (*remor de veus*), hem d'ajudar les foques perquè, si no, se les carregaran. Hem d'ajudar-ho tot, i el català, que és el nervi de la nostra nació i que ha estat perseguit durant tres-cents anys, i que resulta que a hores d'ara està en una situació d'inferioritat, es vulgui o no es vulgui, objectiva, política, de vegades subjectiva, no mereix una consideració? Per part de qui? De l'Estat espanyol, que, per altra banda, és el responsable de la situació, el principal responsable de la situació difícil en què es troba la nostra llengua. Per tant, si hem de parlar de greuges històrics, que tothom en parla i tothom va amb la calculadora sumant els seus greuges històrics..., i nosaltres, en el camp econòmic, encara no hem començat, però en el camp polític, en el camp cultural i en el camp lingüístic tenim una sèrie de greuges comparatius històrics que han de ser esmenats.

I per tant, li deia: «Miri, el català, per tant, ha de tenir un tracte privilegiat a l'escola, que per altra banda..., que per altra banda és una cosa que ha estat acceptada per la societat catalana» –i li vaig fer tota una sèrie d'explicacions que avui, que ja dic que vinc amb aire de to franciscà, no repetiré–; «segona, hi ha d'haver accions diverses i específiques per al suport del català, i tercera, la cooficialitat del català i del castellà ha de permetre un predomini mesurat del català, perquè, si no es fa tot això, el català no aguantarà». Em diran: «Oh, escolti, això vostès!» No, escolti, vull dir, en realitat tothom sap... «Cadascú», «cada català», sí, d'acord –jo mateix he criticat moltes vegades la manca, diguem-ne, d'energia en la defensa del català per part de molts catalanoparlants–, però tothom sap que un individu aïllat, o una societat, si no té un marc adequat, evidentment, no tira endavant, està perduda. Bé, per tant, aquestes coses són les que haurem de vigilar, alguns en el menjador de casa, seguint el mapa que tindran penjat, doncs, substituint el Sant Sopar que hi ha a tantes cases, doncs, el deuran substituir pels acords, i els altres, el vigilem d'una altra manera. (*Remor de veus.*)

Bé, naturalment, entre aquestes coses que són bàsiques per saber si nosaltres podem seguir assumint els compromisos que hem assumit, hi ha, sense cap mena de dubte, el tema del finançament, del qual se n'ha parlat molt i, per tant, no ho repeteixo. Ara bé, el que els vull dir és que tampoc no demani ningú que el balanç d'aquesta política es faci ara mateix. Jo, aquests dies, als periodistes, quan em fan preguntes sobre «i què li sembla?», «i com va?», «i quin balanç?», els dic: «Escolti, nosaltres, realment, allò que se'n diu començar a fer un balanç, no el podem començar a fer, com vam fer amb els socialistes, fins al mes de setembre o el mes d'octubre; el mal és que vostès han d'escriure un article cada dia i el seu director ha de posar un titular cada dia, ja ho entenc, però de notícies que permetin, diguem-ne, una presa de posició consistent, no n'hi ha cada dia.» Per tant, nosaltres ja els advertim que fins i tot encara que hi hagin algun dia coses que no ens acabin d'agradar, allò que se'n diu un judici, veure quin balanç hem de fer, no ho podem fer fins d'aquí a uns

mesos. I de fet, realment, finalment, d'una manera plena no ho podem fer fins d'aquí a l'any 2000.

Bé, més coses que s'han dit. S'ha fet aquesta referència, que jo comprenc molt bé: «Els bascos han fet això, els canaris han fet això...» Bé, en primer lloc, com ha dit molt bé el conseller Alavedra, això ja es veurà. En tot cas, algun dels oradors ha dit que nosaltres havíem anat per la via del privilegi. Cap mena de privilegi! Si algú va per la via dels privilegis són uns altres. I també una de les coses que d'aquesta reflexió, que jo convido a tot Espanya a fer a partir d'ara, és per què uns tractes molt favorables a segons qui no susciten ni una engruna de protesta i unes solucions realment molt modestes provoquen, doncs, tots aquests terrabastalls que vostès ja saben. Però de tota manera ja es veurà. Ara, jo, el que voldria dir-los és una cosa. Tot i que també ho seguirem, el que passa amb aquestes altres autonomies, ja li he dit que si es demostrés que es poden fer segons quines mesures de caràcter de finançament, que aquesta vegada no hem pogut introduir perquè ens van dir que tècnicament era molt difícil, doncs nosaltres –ja ho sap el Partit Popular, i ja ho sap el senyor Aznar–, nosaltres ho replantejaríem.

Ara bé, jo penso que, per a la nostra salut mental i política –«mental» vull dir en el sentit..., no en el sentit habitual de la bogeria, sinó en el sentit que tinguem unes actituds positives–, hem de mirar de valorar el que tenim i sense necessitat d'estar sempre en una línia de comparació amb el que té més. L'altre dia un conseller em recordava –i em permetrà que ara ho repeteixi– una cosa que sortia en una pel·lícula de Groucho Marx, que li pregunten, li pregunten al Groucho Marx, aquell dels bigotis (*rialles*), diuen... No es pot dir res... (*Rialles*) Bé, li pregunten: «Com està?», i diu: «Comparat amb qui?» Bé, això és el més negatiu que hi ha, entenen? Això és la base de l'enveja, la base de l'esterilitat. Consti que a Catalunya n'hi ha, d'enveja, però en aquest punt jo m'atreveixo a dir que a Espanya hi ha una pila de gent i una pila de polítics que realment, bàsicament, els arguments que utilitzen són els arguments de l'enveja. És a dir, quan nosaltres anem a la reunió de la Comissió de Política Fiscal i Financera i fem una proposta, o fa una proposta el ministre, i un president d'una comunitat autònoma, el que sigui, del partit que sigui, abans de preguntar què li toca a ell, pregunta què toca als catalans, de fet està, evidentment, fent un acte d'hostilitat, està essent esclau de l'enveja i està condemnant el seu país a no anar mai endavant. Perquè aquesta manera d'actuar, de pensar que sempre l'important és tenir una mica més que l'altre o que l'altre tingui menys que tu, evidentment no és una manera positiva. Per tant, escoltin, els bascos, molt bé; els navarresos, molt bé; els canaris, també. I haurem de vigilar, que és la nostra obligació, fer-ho, però fem-ho amb una mentalitat no torturada, per dir-ho així.

Perquè és que per l'altra banda hi ha una altra cosa: per què no fem una comparança global sobre el que era el País Basc o sobre el que és Canàries amb el que és Catalunya? Perquè, és clar, això també ho fan molts de fora de Catalunya. Sempre agafen aquell punt de comparança amb el qual ells queden perjudicats i mai parlen d'aquell amb el qual ells van millor. Però per què

quan fem la comparança no parlem de quina és la situació aquí o a Canàries o al País Basc o a Navarra, des d'un punt de vista lingüístic, o des d'un punt de vista cultural, o des del punt de vista del progrés econòmic? Per què no ho fem, això, també? O des del punt de vista de la convivència? O des del punt de vista de la violència o no-violència? O des del punt de vista de la imatge del país? Jo els convido a fer una enquesta. Agafin molts espanyols i vostès els pregunten: «Vostè vol ser tal cosa?» –el que sigui–, i diuen: «No, ja estic bé com estic», «Vostè vol ser tal cosa? –No»... Però n'hi ha una pila que si li diuen: «A vostè li agradaria ser català?», diu: «Home, jo ja estic bé tal com estic, però català no em faria res ser-ne.» Ei, això és molt important, per calibrar quina és la qualitat i la força i la identitat d'un país, enteneu?

I, per exemple, per què no agafem, per exemple –ja sé que al final em diran que sóc un propagandista d'aquest llibre..., aquest llibre del qual en tenim aquí dos protagonistes, per cert, que són l'Hinojosa i la Manuela de Madre–, aquest llibre d'*El somni català*? Que és veritat, això del somni català. No per a tothom, també hi ha molta gent que fa cinc-cents anys que viu a Catalunya i que viu a la misèria, però és veritat això del somni català. Hi ha gaire gent que ho pot dir? Hi ha gaire països que ho poden dir? Per tant, a l'hora de fer la comparança, i ben entès que totes les queixes que hi han, des d'un punt de vista estrictament crematístic... Però també des d'un punt de vista moral, perquè és una vergonya, el que passa! És una vergonya, per exemple, que vinguin segons quins polítics, que no diré el nom, que diguin, per exemple, que no es pot anar..., que, en fi, que Catalunya no pot tenir un tracte de favor, que Catalunya atempta contra la solidaritat, que Catalunya, doncs, destrueix l'estructura territorial espanyola... L'homogeneïtat espanyola està destruïda per la part de Canàries, per la part de Navarra i per la part del País Basc, però a més amb moltes avantatges. I ara, segons quin polític vingui i ens renyi a nosaltres, és que no té vergonya. I com que dic que no té vergonya, no diré el nom d'aquests polítics, que en són més d'un. No en diré el nom, però no tenen vergonya. És a dir, deuen estar tan convençuts que ells sempre tenen raó que es permeten dir autèntiques bajanades i autèntics insults a la lògica i a la raó i... En fi, simplement inacceptable. Bé, posats a parlar d'això... (*Veus de fons.*) Jo, saben què passa? Que havia d'agafar l'avió a les tres i ja l'he perdut; per tant, ara em puc allargar més. (*Remor de veus i rialles.*) No, ja sé que no us fa gràcia, però... (*remor de veus*), però abans he sentit un diputat que deia, quan passava per aquí fora, diu: «Es nota que en Pujol està incòmode, avui.» Doncs no. Alguns de vostès, potser estaran incòmodes; jo estic tranquil·líssim. (*Algú diu: «No, no!»*) Doncs així puc durar molt.

Bé, aleshores, en aquesta mateixa línia, jo voldria sortir al pas..., jo voldria sortir al pas d'unes afirmacions que s'han fet que són falses. Que diu: «És que nosaltres reculem.» No reculem. Almenys, no reculem respecte a Madrid, no reculem respecte al País Basc i no reculem, per exemple, respecte al País Valencià, que són, probablement, les comunitats autònomes amb les quals, des d'un punt de vista de creixement econòmic i d'evolució social, més ens hem de comparar. Sí que reculem

perquè la política de redistribució de la renda, doncs, ha fet que alguns països, o bé determinats aspectes econòmics molt precisos, com és per exemple l'especialització turística de Canàries i de Balears, hagin fet que aquests països –que, evidentment, per altra banda, tenen molt menys consistència i molt menys pes econòmic–, doncs, vagin més endavant, però comparat amb els qui realment ens hem de comparar –que no ens hem de comparar, per moltes coses, ni amb Extremadura, ni amb Andalusia, ni amb la Rioja, ni amb Cantàbria–, comparat amb qui ens hem de comparar, nosaltres no reculem. I jo el que els vull dir, de les persones que ho han dit abans, és que la fàbrica funciona. Nosaltres l'any 82 teníem un 22% d'atur, i ara, quan surtin les dades ara d'aquí a uns quants dies, resultarà que tenim menys de l'11%. En aquell moment, a nivell d'Espanya hi havia un 20% d'atur; nosaltres, un 22%. Ara a nivell espanyol hi ha entre un 15 i un 16%; nosaltres estem per sota de l'11. Això és funcionar la fàbrica. Nosaltres, el nostre producte interior brut, almenys durant els últims darrers tres anys, i en conjunt durant els últims anys, ha crescut més que no pas en el conjunt espanyol; no que a Balears, evidentment, no que a Balears, i no que a Canàries, i no que a la Rioja, però que el conjunt d'Espanya ha crescut més. I com això, doncs, podríem anar dient moltes més coses que demostren que no és cert –que no és cert– que el nostre país no funcioni.

Mirin, a més encara també volia dir-los una altra cosa. Parlant dels peatges, diu: «El que han de discutir no és...» I té raó. No hem de discutir si abaixem una mica el peatge o no abaixem una mica el peatge; el que hem de discutir és el model. I és veritat. I en aquest sentit el Govern socialista, sigui dit de passada, no ens va ajudar gens, perquè una autopista que havia de fer de franc la va fer de peatge, que és la de la part alta del Maresme. Sigui dit de passada. Però de tota manera, encara que tinguin raó, jo voldria aprofitar aquesta oportunitat –i abusant més encara de la seva paciència–, per dir-los una cosa: no n'estiguem del tot descontents, d'això. Nosaltres hem triat un model que, evidentment, fa que paguem més del que hem de pagar, però anem endavant. Si nosaltres els anys seixanta –jo ara em refereixo als anys seixanta– haguéssim dit: «I per què han de fer autopistes de peatge a Catalunya?», i no haguessin fet autopistes, i haguéssim esperat que Madrid hagués decidit fer les autopistes a Catalunya, nosaltres avui tindríem uns quants punts menys de producte interior brut. I hi aniríem menys. Pagant nosaltres, d'acord... «Oh, és injust, que paguem nosaltres!» És injust. Però l'únic que vull dir és que el resultat global d'això, d'aquest sobre esforç que fem –que el fem, i que no és just que l'haguem de fer–, de tota manera, dona un model –no un model d'autopistes: un model de país, basat en el seu propi esforç i en la seva iniciativa– que Déu faci que mai no perdem!

Bé, algunes observacions que m'han vingut, per exemple, de la banda del Partit Socialista... Avui franciscans, eh?, però mirin, de tota manera..., molt franciscans, però una cosa: l'acord amb el PP és molt millor que el que vam tenir amb el PSOE, és molt millor que el que vam tenir amb el PSOE l'any 93 i és millor que el que hem anat tenint durant tots aquests anys, en els quals hem mirat, i en part aconseguit, d'aixecar el nivell

d'aquell acord. Important va ser al 93 introduir el concepte de corresponsabilitat –ja ho he dit abans–, perquè això ens permet avui anar més endavant. Però de fet, torno a dir-ho, l'acord és millor. I, bé, és possible..., segur, que en el programa del Partit Socialista de Catalunya hi havia el 30% de l'IRPF el mes d'octubre i el mes de novembre de l'any passat; però el mes d'octubre i el mes de novembre i el mes de setembre de l'any passat, el Govern Socialista –en el qual hi havia ministres del PSC, i no pas poc importants, alguns d'ells–, el Govern Socialista, de fet, va negar-se a incrementar el 15% i arribar al 30%. És més, es va negar en un moment determinat a allargar, a prolongar el 15%. I vostès saben que, en el Consell de Política Fiscal i Financera, vam aconseguir allargar un any el 15% amb topall, amb el vot del Govern –que era la seva obligació: havia firmat–, però no pas del partit, perquè l'altre vot..., que en Solbes va dir: «Jo no em veig amb cor de tirar endavant amb el vot vostre» –de la Generalitat–, «el vot nostre i el vot en contra del PP i del PSOE, no m'hi veig amb cor». Afortunadament, i en justícia s'ha de dir, el Partit Popular, tocat per un raig de gràcia, doncs, es va abstenir, no? Però, vull dir, és clar, que ara ens expliquin que vostès han demanat tantes coses... No, no, vostès, vostès no ens han ajudat. I gens. Perquè ara els diré més coses: el topall ens el varen imposar vostès, i només aquest exercici d'excés de responsabilitat va fer que finalment ho acceptéssim, perquè pensàvem que a la llarga, com així és, hi sortiríem guanyant.

La no-renovació del 96 ja els l'he explicada... L'Inem. L'Inem, ara veig que algú hi ha que la vol disminuir, la importància de l'Inem: el traspàs de l'Inem és molt important, però sempre s'hi va oposar el PSOE. I en aquest sentit –i sento dir-ho– vàrem trobar una posició d'una gran hostilitat per part del ministre i de la gent del Ministeri, que ens han deixat, en aquest sentit, un mal record, molt mal record; tant és així que avui, tot i el to franciscà del meu discurs, fins i tot això ho arribo a dir. Però, és clar, no hi va haver cap president de govern, ni cap secretari general de partit que li digués: «Escolta, tu, això ho hem de resoldre, perquè amb aquesta gent ens hi havíem compromès».

Els ports. Els ports els hem demanat sempre, i, evidentment, l'oposició del PSOE, i d'en Borrell, també val la pena dir-ho –que és del PSC, per cert–, doncs, va ser sempre absolutament radical.

La Llei de costes. La Llei de costes també és una cosa molt impulsada pel Partit Socialista, el d'allà i el d'aquí –també en Borrell entre altres, no? Jo sempre dic que Catalunya té cinc províncies, a efectes competencials: Barcelona, Lleida, Girona i Tarragona, i una província de quatre-cents quilòmetres de llarg i cent metres d'amplà. I és penós, és fins i tot vexant, per al Govern de la Generalitat, que el dia que ve un alcalde que diu que vol fer un passeig marítim, doncs, resulta que se li ha de dir: «Escolti, vagi a veure el senyor Borrell.» Aleshores, això, afortunadament sembla que ara s'acabarà.

Per tant, jo entenc, sincerament –jo entenc, sincerament–, que les crítiques que ens vénen del Partit Socialista haurien de ser especialment prudents, perquè, primera, fins al 93, i més encara uns anys abans, el Govern

de la Generalitat, l'autonomia de Catalunya i els interessos de Catalunya van ser molt maltractats pel Partit Socialista, sense que l'actuació del Partit Socialista de Catalunya es mogués per cap banda en un sentit de disminuir aquest maltractament, i tot just a partir del 93 hi va haver un cert canvi que jo en sóc testimoni, i els consellers de la Generalitat en són testimonis –des d'en Vilalta fins a l'Alegre–, de com ha estat tremendament difícil arrancar qualsevol cosa, encara que fossin coses que s'havien acordat.

Per altra banda, aquesta crítica, que jo crec que vostès no han de fer, perquè... Jo admiro molt una cosa del senyor Nadal, i és que ha fet un discurs amb un gran aplom; però jo crec que si a algú, aquest pacte d'avui, doncs, li resulta en un cert sentit difícil –ja veig que no, i me n'alegro molt– hauria de ser al Partit Socialista, perquè és empipador haver-se de sentir dir al Parlament de Catalunya que els socialistes tenien evidentment una actitud menys autonomista que..., bé, de grat o per força, això no ho sabem, però que el Partit Popular.

I, per altra banda, com que vostè ha fet una referència a una qüestió que tampoc no és ben bé d'aquest Parlament, però vostè hi ha fet referència... Diu: «Ara s'ha vist l'afinitat amb el PP.» Escolti'm, i els anys que hem passat amb el PSOE, què es veia? Perquè, és clar, nosaltres pactem amb el PP, però hem pactat amb el PSOE; aleshores, s'hauria de dir que devíem tenir aleshores afinitat amb el PSOE, o simplement s'ha de dir que en la línia de..., d'un programa d'un partit que per altra banda té un programa centrista, però en la línia de mirar d'aprofitar la nostra força al servei de Catalunya, amb lleialtat sempre envers el nostre soci, hem pactat..., bé, amb qui havíem de pactar, que en un cas concretament era el PSOE i ara és concretament el Partit Popular. Però, en fi, en tot cas, vull dir-li una cosa, i és que diu: «Ara els resultats, com que hi ha aquesta afinitat, seran menys efímers.» És que el resultat amb el PSOE hauria estat menys efímer si el PSOE no ens ho hagués fet impossible. I com que avui toca la corda franciscana, no insisteixo més en per què el PSOE, per més d'una raó, ens ho va fer impossible.

És cert que a la premsa estrangera, de vegades, hi ha aquesta exacerbació, no?, aquesta exageració, no?, i que a mi em diuen el *king maker* i coses d'aquestes, no?, que no són veritat. Sí que és veritat que nosaltres tenim una influència, que som clau en certs aspectes, que fem servir la clau; però no som un *king maker* al poder. I això el senyor Felipe González a vostès els ho explicarà, i a vostès també els ho explicarà el senyor Aznar. El poder, en darrer terme, passa per molts llocs, i, òbviament, el Parlament en té moltíssim, però sobretot, si en el Parlament hi ha unes certes garanties que pots anar endavant, el poder està aleshores ja en la presidència de l'executiu. Per tant, aquí no n'hi ha, de virrei; aquí hi ha un president del Govern, que es diu Aznar, com abans n'hi havia un que es deia Felipe González. El que passa és que nosaltres, òbviament, farem servir, i tenim l'obligació de fer-ho, i aquest Parlament ens ho criticaria si no ho féssim, suposo, d'influir tant com puguem aprofitant la força que tenim.

Crec que no s'ha d'ironitzar sobre certes coses. Jo fa..., el mes de març de l'any passat, vaig anar a visitar el ministre d'Afers Estrangers britànic, que en aquella època era el Douglas Hurd. I el Douglas Hurd em va fer una pregunta: «Escolti, senyor president de la Generalitat, podem comptar» –i en aquest sentit sí que es pot dir que nosaltres teníem i també tenim ara una força molt important– «que el senyor Felipe González exercirà la presidència europea del segon semestre?» Jo li vaig dir: «Miri, sí, haurien de passar... Bé, compti que sí». «Bé, això, a mi, m'interessa saber-ho». Ahir vaig anar a visitar l'actual ministre d'Afers Estrangers i també el ministre del *shadow cabinet*, del Govern a l'ombra dels laboristes, el senyor Rifkind, l'un, i el senyor Cook, i ens van fer la mateixa pregunta: «Escolti, aquest Govern que acaba de ser elegit, que acaba de ser investit, durarà o no durarà? En el grau en què depèn de vostès, durarà o no durarà?» Jo li vaig dir: «Sí, durarà». I sobre això em sembla que no s'ha d'ironitzar, perquè nosaltres vam fer un gran servei, bé, un gran servei a Espanya, al Partit Socialista i al senyor Felipe González, el dia que vaig dir això al Douglas Hurd i després fent-ho possible, no insistint gens en si s'havien de convocar eleccions. Fins i tot quan vaig anar a dir-li al Felipe González: «–Escolta, no votarem el pressupost del 96; lògicament, tu hauries de convocar eleccions. –Però ja saps que no en vull convocar. –No, no en convoquem: quedem d'acord en com pactem la sortida de manera que ni la teva presidència» –no «la teva»: «la presidència espanyola»–, «ni la presidència espanyola, ni l'economia espanyola, segons el que tu penses i segons el que pensa en Rojo, no se'n veurà perjudicada.» Per tant, no ironitzin sobre això, perquè és un servei que fem, no?

Que en Rato va fer unes declaracions que..., bé, perquè estaven mal fetes o s'han interpretat malament, és igual, doncs, no van ser encertades, això d'acord. Encara que vull recordar que nosaltres, que som absolutament partidaris que es compleixin els criteris de Maastricht, i que no abandonem aquest objectiu almenys mentre no decideixen abandonar-lo els francesos i els alemanys, he de recordar, de totes maneres, que personatges tan importants com Giscard d'Estaing, Waigel i alguns més han dit coses semblants, que després de seguida també han rectificat. Bé, esperem que podrem seguir fent aquesta política de convergència i també, al mateix temps, de suport a l'economia productiva, que és una de les nostres condicions. I suposant que això hagi estat una novatada d'en Rato, vull recordar a la gent del Partit Socialista que hi ha un exministre de l'Interior que un dia em va dir: «Jo al cap de sis mesos de ser ministre de l'Interior em vaig adonar que això de la Guàrdia Civil era important». Bé, vull dir que..., només han passat dos dies, per a en Rato.

Escolti'm, és clar, en aquesta línia que deia, home, hem de ser prudents, en dir segons què. L'arxiu de Salamanca..., home, és clar que l'arxiu de Salamanca el reclamem i el reclamarem; però, bé, deixin-nos-ho fer de la manera que convingui. Perquè del que es tracta no és de sortir demà en un diari dient: «El president de la Generalitat ha clavat un cop de puny sobre la taula i ha dit que l'arxiu de Salamanca el vol aquí demà passat» –m'ha sortit un rodolí... Bé, no, escolti, de què servirà

això, de què servirà això? Servirà per fer-ho més difícil. Ara jo em comprometo que farem tot el que calgui i el que convingui en la manera que ens sembla que s'ha de fer, com també ho farem en el tema de la unitat lingüística, doncs, per tal que això es resolgui. Però, a l'hora de fer-nos crítiques, jo he de recordar dues coses: primera, el que va iniciar la campanya va ser un alcalde socialista, que el seu partit no l'ha desautoritzat, i qui no es va atrevir a aplicar una decisió del Govern va ser un govern socialista. Per tant, siguem, diguem-ne, tots plegats prudents en això.

Bé, el Partit Popular ha fet una oferta de col·laboració que jo agraeixo i en prenc nota –agraeixo i en prenc nota. De tota manera el que vull dir és que aquí la situació, a Catalunya, és diferent que la situació a Madrid, i em sembla que no cal que hi gastis gaire saliva per demostrar-ho. I el que li he de dir és, tot agraïnt-ho, de tota manera, nosaltres aquí –i dirigint-me ara a tota la cambra– estem oberts a tothom. La qual cosa no vol dir –i ara no m'hi vull estendre– que siguem, que vulguem fer una política unitària –tenia preparats uns papers per contestar això, però no ho faré, no vull abusar més de la seva paciència.

Però en la línia aquesta, una mica lligat amb això de l'oferta de col·laboració, el que els vull dir és que hi ha un *ritornello* constant, una mena de tornada, una mica de cançó de l'enfadós, que va dient: «És que no fem res, a Catalunya. I a veure si ens ocupem de Catalunya d'una vegada, a veure què fem fer a aquest Parlament». Escoltin, això va contra l'evidència. Primera, aquest Parlament, en aquest Parlament, el Govern de la Generalitat hi ha presentat tretze projectes de llei, tretze –el Parlament, de fet, actua des del mes de febrer–, tretze, dels quals se n'han aprovat tres o quatre –ahir mateix es va aprovar una d'aquestes lleis, i per cert es va aprovar..., cosa que agraeixo a tots els grups, em sembla que va ser per unanimitat, la qual cosa demostra que, tot agraïnt qualsevol proposta de col·laboració, nosaltres insistim que estem oberts a tota mena de contactes, de negociació i d'entesa; s'han pres decisions molt importants i difícils –per exemple, una decisió que a nivell espanyol no s'ha aconseguit fer prou, que és tirar endavant una incineradora de residus industrials–, i en general la política mediambiental de Catalunya és vista a tot arreu d'Espanya com, doncs, la més reeixida; es tira endavant, en col·laboració amb el Govern central –el Govern socialista, en aquest cas, fins ara, doncs–, la política d'habitatge probablement més ambiciosa, o de les dues o tres més ambicioses que està fent Espanya; estem més endavant que ningú, dels que més endavant, en un tema tan difícil, certament, i que ens crea tants problemes econòmics, però que voldríem, doncs, no retardar-nos, que és el tema de la reforma escolar; estem incrementant molt substancialment, a través de les negociacions que fem, les subvencions agrícoles que vénen de Brussel·les; hem aconseguit una cosa molt important, com és que a Catalunya, negociant els mesos de gener i febrer, vingués l'Escola judicial de tot l'Estat; la projecció internacional de Catalunya es va fent, i es va fent bé... I bé, no crec, sincerament, que es pugui dir amb la facilitat amb què es diu que no hi ha acció de Govern, ni acció de Parlament.

Bé, per acabar, per acabar, els voldria dir el següent: vulguem o no vulguem, ara iniciem un procés; l'iniciem relativament bé des del punt de vista dels elements formals que s'han posat sobre la taula, no prou satisfactori de cara al que són els nostres objectius finals de reforma més profunda de l'Estat, ni els nostres horitzons; òbviament és un procés que no serà fàcil, perquè si els que l'hem de tirar endavant veníem de lluny i ens va costar, doncs, poder arribar a l'acord, també ens costarà aplicar-lo; sabem que se'n farà la traveta per moltes bandes; sabem que ens movem en un país, Espanya, que de fet tradicionalment li costa acceptar processos d'aquest tipus, i més quan afecten Catalunya i afecten positivament Catalunya, i per això hem de fer aquest gran esforç d'explicació. Però nosaltres hem acceptat aquesta responsabilitat, hem acceptat aquest risc. Creiem que el Partit Popular, o almenys una part del Partit Popular –de la mateixa manera que una part important del Partit Socialista aquests últims anys, del PSOE, ho ha entès– entén que Espanya és plurinacional –o ho comença a entendre–, que, per tant, això requereix el reconeixement de la singularitat catalana, i creiem que això no quedarà només en una declaració d'intencions, sinó que progressivament es convertirà en fets. Esperem que qualsevol temptació que fos realment considerada una agressió greu contra la nostra identitat nacional i la nostra convivència, qualsevol temptació d'aquest tipus, serà rebutjada.

I finalment els vull dir que, com vaig fer constar el dia que vaig donar –en tant que president de Convergència, en aquell cas– compte de l'acord..., vaig dir que això era una aposta: no podem tenir la seguretat que el resultat..., de quin serà matemàticament, exactament, el resultat de tot això; però en realitat és una aposta, és a dir, és jugar a una carta, la carta d'aquesta entesa, feta quan ja hem demostrat que som capaços d'actuar sense cap mena de sectarisme, i de jugar també altres cartes, també en la línia de servei a l'interès general de l'Estat i al de Catalunya. Juguem una carta que ens fa l'efecte que, si la sabem conduir... amb energia, per una banda, amb capacitat de comprensió, i amb comprensió, també, per part de tots vostès, esperem que pugui donar un bon, un molt bon resultat.

Els prego que em disculpin pel discurs tan llarg que els he fet, però m'ha semblat que era bo que ningú pogués dir que jo m'havia deixat alguna cosa. Ara m'adono que m'he descuidat dues o tres coses; no tinguin por, no tornaré endarrere, ja els ho explicaré un altre dia, si de cas.

Ho repeteixo: moltíssimes gràcies per la seva paciència i per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Malgrat l'hora, hi ha una decisió de mantenir la unitat del debat; per tant, anem ara al torn de contrarèpliques, i té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el diputat senyor Ribó. (*Alguns diputats s'absenten del saló de sessions, enmig d'una remor considerable.*) Si volen fer el favor, els que s'absenten, de fer-ho de pressa, perquè puguem continuar el debat...

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president... Senyor Pujol, em permetrà que m'excusi de bell antuvi, perquè jo d'aquí a una hora i quart tinc un avió que jo no puc endarrerir –he de ser a París, amb en Jordi Guíllot, en una trobada amb sindicats i partits sobre l'ocupació a nivell europeu–, i per tant m'excusarà que, acabada la intervenció, m'absenti d'aquest hemicicle, encara que gent molt preparada del meu Grup Parlamentari, començant per l'Ignasi Riera, portarà les possibles intervencions a continuació en aquest debat.

Senyor Pujol, fa cinc hores que som en aquesta sala, cinc hores exactament, o una mica més. Això era una sessió informativa sobre els acords, bàsicament els d'autogovern: jo crec que vostè no pot tenir consciència que hagi complert el seu deure com a president de la Generalitat –d'acord amb la regulació de la Junta de Portaveus, que és el formal, però d'acord amb les necessitats polítiques del país–, d'haver participat en aquest debat contribuint a la bona marxa de l'autogovern de Catalunya; si la té, nosaltres tenim percepcions molt equivocades, o molt diferents.

Ha començat parlant de la brillantor, i ha desqualificat les brillantors, etcètera, i vostè s'ha passat vint-i-cinc minuts del seu discurs parlant-nos del serraller, de les claus, del Sis d'Octubre del 34, etcètera, fins i tot repetint durant quasi dotze minuts una intervenció a Catalunya Ràdio de dilluns passat, amb qüestions que no tenien res a veure, res a veure, amb el que havíem de debatre. I era el segon torn: no ho ha fet, fins i tot, quan ens havia d'haver presentat els elements per discutir. I jo crec que..., primer pensava que estava fent una intervenció per cobrir el seu fang electoral, el que l'amoïna, el que l'amoïna de poder anar per Catalunya explicant aquest acord, però després m'ha amoïnat més perquè m'ha semblat que ens estava fent teràpia de grup: ha fet unes ziga-zagues, endavant, endarrere, fins i tot tan descollocat que ens ha dit que parlava en pla franciscà donant guitzes a tot arreu, cap a tots costats, que és el menys franciscà que existeix.

Bé, dit això, com a partit, pot mantenir les posicions que vulgui, senyor Pujol: és molt legítim, és democràcia, no cal que es justifiqui des d'aquesta tribuna, vostè és el president del Govern, aquí, en aquesta tribuna. I, com a partit, vostè recordi que van deixar el Govern d'Espanya al pressupost del 95, en la discussió del 96, i són vostès qui van provocar darrerament les eleccions. I és legítim, com a partit. Però és que juga constantment al prestigi institucional i a l'acció de partit! Aquí és on vostè ens està intentant confondre constantment en els debats: «què farà, Catalunya, què farà?». No, vostè no és Catalunya, senyor Pujol; vostè, com a líder de Convergència i Unió a Madrid, no és Catalunya: és el líder de setze diputats i diputades. Ni va guanyar les eleccions generals a Catalunya, vostè, senyor Pujol! Per tant, vostè, quan negocia amb el PP –que és molt legítim– el suport de setze diputats i diputades, no digui «què farà, Catalunya?», «com ho veuran a Catalunya?». Aquest és el gran parany que fa mal a Catalunya! Perquè, com que vostè hi juga, alimenta fins i tot visceralitats anticatalanes que ja existeixen, que són atàviques, són històriques, però vostè les alimenta. I fa mal a Catalu-

nya. I fins i tot no li fa tant bé electoral ni a la seva pròpia opció, com es demostrarà el 99 –i, evidentment, això és una aposta.

Senyor Pujol, aquí havíem de discutir quines possibilitats de guany teníem amb els pactes autonòmics, amb els punts autonòmics dels pactes, i en què ho ha de notar la gent de Catalunya. En el contingut. Per això nosaltres hem parlat de grans qüestions de model, que vostès mai en volen parlar. Si ja ho sabem, que és una de les seves característiques! Mai cap compromís ferm més enllà de signar i, quan deixa la ploma, dir: «Ah, però no hi estic d'acord, eh?» I això ho fa molt bé, senyor Pujol, signar i, només deixar la ploma: «Ah, però comptin, eh?, que no hi estic del tot d'acord...» Per això no vol parlar de models, i per això de vegades anem endavant i de vegades fem una gran reculada endarrere. I per això no vol parlar del Senat. No vol parlar de la descentralització en general, començant per la de Catalunya, que fa quasi deu anys que està pendent. Amb gent del seu propi partit, amb majoria del seu propi partit, que vostè no se'n refia, de traspasar-los poder, amb aquesta concepció asfixiant sobre Catalunya que està imposant! I és aquí, que li parlàvem de concrecions.

I jo no tinc temps, però li recordaré preguntes que crec que un president de govern hauria de contestar en aquest debat, i que vostè no ha contestat, i que caldria que ens comprometéssim tots a fer un debat monogràfic sobre l'autogovern. I ja que diu que ho iniciem, que ha començat dient que ho saludava, tant de bo això fos de debò, que ho iniciem. A part que vostè coneix perfectament l'estudi de la Confederació de Caixes d'Estalvi sobre com perdem llocs en el rànquing, per exemple, de poder adquisitiu, però no entraré en aquest debat. Però jo li pregunto: quan i com arribaran les ciutadanes i ciutadans de Catalunya a rebre les mateixes pessetes per habitant que la resta de persones de l'Estat espanyol? Això no m'ho ha de respondre el senyor Alavedra amb previsions i tal; això m'ho ha de respondre vostè, que és el governant de Catalunya, i és el que ha de respondre que, si avui no hi ha millor ensenyament o millor sanitat per manca de recursos, és per aquesta pregunta, pel que hi ha darrere d'aquesta pregunta, ja que ha pactat unes millores autonòmiques! Ah, d'això no en parlem, això són nimietats, deuen ser bestieses. Quan i com una ciutadana o un ciutadà de Catalunya sabrà que rep els mateixos diners per la mateixa competència, com en sanitat o en ensenyament? O no val, discutir sobre això? Això no deu ser «brillant».

Jo li pregunto quantes es preveuen que seran les inversions de l'Estat a Catalunya –ja que ha estat dialogant amb el president del Govern. O li pregunto quan és de preveure la millora del finançament dels ajuntaments. O li pregunto: les reduccions pressupostàries, afectaran l'ensenyament o la sanitat? O li pregunto sobre les polítiques d'ocupació: quin ús en faran, d'aquestes competències, en quina direcció, quan el problema número u de Catalunya és l'ocupació? També deu ser «brillantor», o deu ser desviar l'atenció del debat. Potser sí que estem equivocats, que no era sobre això, que havíem de debatre, i era del Sis d'Octubre o els franciscans,

o continuar donant voltes a quelcom que correspon o bé a la informació pública o bé a la Comissió de Valoracions.

O li podria preguntar sobre les policies. Perquè, senyor Ramon Camp, senyor Alavedra, senyor Pujol, la llei vigent diu que la policia autonòmica és *policia de colaboració*, i aquest era el quid de la qüestió que el Consell Consultiu deia que calia recórrer al Constitucional, i vostès no van voler recórrer, aleshores, i ara diuen, lògicament, en el pacte, que caldrà modificar-la. No fem jocs de mans per amagar aquesta típica política constant d'anar donant cops un al costat de l'altre, sense tenir una direcció en quin tipus de model es construeix.

I nosaltres veníem aquí, també, de cara a concrecions, per buscar el màxim de consens. Senyor Alavedra, jo li llegeixo només quatre punts de les mocions aprovades ahir, i veurà que s'assemblen com un ou a una castanya al que han pactat: la modificació de les lleis bàsiques estatals que comporten restriccions a l'autonomia de Catalunya –*Ley de bases de régimen local*, poder judicial, etcètera–, ... Això es va votar ahir, això no està en el pacte, en el pacte això no hi és, eh? (*Veus de fons.*) No, no, no es diu quines, no, en la d'ahir no es diu, però jo li recordo quines són. Diu: «la modificació de les», senyor Camp, «de les lleis bàsiques» (*Remor de veus.*). Oh, és que el senyor Alavedra diu que això és el que estem..., van acordar vostès! O diu, diu la Moció: impulsar la reforma constitucional del Senat, amb facultats que reconeguin la personalitat nacional diferenciada de Catalunya. I sobre finançament: equiparar Catalunya en pessetes per habitant. Vostè diu: «No, no parlem d'anivellament, perquè a mi em fa molta por parlar d'anivellament!» Senyor Alavedra, l'any 95, qualsevol comunitat del 143 disposava de 70.000 pessetes per habitant per ensenyament, i a Catalunya, fetes les deduccions de les altres competències, 50.000 pessetes. A mi no em fa por dir-ho, això. Em fa por el que això significa. I anivellament –no em faci jocs de mans–, com significa a Alemanya, com significa a Austràlia, o al Canadà, on hi han sistemes paral·lels als que es volen implantar aquí, vol dir justament això –altra cosa és cohesió i solidaritat–, anivellament vol dir això. Que no té sentit, i això ho sap, encara que m'ho negui amb el cap, perquè en el segon volum del llibre d'experts hi ha un capítol sencer que ho explica –i, si no s'ho ha llegit, li recomano que s'ho llegeixi. Anivellament vol dir això. I no faci jocs de mans sobre l'anivellament, perquè independentment que tingui jo raó o la tingui vostè, sap –primera pregunta que jo li faig al senyor Pujol– que avui, a Catalunya, disposem de menys diners per habitant a igualtat de competència o de servei. I això no afecta les capes benestants de Catalunya, evidentment que no: això afecta a tothom que ha de rebre servei públic amb principi d'igualtat d'oportunitats. Que ja sé que la dreia no hi creu, en la igualtat d'oportunitats –és la pastanaga, el campí qui pugui–, però aquest és el sentit d'un debat per veure, amb les facultats que podem adquirir, com podem millorar les condicions de vida de la ciutadania de Catalunya.

I per últim, senyor Pujol, li demanàvem que considerés tots aquells mecanismes que, més enllà de la precipitació o no... Si vostè considera que, en dos mesos, parlar de la inserció de Catalunya a Espanya no és precipitació, aleshores és que ja vol distorsionar tant la història de Catalunya per justificar el seu propi acord. Miri, per consolidar això li hem plantejat que de debò entrem en el camí de consens unitari. És l'experiència històrica. Vostè diu que portava uns fulls preparats que no els farà servir. Perquè sap que no els pot fer servir –és el balanç de la seva obra de govern, senyor Pujol–, que a la pregunta que ha fet vostè, més enllà de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en setze anys de presidir la Generalitat, la resposta és molt mins. I aquest debat era una ocasió per avançar en aquest consens, i vostè, en el segon torn, no només no hi ha entrat ni hi ha contribuït, sinó que encara ens ha dispersat més. I vostè és el màxim responsable, d'aquest sistema!

El president

Senyor Ribó, hauria d'acabar.

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, senyor president. Senyor Pujol, jo no sé què llegeix o què llegeixen vostès, però la pràctica totalitat d'opinions polítiques que s'estan publicant els darrers mesos diuen que a Catalunya la vida política està paralitzada. Jo crec, senyor Pujol, que per voluntat de la seva majoria, i segurament personal de vostè, també aquest Parlament té un fet diferencial. I si vostè fa una visita als parlaments autonòmics que hi han arreu de l'Estat, s'adonarà que un dels que està en pitjors condicions per fer la tasca de control democràtic és aquest. Jo puc arribar diumenge al vespre a casa meua i navegar per l'Internet fins a Berkeley; no puc anar a la Conselleria del senyor Subirà a saber el grau d'execució del pressupost...

El president

Per favor, acabi.

El Sr. Ribó i Massó

Com no puc anar a qualsevol altra dada que interessa per al seguiment i control de la Generalitat. Això existeix a tots els parlaments regionals italians, senyor Subirà, i existeix a diversos parlaments espanyols. Aquí, un petitíssim detall... O sigui, fets diferencials, sí, però per enfortir l'autogovern de forma plural i no per pensar-se que, com que parlem tant amb Majors i amb qui sigui, això se'ns ha fet petit i potser no té importància.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a la contrarèplica, té la paraula el president del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. Colom i Colom

Senyores diputades, senyors diputats, ja a aquesta hora, i després del discurs, llarg, que ens ha fet el president de la Generalitat, que no sé si ha estat en clau o en corda franciscana, o més aviat benedictina... El cert és que ha estat un discurs molt desordenat i difícil d'agafar, d'altra banda, i sobretot en algunes parts, difícil de respondre, no? Ens ha fet una intervenció de justificació i de defensa —que jo entenc que l'hagi feta així, eh?, de cara al seu electorat, bàsicament, no?—, de justificació i de defensa d'uns principis que no surten al pacte, en bona part. Almenys el 55, 60% de la seva intervenció, un 70% de la seva intervenció, és sobre temes que no surten en el pacte. I avui aquest debat era per parlar del pacte. O és que són temes que són del pacte ocult o d'aquest pacte no escrit. Però, en tot cas, això també ens agradaria saber-ho. Tot això, senyor Pujol, ja li ho va dir, a l'Aznar, tot el que ens ha dit avui aquí, de cara al Parlament i de cara al seu electorat? Tot això ho va dir al senyor Aznar? També ens agradaria saber si és que li va dir això i què li va respondre a aquestes reflexions, algunes d'elles molt abrindades i que, molt bé, les hem escoltades com altres vegades les hem escoltades, però que aquí no porten a polítiques concretes, almenys aquestes que surten en el pacte. I, una mica, demanar que no intenti fer combregar la població de Catalunya amb rodes de molí, perquè el pacte és el pacte, està escrit el que està escrit i ens hem d'atènyer a aquest.

Vostè ha dit que no tocava, segurament, parlar aquí —i segur que no tocava, potser— de frau electoral. Jo he utilitzat aquesta expressió al principi només de passada, no hi he entrat. Vostè ha entrat a explicar, ha aprofitat, diguem-ne —legítimament, eh?—, per explicar la seva percepció que no ho era, que han volgut ser clau, que són clau, que la clau és per fer-la servir. Vostè té la certitud, senyor Pujol, que la fa servir bé, aquesta clau? L'ha fet servir bé, aquesta clau, en aquesta negociació per al pacte, ara? O que l'havia fet servir bé, quan va pactar amb els socialistes? Perquè, és clar, abans ens va vendre, quan just va acabar el pacte amb els socialistes, vostè va fer una interpretació més que generosa del que havia aconseguit, i al cap d'uns mesos, ara, ens diu que ha aconseguit molt poc. Que ja ho sabem que ha aconseguit molt poc, i ja ho sabíem aleshores que havia aconseguit molt poc. Però per què aleshores no ho deia i ara ens ho diu?

Potser és que vostè no va saber negociar bé en aquells moments amb els socialistes? I potser és que ara estem altra vegada no sabent o contemplant que potser tampoc negocia bé amb el Partit Popular. Això és el que hem intentat fer veure nosaltres en la nostra intervenció. La clau l'ha de fer servir o s'ha de fer servir amb eficàcia. Té raó, té raó. Té la certitud que ha girat eficaçment bé per a Catalunya aquesta clau ara amb el Partit Popular o que ha girat eficaçment per a uns sectors de Catalunya, per a uns grups d'interessos de Catalunya, per a uns *lobbies* financers de Catalunya, per a uns determinats sectors que no són ni de bon tros la majoria de Catalunya?

Deixin-m'ho tornar a dir aquí, perquè em sembla important, senyor Pujol i senyor Alavedra, i senyors del

Govern i de la majoria: aquest mètode de la generalització, aquest en què estem empantanegats des del moment de començar la democràcia, amb l'Estatut, i sobretot amb les lleis que el desenvolupen, i sobretot en el terreny financer, des del moment que el Consejo de Política Fiscal y Financiera ens harmonitza a tots els altres, excepte als de Navarra i als bascos —que van saber negociar bé el concert, un sistema de finançament—, aquest sistema de generalització és una via morta. Potser encara no hem arribat al topall final d'aquesta via morta, però hi som molt a prop. Jo crec que no arribem enlloc, per aquí, sincerament, jo crec que per aquí... Vostès creuen de debò que Catalunya, amb els recursos que ara tindrem —diuen— de més..., que són els recursos que necessitem, que n'hi ha prou amb aquests recursos? Posant el màxim dels recursos que es puguin obtenir, jo no seria tan generós com el conseller Alavedra en aquesta hipòtesi d'interpretació, d'aproximació, i, si no, ja ho veurem; si no, ja ho veurem d'aquí a dos anys, això, senyor Alavedra. Ja llavors passarem comptes tots plegats a veure si ha anat bé, aquí.

A veure, vostè creu sincerament que, amb els recursos que ara suposadament vindran d'aquest pacte a Catalunya pot altra vegada superar els dèficits que té, fruit d'arrossegar aquesta locomotora i aquest tren que ens porta empantanegats anys i panys i que ens porta a no poder ser més competitiu com ho podríem ser en el conjunt de la Unió Europea? Vostè creu que amb això en tindrem prou? Saben quan en tindríem prou? Saben amb quant podríem començar a treballar seriosament i a rodar amb velocitat de motor de turbo important? Si recuperéssim el deute històric. El deute històric que no surt en el pacte i que ens hauria agradat de debò, i llavors l'hauríem saludat. El pacte potser no, però el fet d'haver aconseguit, diguem-ne, aquest element important, algun compromís.

El deute històric que té dues vessants, com sap, que seria el finançament que s'hagués rebut amb el sistema de concert econòmic, en funció de les competències traspasades, que alguns han xifrat en més de dos bilions dos-cents quaranta mil milions de pessetes, per aquesta banda... Amb això sí, escolti'm, amb això sí que es podria anar endavant, oi que sí? Això és deute històric, i la resta són històries; això és deute històric. I el deute històric és també la recuperació del nivell d'estoc de capital en relació amb el percentatge de població: representem el 16% de la població de l'Estat espanyol i rebem el 10,3% en inversió en carreteres; l'11,3 en sanitat, com a màxim; no arriba al 12 en ensenyament; la inversió pública regionalitzada per al Principat de Catalunya no supera el 12% de tota la de l'Estat; la licitació en carreteres —parlem de dades del 93— és el 9% de la de tot l'Estat... És la recuperació, per tant, també aquest vessant de recuperació. Això també és deute històric. I això tampoc surt en el pacte. I per això una força nacionalista com Esquerra Republicana, conseqüentment, diu que aquest no és un bon pacte. Aquesta és la nostra versió, la nostra opinió.

I, fixi's bé, senyor Alavedra, que amb això vinc a dir-li, vinc a respondre-li una cosa que ja cada vegada intenten, vostès, sempre que poden —i fan bé, segura-

ment—, de dir que anem cap al mateix objectiu, vostès i nosaltres. Escolti'm, no, no hi anem, cap al mateix objectiu. Ja m'agradaria que vostès vinguessin al mateix objectiu que anem nosaltres per a Catalunya. No sé, no sé si vostè li va dir (*adreçant-se al president de la Generalitat*), al senyor Aznar, quan li va dir això de la independència... Eh que ha dit que li va fer algun comentari en el sentit..., en relació amb el marc lingüístic i cultural, que si fóssim un país independent sí que tindríem aquest marc més o menys clar i senyalitzat, però que ells no ens el volen donar? Jo suposo que vostè tampoc la devia demanar. O sí que la va demanar? No ho sé. Però en tot cas, en tot cas, no anem cap a uns mateixos objectius. Tant de bo vostès anessin als mateixos objectius que va Esquerra Republicana de Catalunya! Fins i tot seguint, president, tradicions familiars, fins i tot seguint tradicions familiars: Esquerra Republicana, als anys 30, sí que anava cap aquest objectiu, i la seva família per part de pare, doncs, també hi anava, cap aquest objectiu, en ser d'Esquerra Republicana; Esquerra Republicana, als anys 90, continuarà cap a aquest objectiu, i vostès, trencant fins i tot tradicions familiars, no van cap aquest objectiu.

Vostès es queden a mig camí. Encara que ja entenc que els dolgui i diguin que no. Miri, pel que jo veig i per les seves declaracions, no van cap al mateix lloc. I, per tant, com que no anem cap al mateix lloc, a més a més tampoc coincidim en estratègies. I aquesta és una realitat com un temple que, si més no, més val deixar clar, eh? Ho dic perquè no hi hagin confusions. I aquelles dues salutacions que jo he fet amb gentilesa, amb tota la gentilesa de què sóc capaç, aquelles salutacions del que cal saludar, això és els acords sobre la desaparició dels governs civils, o dels governadors civils.... Bé, desaparició relativa; en tot cas, passen a un nivell inferior, i això sempre ho hem de saludar. I saludar també, diguem-ne, que si d'aquí a sis anys desapareix la constricció militar obligatòria serà, miri, una victòria per tots aquells que quan... —fa més de vint anys, eh?—, que a començaments dels anys setanta vam ser objectors de consciència i vam començar aquesta batalla, ens veurem realitzats, i tots els joves de Catalunya es veuran realitzats de cop, segur, segur. Emperò, emperò, senyor conseller, vostè deia que li hauria de saludar també —i no puc fer-ho— el fet d'haver aconseguit capacitat normativa... És tan minsa, la capacitat normativa que hem aconseguit, és tan minsa! Escolti'm, els bascos o els del Quebec, sí que en tenen, de capacitat normativa; ara, si vostè amb el que li donen ja en té prou... Veu? Som de..., cap a dos objectius i, a més a més, amb estratègies ben diferents.

M'és molt difícil de respondre més coses. Només una cosa última, perquè ja veig que se m'ha acabat el temps, que sí que la volia dir, que és que s'ha parlat molt de pacte ocult. O una mica, almenys uns quants n'hem parlat, i ni el senyor Pujol..., ni vostè, president, ni vostè, senyor conseller Alavedra, han arribat a quantificar —una mica més sí que ho han fet, però poc més— la xifra que pot representar el 30% de l'IRPF. Per tant, a més a més de pacte ocult, em sembla que és un acord o un pacte a cegues, en molts dels seus casos. Jo tinc aquesta impressió. I ja només ens faltava en la intervenció del senyor Vidal-Quadras, per acabar-ho d'adobar,

no? Que, per cert, no sé si els deu haver fet molta il·lusió una intervenció de tanta passió pel pacte, per part del senyor Vidal-Quadras, tanta estimació, tant d'impuls, tant d'amor pel pacte amb Convergència i Unió... No ho sé, m'ha semblat que es movien una mica incòmodes a les cadires. Suposo que això els ha de fer reflexionar, que hi hagi tanta passió i il·lusió i força...

El president

Senyor Colom, hauria d'acabar.

El Sr. Colom i Colom

...per part del Partit Popular sobre aquest pacte... Sí, senyor president, acabo. Només dic que ja només ens faltava ara que el soci del senyor Pujol, aquí, el senyor Vidal-Quadras, ens suggerís que les famílies catalanes emmarquessin l'acord, que seria com substituir —com ho deia el senyor Pujol— el tradicional quadre del Sant Sopar per un altre no menys sant, del Majestic, de sopar, i fins i tot, potser, amb algun Judes incorporat.

Res més i moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de contrarèplica, pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. Vidal-Quadras i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Jo la primera cosa que voldria fer és lamentar haver estat potser una mica massa eufòric, senyor Alavedra. Però el què he intentat és posar-me a l'alçada de la seva felicitat, perquè la veritat és que durant la gestació del pacte, jo per la televisió anava seguint, doncs, amb molt interès tots els esdeveniments, i el senyor Sánchez Llibre es veia satisfet, el senyor Molins es veia content, i vostè es veia esplèndid. (*Rialles.*) Per tant, jo el que he intentat és posar-me una mica a l'alçada de la seva felicitat, no? I si realment vostè ha considerat que la nostra satisfacció pel pacte potser era excessiva, crec que això rau en una qüestió que em sembla interessant i que voldria jo aquí remarcar.

No és que nosaltres tinguem un excés d'eufòria pel pacte, perquè el pacte ho mereix —si no, ja veurà com ara a Espanya i a Catalunya s'inaugurarà una època de «pactemania»; és a dir, el pacte serà una mica l'esperó, no?, de la societat—, no és per això: quan vostès volen d'alguna manera dissimular la seva satisfacció pel pacte —que sens dubte la tenen, i és molt legítima, perquè hi han col·laborat molt activament, i amb molt d'encert— és perquè, per a vostès, sempre resulta incòmode quedar-se sense —i entengui'm l'expressió, que és molt cordial— enemic exterior; és a dir, el pacte el que fa és demostrar que l'enemic exterior, de fet, no és tal, sinó que és un adversari polític, raonable, assumible, amb el qual un pot parlar, s'hi pot entendre i, fins i tot, pot articular coses molt importants per a Catalunya i per a Espanya. I crec que en aquest tipus de precaució o de temor a quedar-se sense l'enemic exterior hi hauria l'explicació d'aquesta certa cautela o aquesta preven-

ció davant de l'eufòria que jo he demostrat amb el pacte.

El pacte no és explícitament un pacte de legislatura, però sí que ho és de manera implícita, perquè tot el que el pacte diu, per ser realitat i per assumir l'èxit, s'ha de desenvolupar al llarg d'una legislatura, pels terminis que preveuen les accions que allà estan detallades. És a dir que tampoc tinguin por de reconèixer que l'horitzó temporal del pacte és molt dilatat. Això no menys, en absolut, la seva independència política, sinó que al contrari demostra la seva capacitat de ser responsables. No tinguin aquest tipus de precaucions o de temors per mostrar satisfacció pel pacte i per reconèixer que el pacte, efectivament, s'estén a una legislatura.

El *café para todos*, que sempre es diu en to pejoratiu, nosaltres sospitem que hi ha qui del *café para todos* no li agrada que sigui *café*, però hi ha qui el que no li agrada és que sigui *para todos*, i a nosaltres el que ens molesta és que sigui només *café*, però el *para todos* ja ens està bé. Si en comptes de *café para todos* tenim vedella amb bolets per a tothom, aleshores, escolti, tant de bo! És a dir, no ens ha de molestar que només sigui per a uns i que el fet que sigui per a tothom sigui una mena de rebaixa d'allò que tots tenim i del que tots gaudim. Aleshores, benvingut sigui el pacte en la mesura que generalitza coses que són bones per a tothom.

Com que el senyor Nadal ha tingut l'amabilitat d'alludir-me mitja dotzena de vegades –i a partir d'aquí he deixat de comptar–, i sempre en la vida parlamentària tots sabem que l'allusió sempre és una forma de deferència, i jo no voldria deixar, doncs, que aquesta cortesia no fos corresposta..., que, per cert, he vist que, el meu cognom, el mutilava, i no sé si això és un reflex del retorn a postures més pures des del punt de vista del que és el seu partit, que sempre ha tingut una al·lèrgia que jo mai he entès als cognoms compostos, però, en qualsevol cas, jo, de tota manera, quan veig el *shadow cabinet* socialista aquí, assegut, no?, senyor Nadal i Farreras, Obiols i Germà, Clotas i Cierco, Sala i Griso, Reventós i Carner, Armet i Coma..., comprenc aquest tipus de reflexos en tan genuïns representants del proletariat. (*Rialles.*)

Bé, dit això, dit això, senyor Nadal, per al Partit Popular, per al Govern del Partit Popular i per als seus... –si se'm permet l'expressió, i espero que el senyor Alavedra després no em renyí–, per al Partit Popular i per als seus aliats parlamentaris, aconseguir complir els criteris de convergència europeus, després del que el socialisme els ha deixat, a Espanya, des del punt de vista econòmic, serà extraordinàriament difícil. Aleshores, quan vostè criticava que el senyor Rato tingués una reflexió més o menys, doncs, lògica dintre de les circumstàncies, hauria de ser més prudent, perquè per poder complir els objectius de convergència europeus amb el dèficit, l'endeutament, els tipus d'interès que vostès ens han deixat, el que hauria de ser José María Aznar és Superman, i jo el que espero..., jo el que espero és que amb l'esforç de tots –el de vostès també, eh?, perquè vostès tenen molts ajuntaments i tenen comunitats autònomes que estic segur que també faran aquest esforç–, amb l'esforç de tots i la responsabilitat de tots, i la fe de tots –perquè Europa, la Unió Europea,

de vegades sembla que exigeix dosis considerables de fe–, doncs, espero que amb aquesta col·laboració de tothom es podrà arribar a assolir aquest objectiu. Però cregui'm que, si hi ha una dificultat objectiva i tremenda per arribar a l'1 de gener del 98 amb els deures fets, ha estat la política econòmica socialista, que durant tretze anys ha anat per camins equivocats.

Una altra cosa que ens ha sorprès una mica és que algú es queixés que al pacte no hi figuren coses que no hi figuren perquè és que són superflues, perquè ja estan en els programes de govern dels partits que han acordat el pacte. La reforma del Senat és un dels punts nuclears del programa de govern del Partit Popular; per tant, ja no cal que estigui en el pacte –i no diguem de Convergència i Unió. I quan se'ns diu: «Oh, és que vostès han pactat els desacords...» Home, però què volen que pactem? Els acords? Això deu ser una originalitat marxista. (*Rialles.*) O sigui, el que es pacta, el que la gent normal pacta són els desacords, perquè posar-se a pactar els acords em sembla, com a mínim, un exercici bastant redundant.

Navarra i el País Basc. Jo els recomano, als que no ho hagin fet, que llegeixin un llibre, un llibret curt, molt ben escrit, d'un militant del Partit Popular, que és Miguel Herrero de Miñón, que és un home que, a la seva erudició i intel·ligència suma, com és ben conegut, un gran sentit de la disciplina de partit (*rialles*), doncs, el Miguel Herrero de Miñón té un llibret que va ser el seu discurs d'entrada a la Reial Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques, que es diu *Idea de los derechos históricos*. Llegeixin aquest text i ja veuran com allà els explica perfectament per què Navarra i el País Basc són una situació que està recollida a la Constitució i la resta de comunitats autònomes, cadascuna amb la seva personalitat i la seva singularitat, no estan dintre d'aquesta excepció, perfectament motivada per la raó històrica –si em permeten l'allusió orteguiana– que la Constitució accepta i consagra. I la veritat és que no voldria ser ara agressiu en absolut. Jo crec que aquest debat, per raons òbvies, ha de circular amb un to, doncs, cordial, i distès, i constructiu, no? Però després de tretze anys de socialisme serà difícil arreglar moltes coses, i una d'elles, òbviament, la política econòmica.

Jean François Revel fa una comparança, no molt afalagadora per al socialisme, evidentment, que diu que quan un país, una societat ha passat per molts anys de socialisme, per llargs períodes de governs socialistes, després, per tornar a funcionar, no és com aquell atleta que ha quedat desentrenat i ha de tornar a fer exercici, no; ell diu que és com un politraumatitzat després d'un accident que ha de fer exercicis de rehabilitació. I això és el que intentarem fer, això és el que intentarem fer entre tots, entre els que creiem en algunes coses com la llibertat, com la independència dels poders de l'Estat, com l'estalvi, com la inversió..., tots els que creiem en aquestes coses intentarem que el país pugui rehabilitar-se en aquest sentit traumatològic. I la veritat és que substituir el Sant Sopar pel pacte, doncs, seria excessiu, perquè el Sant Sopar també ha d'estar a lloc, perquè, repetint el que estava dient fa un moment, després de tretze anys de socialisme farà falta molt

d'esforç, molta perseverança, molt entusiasme, molta dedicació..., i també faran falta un grapat d'oracions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al Grup Socialista, pel torn de contrarèplica, té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor Pujol, ara sí que veig que el pacte funciona: el pacte és sòlid, el pacte va bé, i he quedat fascinat per l'elevat grau de coincidència entre la seva segona intervenció i la que acaba de fer el senyor Vidal-Quadras. Fascinat sobretot per una recomanació que m'han dedicat i que ens han dedicat a tots els companys i companyes socialistes: la recomanació de prudència.

Però jo voldria que sabessin –i dir-ho en un to força més franciscà que el seu, senyor Pujol– que no hi haurà pas ni midó ni planxa –recordant una crònica periòdica de fa tres setmanes, davant una pregunta, un torn de preguntes que li vam fer– ni munició –ni munició– que ens faci canviar la trajectòria, l'actitud, la manera de veure les coses, l'orientació de la política, el manteniment dels ponts de diàleg, les actituds, la lleialtat que tenim i volem tenir amb les institucions de l'autogovern de Catalunya, començant per aquest Parlament, i la voluntat d'aprofundir en l'autogovern de Catalunya des de posicions constructives, que ni vostè ni ningú no ens pot negar.

Jo crec que quan vostè ha estat tantes vegades dient, tantes vegades, que el pacte amb els socialistes era bo, quan el senyor Alavedra ha estat tantes vegades dient que el pacte amb els socialistes era bo, no cal que ara diguin que el pacte amb els socialistes ha sigut tan dolent, perquè tampoc no és veritat que mentre vostè diu, senyor Pujol, mentre vostè diu que nosaltres sempre hem posat pals a les rodes i que mai no ha trobat un socialista al seu costat en la defensa, definició i millora del sistema de finançament autonòmic, el senyor Alavedra s'ha cansat de dir, s'ha atipat de dir que els socialistes catalans, en aquest tema, hem passat al davant. Fins i tot en discrepància, en contradicció i en polèmica amb companys socialistes de la resta de l'Estat. I ha de quedar clar que, si cal, ho continuarem fent, perquè posem per davant els interessos del poble de Catalunya en el seu conjunt, que no interpreta només vostè sinó que interpretem tots, per davant d'una polèmica política conjuntural i estèril.

Perquè, en aquest debat, en aquesta segona part del debat –de la qual jo estic francament content, perquè, finalment, allò que primer ens negava, després com a mínim s'ha produït–, deixi'm dir-li, i dir-li-ho sense cap rerefons, que hi ha hagut una estona que m'ha semblat que vostè estigués parlant amb passió i amb entusiasme en defensa del pacte davant no del Parlament de Catalunya, sinó davant del Consell Nacional de Convergència, hi ha hagut una altra estona que m'ha semblat que vostè estava participant en un debat electoral –televisiu o no, és igual–, i hi ha hagut una altra esto-

na que m'ha semblat que estava renyant uns quants nens malcriats, als quals els estava dient què havien de fer, què no havien de fer, què podien fer i què no podien fer, triant vostè un estil que nega als altres. I, naturalment, en la democràcia i en el debat parlamentari cadascú tria l'estil que vol, cadascú fa servir els adjectius que vol, i vostè fa servir –i probablement fa servir en va– Sant Francesc d'Assís, en aquest cas, canviant després –retòricament, si vol– el to i l'estil de la seva intervenció amb un *crescendo* que és efectivament molt espectacular: cada vegada que vostè aixeca els braços així, o cada vegada que es recolza enrere, cada vegada que fa segons què, txa, txa, txa, totes les càmeres... És fantàstic, realment. Jo estic fascinat. És a dir, la seva cavalcada des de Don Pelayo –avui no, però l'altre dia a la televisió– fins a Douglas Hurd, és magnífic, és realment espectacular...

Vostè té una habilitat enorme per conduir-nos a tots, i amb tots nosaltres tot el poble de Catalunya, per una disquisició que no sabem ben bé al final a què ens porta. Perquè... què el tenia tan irritat, avui? Per què estava enfadat? Si no calia, si els altres hem triat un estil més aviat modest, prudent, discret, tranquil, preguntant-li moltes coses i afirmant-ne molt poques, pràcticament no desqualificant res. Per què estava enfadat? Fem un debat tranquil, fem un debat serè. Parlem de Catalunya. Parlem del que deia el títol del debat: desenvolupament de l'autogovern en l'actual conjuntura parlamentària i política, que n'hem parlat molt poc. Parlem de totes aquelles qüestions que afecten, naturalment, les condicions de vida de tots els ciutadans i de totes les ciutadanes de Catalunya.

En el fons –tornem al principi–, ni jo ni el Partit Socialista no som la guineu. No hi ha cap raïm, no hi ha cap raïm que vulguem empaïtar –és la imatge que ha fet el senyor Vidal-Quadras–, no hi ha cap raïm, ni que el vegem verd ni madur, no hi ha res que ens pugui fer moure per empaïtar alguna fruita prohibida, no ens mou cap interès, no volem res. Ara, el senyor Vidal-Quadras, molt explícitament –i vostè s'ha mostrat reticent, però no ha pas dit que no–, li ha ofert, amb entusiasme i amb eufòria –que ja hi ha tirat una mica d'aigua al vi el senyor Alavedra, però tampoc tant–, els ha ofert l'abraçada de l'os (*veus de fons*). I vostès han de triar... De l'ós, eh? –els meus accents, en la fonètica, a vegades fallen. Però que quedi clar que, si vostès trien, en la política catalana, la continuïtat d'aquest pacte, això sí que ho han d'anar explicant, i ho han d'explicar al poble de Catalunya perquè sàpiga amb claredat a què atènyer-se respecte al seu futur més immediat.

I una darrera cosa. En tots aquests temes de tanta importància que vostè ha tractat molt de passada –«molt de passada» vull dir passant-hi per damunt, planejant en aquesta cavalcada fantasiosa que deia al principi–, en el tema de la llengua, en el tema de la projecció exterior de Catalunya, en el tema de si Catalunya continua sent o no la fàbrica d'Espanya, en el tema del crèdit exterior de Catalunya en la seva relació internacional, en totes aquestes qüestions, nosaltres tenim idees, tenim propostes, tenim idees clares, que tirarem endavant, que proposarem, que plantejarem en aquesta cambrà, i és aquí on hem de trobar, com en la policia auto-

nòmica i en tantes altres qüestions que estan a mig camí..., és on podem veure fins a quin punt les conviccions autonomistes del Partit dels Socialistes de Catalunya resisteixen el contrast de la política activa i de la realitat. Jo li garanteixo que en les posicions rigorosament catalanistes del Partit dels Socialistes de Catalunya ens trobaran rígidament, estrictament, al peu del canó, treballant per l'autogovern de Catalunya, li agradi o no li agradi, li vingui bé o no li vingui bé que el Partit dels Socialistes de Catalunya treballi en aquesta direcció, li molesti o no que des de l'espai socialista hi hagi una especificitat del fet diferencial català en l'àmbit socialista, com és el Partit dels Socialistes de Catalunya.

I jo crec que més aviat, més que intentar donar-nos lliçons, hauria d'estar content i agraït de tenir en l'espai i en l'arc parlamentari català una força política com la del primer partit de l'oposició, que amb la seva vocació de ser alternativa de govern tindrà sempre en aquesta cambra, ara i en el futur, un to, una actitud i una dignitat que vostè sovint li nega. Nosaltres treballarem –hi insisteixo– en aquesta línia, i en aquesta línia ens trobaran encara que els seus obusos ens passin amb foc creuat en totes direccions, perquè tenim clar que no ens tocan, no hi ha res a tocar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de contrarèplica, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el seu portaveu, el senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, i breument... Nosaltres, certament, ens preocupem de moltes coses, tant des del Grup Parlamentari com també des de la mateixa acció de govern del Govern de la Generalitat, però el que sí que ja no podem, senyor Nadal, és preocupar-nos de si li fan fotos o no li fan fotos a vostè; això sí que no, no... Però vostè ho diu perquè del que està preocupat, realment, és que no li facin fotos a vostè. *(Forta remor de veus i algun xiulet.)*

Dit això, dit això, hi ha una cosa que està ben clara. Vostès, acaba de dir ara, en aquests moments, que els trobarem sempre en la defensa de posicions catalanistes, i que ho faran, això, d'una forma decidida i total. I ho celebrem, celebrem aquesta coincidència amb uns plantejaments catalanistes, com vostè diu, que volen portar a terme. I esperem no tan sols la coincidència aquí –que això no seria pas cap novetat; ahir mateix vam coincidir en algunes mocions, en alguna, concretament, sobre la llengua, la normalització lingüística a l'Administració de justícia, molt important–, sinó que també esperem trobar aquesta coincidència, doncs, en el Congrés de Diputats, que allà sí que té una importància també molt notable, perquè això donarà consistència i credibilitat al que vostè acaba de dir. Perquè a nosaltres, com vostè diu, no ens sap greu que digui que es pot fer una política catalanista des de les files del PSC: i tant que ens interessaria coincidir amb vostès, i esperem que sigui així! Però no tan sols aquí: també en

el Congrés de Diputats haurem de portar a terme aquesta actuació. I nosaltres miri que hem repetit vegades, i el president de la Generalitat i tots plegats ho hem dit vegades, que l'acord amb els socialistes tenia coses bones durant aquests dos anys i mig, i per això ho hem fet, coses bones; el que també s'ha dit, i s'ha repetit avui aquí, és que hi ha hagut moltes reticències, llacunes importants. I, per tant, vostè, això, no s'ha d'estranyar que se li recordi.

El pacte, senyor Vidal-Quadras –i aquesta és l'actitud que tindrem nosaltres–, es fa cada dia. Els acords són molt importants, però aquests acords s'han de complir, i aquests acords s'hauran de portar a terme, i nosaltres –ho hem dit–..., la nostra acció política serà exigent, en aquest sentit, i vigilant. I, per tant, en el balanç final i en els balanços parcials que haurem de fer veurem si realment aquests acords es porten a terme en el sentit que s'han subscrit en aquests moments.

Ahir, el Parlament de Catalunya, tots nosaltres, a proposta d'unes iniciatives del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, vam aprovar dues mocions importants. Abans han sortit aquí, i el senyor Ribó volia dir que anaven més enllà, i eren mocions que responen a enunciats, cada una d'elles, cada moció, cada punt d'aquesta moció, cada lletra d'aquesta moció, respon a enunciats que es poden perfectament trobar reflectits en aquests acords, i en alguns casos fins i tot marquen línies de futur que nosaltres, en el nostre propi programa electoral, les tenim assenyalades, evidentment. I, per tant, d'alguna manera, podem dir que, tot i que no hi ha hagut resolucions –i amb això no vull pas fer cap interpretació capciosa–, tot i que no hi hagut resolucions en aquest debat, sí que ahir el Parlament va marcar una línia, i aquesta línia no contradiu en absolut els acords a què s'ha arribat, i, per tant, aquests acords continuen sent uns acords que mereixen el qualificatiu de bons. I bons per què? Bons per dues coses: perquè ens obren possibilitats i expectatives de futur, d'avenç, perquè no ens bloquegen la situació –repetim allò que dèiem abans: fa tres mesos hi havia un perill cert, i aquest perill s'ha superat–, ens obren horitzons nous. I aquests horitzons, senyores i senyors diputats, des del Grup de Convergència i Unió, no els volem compartir des de cap protagonisme especial: ens agradaria molt poder trobar coincidències amb tots els grups parlamentaris de la cambra. El president de la Generalitat ho ha dit: hem de fer un treball conjunt, busquem consensos, busquem actituds positives, creem aquest clima positiu, aprofitem aquest clima en positiu i aprofitem-lo per fer avançar en l'autogovern. Aquesta situació d'ara –i siguin sincers tots vostès, senyores i senyors diputats, que segur que ho són– és molt millor de la que podríem pensar tres mesos enrere, en què hi havia un horitzó molt més complicat. Hi ha possibilitats de guanys importants per a Catalunya: les hem de saber aprofitar, hem d'actuar amb responsabilitat i hem d'actuar d'una manera que ens porti a una eficàcia, i aprofitar-ho.

Nosaltres, des del Grup de Convergència i Unió, dues coses ben clares: una, intentarem ser decisius a Madrid i tenir aquesta capacitat d'influència en la política espanyola que ens dona la posició actual; segona, farem una política a Catalunya orientada a l'acord. I les dues

actituds, les dues voluntats, orientades a aconseguir un impuls per a l'autogovern. En aquest sentit, per tant, agraeixo moltíssim en nom del nostre Grup tant l'ofertament que ens feia el senyor Nadal com l'ofertament que també ha fet abans el senyor Vidal-Quadras, com el que ha fet el senyor Ribó, com també, en certa mesura, el que ha fet el senyor Colom, per treballar en aquesta línia, i aquí ens hi trobaran en un sentit positiu. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, i, certament, nosaltres valorem molt positivament el decurs d'aquest debat.

El president

Moltes gràcies.

Acabat aquest debat, aquesta presidència fa avinent que, atès que tots els grups parlamentaris, que són els qui poden fer propostes de resolució, han manifestat la seva voluntat de no presentar-ne, aquest debat es dona per acabat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de quatre de la tarda i vuit minuts.